

COLECȚIA

Subiri de poveste

VICKY DREILING

*Cum să cucerești
un Diavol*

VICKY DREILING

*Cum să cucerești
un Diavol*

Traducere din limba engleză
Lorena Ranga

*Editorului meu isteț și talentat, Michele Bidelspach, pentru
că ai iubit-o pe Amy de la bun început. Sunt un autor norocos
pentru că am un astfel de editor. Mulțumesc pentru tot.*

Capitolul 1

Londra, 1818

Acela era, cel mai probabil, ultimul ei sezon.

În timp ce Amy Hardwick o urma pe prietena ei, Georgette, prin sala de bal plină de lume a familiei Beresford, orchestra cânta o melodie veselă. Ritmul alert îi pulsa prin vene, în vreme ce Amy străbătea încăperea simțind din plin energia muzicii. Căldura din camera aglomerată accentua aroma plăcută a numeroși portocali din ghivece. Ghirlande de iederă împodobeau cele două coloane ionice de culoare crem și șemineul de marmură decorat cu bronz aurit. Doamne în rochii albe, vapoaroase, pluteau precum fluturii prin întreaga încăpere.

Pentru ea, sezonul de primăvară era un nou început și o ultimă șansă să se afirme, să înflorească, să fie veselă și lipsită de griji. O șansă să scape de îndoielile ei și de sentimentele de inferioritate. O șansă să danseze, să flirteze și să râdă liber. O șansă să fie femeia care visase dintotdeauna să fie.

Se feri de un valet cu peruca pudrată care ducea o tavă cu pahare și se grăbi să o ajungă din urmă pe prietena ei.

– Lady Beresford este, probabil, încântată. Balul este un ade-vărat succes, spuse Amy, ridicând vocea.

Georgette se apropie și rosti mai tare ca să acopere zgomotul:

– Suntem prea aproape de orchestră ca să ne putem auzi. Hai să le căutăm pe prietenele noastre.

Trecând printre grupurile numeroase de oameni, Amy își aminti că prima dată când intrase în acea sală de bal avea șaptesprezece ani. În seara aceea visase să fie regina balului, dar se simțise intimidată pentru că nu cunoștea pe nimeni de acolo. Se simțise precum Cenușăreasa în comparație cu celelalte doamne îmbrăcate în veșminte sofisticate. Rochia ei albă,

simplă, atârna ca un sac pe corpul ei uscățiv, pentru că fusese prea agitată ca să mănânce cum trebuie cu două săptămâni înainte să-și facă debutul. Rămăsese la un loc cu fetele pe care nu le invitasese nimeni la dans, privind veselia din jur, plină de speranță, dar nici măcar un domn nu îi ceruse să-i acorde un dans.

În anii care urmaseră fusese invitată o singură dată.

După cinci ani lipsiți de noroc, așteptările ei erau mai mici. Pur și simplu, fetele timide ca ea nu atrăgeau atenția domnilor. Dar anul acesta voia să scape de reputația de fată pe care nu o invită nimeni la dans.

Amy ridică bărbia și își îndreptă poziția corpului, deși își imagina că, făcând asta, arăta ca o girafă. Îi aruncă o privire lui Georgette, dorindu-și să fie și ea la fel de micuță și de delicată.

– Uite-o pe Sally alături de alte doamne, spuse Georgette. Vin încoace.

Amy le recunoscuse. Sally, Catherine, Charlotte și Priscilla, toate erau emoționate. Voiau, fără îndoială, să împărtășească ultimele bârfe. Lui Catherine și lui Charlotte le plăcea în mod deosebit să stea la taifas. Sally ajunsese prima în dreptul lor. Studiind rochia albă a lui Amy, părea de-a dreptul uimită.

– Arăți ca o zeiță.

Auzind exagerarea absurdă a lui Sally, Amy se îmbujoră. Se aștepta ca ele să înceapă imediat să discute despre altceva, dar Charlotte atinse cu degetele materialul alb al rochiei lui Amy.

– Este din crep, spuse ea cu o notă admirativă în glas.

– Fundele de culoarea smaraldului care se revarsă peste umerii tăi sunt remarcabile.

– Întoarce-te, spuse Catherine. Încet, te rog.

Georgette zâmbi și își roti degetul, arătându-i și ea lui Amy că ar trebui să facă acest lucru. Inspirând adânc, Amy se întoarse încet, făcându-le pe fete să ofteze adânc.

– Dar este mai mult decât frumoasă, spuse Charlotte pe nerăsuflăte.

– Trandafirii roșii de mătase sunt impresionanți, spuse Catherine. Ce idee bună să-i scoți în evidență punându-i pe spatele rochiei. Toți se vor simți obligați să te urmărească cu privirea oriunde mergi.

Amy își coborî privirea și murmură o mulțumire. Deși era un pic rușinată, în sinea ei era încântată de laudele lor.

— Trebuie să ne spui cine este croitoreasa ta, spuse Priscilla. Pur și simplu trebuie să am și eu ceva la fel de fermecător.

— Sunt de acord, zise și Catherine. Rochia ta este foarte elegantă.

Georgette îi aruncă o privire expresivă lui Amy.

— Îi spui tu sau îi spun eu?

Amy roși din nou.

— Mărturisesc că eu am desenat schița pentru o croitoreasă din orașul meu natal.

Cumpărase dintr-un impuls de moment materialele și accesoriiile din Londra la sfârșitul primăverii trecute pentru că nu putuse rezista tentației. Celelalte tinere, în afară de Georgette, o priveau cu ochii mari. Era din cauză că le dezvăluise că rochia ei nu era făcută de unul dintre cei mai remarcabili croitori din Londra?

— Tu ai desenat schița? întrebă Charlotte uimită.

Amy încuviință din cap.

— Mi-a plăcut dintotdeauna să desenez. Este un mod plăcut de a-ți petrece timpul.

Catherine rămase mută de uimire.

— Georgette, Amy are habar de cât de talentată este?

— Nu, este prea modestă când vine vorba de realizările ei, răspunse Georgette. Și nu este talentată numai la desen. Se pricepe și la țesături și la accesorii. Eu nu m-aș fi gândit niciodată să pun trandafirii pe spatele rochiei.

Cu ceva timp în urmă, Amy știa foarte puține despre modă, dar de doi ani se împrietenise cu Georgette și cu Julianne și le ceruse sfatul. În timp ce era la cumpărături cu ele primăvara trecută, primise câteva sugestii de la o croitoreasă celebră din Londra. Amy îi pusese lui *madame* DuPont întrebări despre materiale și accesorii, iar modista o luase sub aripa ei și îi arătase ce culori îi scoteau în evidență înfățișarea. Îi demonstrase, de asemenea, cu ajutorul unor ace cu gămălie, cum rochia și corsetul îi puteau scoate talia în relief. Când Amy se privise în oglinda înaltă, i se tăiasse răsuflarea. Rochia frumoasă o transformase dintr-o fată pe care nu o invită nimeni la dans, prost îmbrăcată,

într-o doamnă elegantă. În acel moment își dăduse seama de posibilitatea de a schimba felul în care se vedea și în care o vedeau ceilalți. Deși crezuse întotdeauna că frumusețea interioară este cea mai importantă, învățase din experiență că toți, mai ales femeile, erau judecați după aparențe.

— Dar de unde vine acest talent? întrebă Sally.

— Am studiat ultimele stiluri din *La Belle Assemblée* și apoi am început să-mi imaginez rochii de stradă și rochii de bal. Într-o zi, vara trecută, am desenat din amuzament ce mi-a trecut prin cap.

— Doamne, este de-a dreptul uimitor, spuse Charlotte. Ai avut vreun profesor de desen când erai mai mică?

Amy încuviință din cap.

— Guvernanta mea m-a încurajat.

După ce văzuseră desenele și acuarelele lui Amy, părinții îi laudaseră talentul. Deși lui Amy îi făcuseră plăcere complimentele lor, nu le luase în serios din moment ce nu puteau fi prea obiective.

În timp ce analiza cu atenție modele de rochii, își dăduse seama că schițele ei erau unice. Cu câteva săptămâni înainte să plece la Londra cu Georgette, angajase o croitoreasă locală care să-i facă vreo câteva haine după schițele ei, conform indicațiilor ei. Croitoreasa fusese impresionată și îi spusese că avea un talent unic.

Mama ei își exprimase, desigur, încântarea, dar când Amy îi arătase schițele lui Georgette mai devreme în aceea zi, prietena ei rămăsese de-a dreptul uimită. Amy nu avea să uite niciodată cuvintele lui Georgette. „Și cele mai fermecătoare rochii pălesc în comparație cu schițele tale.” Apoi prietena ei o implorase să-i deseneze o rochie de bal special pentru ea.

— Amy, mi-ar plăcea să-ți văd schițele într-o zi, dacă vrei să mi le arăți, spuse Sally.

— Desigur, răspunse Amy. Mă interesează părerea ta.

Lui Georgette îi apărură gropițe în obraji când îi șopti lui Amy:

— Știam eu că vei fi populară anul acesta.

Amy era de părere că prietena ei exagera, dar era încântată că și celelalte îi admiraseră rochia. Nu avea să fie niciodată frumoasă, dar se putea îmbrăca elegant.

Catherine privi spre mulțime și i se tăie respirația.

— Diavolul însuși e aici.

Amy și Georgette schimbară o privire plină de înțeles. Presa de scandal îi dăduse acea poreclă domnului William Darcett. Toată lumea era de părere că își câștigase pe bună dreptate reputația notorie. Amy se strădui să-și păstreze înfățișarea calmă, dar nu primi cu bucurie vestea că Diavolul Darcett era aici. Îl întâlnise vara trecută la nunta prietenei ei, Julianne, și prefera să uite acea întâlnire îngrozitoare.

Charlotte își strânse mâinile la piept și oftă.

— Este atât de frumos încât cred că o să leșin.

Amy își dădu ochii peste cap. De ce se făceau femeile de râs de dragul crailor?

— Sunt hotărâtă să flirtez cu el, spuse Catherine.

Priscilla zâmbi cu viclenie.

— Nu și dacă ți-o iau eu înainte.

Își ridică ușor fusta și se îndepărtă. Celelalte tinere râseră și o urmară imediat.

Văzând-o pe Sally că ezită, Amy scoase un zgomot exasperat.

— Sally, nu te alătura turmei. Charlotte și celelalte se vor face de râs, aruncându-i priviri galeșe, dar tu ai mai mult bun-simț.

Sally își țuguie buzele, apoi râse.

— Trebuie să recunoști că este superb.

— Este foarte bine-cunoscut pentru jocurile de noroc cu mize mari și petrecerile sălbatice, spuse Georgette. Dar Amy, nu poți să nu fii de acord cu mine că este neobișnuit de chipeș.

— Înfațișarea nu contează, spuse Amy. Este un crai indolent care își umple timpul cu vicii și depravare.

Sally le făcu semn să vină mai aproape.

— Am auzit că poate vrăji o lady să-și dea pantalonașii jos în cinci minute, spuse ea șoptit.

— O lady cu o virtute îndoielnică, vrei să spui, replică Amy.

Sally se ridică pe vârfuri și privi în sală cu atenție.

— Julianne vine încoace.

Julianne arăta la fel de zveltă ca întotdeauna, deși născuse primul copil cu două luni în urmă. Când ajunse lângă ele, Amy o sărută pe obraz.

— Arăți minunat.

– Mulțumesc, dar uită-te la tine, Amy. Totă lumea vorbește despre rochia ta elegantă, spuse Julianne. Îmi place foarte mult. Se aplecă spre ea și-i șopti ceva: Anul ăsta va fi anul tău.

Privirile li se întâlniră, iar Amy speră că spusele prietenei ei se vor adevăra.

– Mi-a fost dor de tine.

Julianne zâmbi.

– Mi-a fost dor de voi toate. Ne-am distrat atât de bine anul trecut. Soțul meu nu m-a lăsat să uit deloc ce neazuri am pricinuit. Încă nu are încredere în voi și crede că m-ați influențat – mai ales tu, Amy.

– Eu? râse Amy. Eu am încercat mereu să vă avertizez.

Julianne zâmbi.

– Este convins că tu ai născocit cele mai rele planuri. Crede că ai ascuns totul în spatele unei fațade tăcute.

Georgette rânji.

– Amy, ai de multe ori privirea asta, ca și cum toate roțițele ți se învârt de zor în minte.

– Ba nu, protestă ea.

Sally clătină din cap.

– Așa este, Amy. În timp ce toți ceilalți sporovăiesc, tu arăți de parcă ai pune ceva la cale.

– Nu pun nimic la cale. Mă gândesc.

– Iata cel mai tare eufemism pe care l-am auzit vreodată, replică Georgette.

Julianne și Sally izbucniră în râs.

– Amy, ai face bine să te pregătești, pentru că toată lumea vrea numele croitoresei tale, spuse Julianne. Charlotte mi-a spus că o modistă locală ți-a făcut rochia după un desen de-al tău.

– Așa este, spuse Amy.

Julianne zâmbi.

– Cred că ar trebui să-i arăți schițele tale lui *madame* DuPont. Ar fi foarte impresionată. Poate că va mai face o rochie sau două. Am putea ține o mică întrunire a doamnelor la Ashdown House și să-ți expunem schițele.

– Este o idee minunată, spuse Georgette. Vrei să te gândești la asta, Amy?

Amy fu cuprinsă de un entuziasm coplesitor. Era mândră de schițele ei, iar în seara aceea primise o confirmare a talentului ei. Ideea ca alte doamne să-i admire și poate chiar să-i poarte creațiile îi făcu inima să-i bată mai tare. În toți anii petrecuți alături de fetele pe care nu le invita nimeni la dans, se simțise inferioară fetelor mai drăguțe. Crezuse că nu se va putea ridica niciodată la nivelul lor, dar avea încredere în schițele ei și dorea să le împărtășească cu alții.

— Da, spuse ea pe nerăsuflăte. Mi-ar plăcea nespus dacă o putem convinge pe *madame* DuPont.

— Dacă și restul schițelor tale sunt unice precum rochia pe care o porți, știu că va fi interesată, spuse Julianne. Ai devenit peste noapte preferata societății în materie de modă.

— Schițele ei sunt cu adevărat excepționale, spuse Georgette.

— Atunci rămâne stabilit. Vom trece pe la magazinul lui *madame* DuPont joi, hotărî Julianne. Amy, nu-ți uita schițele. Acum trebuie să mă întorc la soțul meu. Nu putem sta mult, căci trebuie să mă întorc acasă să am grijă de Emma.

— Abia aștept să-ți văd fica, spuse Amy. Sunt sigură că este încântătoare.

Julianne râse.

— Potrivit soțului meu, este cea mai frumoasă lady cheală din Londra.

După ce plecă Julianne, Amy avu de gând să propună o plimbare prin sala de bal, dar lordul Beaufort și domnul Portfrey se apropiară de ele. Instinctiv, Amy își coborî ochii. Încercând să se gândească la ceva interesant ce ar fi putut spune, inima începu să îi bată mai repede, dar nu îi veni absolut nimic în minte, așa cum se întâmpla întotdeauna când trebuia să reacționeze rapid.

— Domnișoară Shepherd, dacă ești liberă, vrei să îmi acorzi următorul dans? întrebă domnul Portfrey.

— Cu plăcere, răspunse Sally.

Acum inima lui Amy bătea deja cu putere. Știa ce urma și încercă să își ridice privirea, dar nu reuși. Se temea că teama i s-ar putea citi pe chip.

— Lady Georgette, rosti Lord Beaufort. Vrei să îmi fii parteneră la următorul dans?

Amy se înroșise toată. Toate speranțele ei că anul acesta va fi diferit se împrăștiară precum bucățile de sticlă spartă. Își dorea să fi rămas acasă. De ce crezuse că se va schimba ceva?

— Mulțumesc, Lord Beaufort, dar poate stăm de vorbă în loc să dansăm. Georgette părea tulburată.

Georgette avea intenții bune, dar lordul Beaufort știa fără îndoială motivul pentru care Georgette îi cerea asta, iar acest lucru făcea jignirea și mai mare. Amy nu mai putea suporta. Adunându-și toată puterea pe care o mai avea, se strădui să-și ridice bărbia. Încercă să pară nonșalantă, dar nu reuși să își stăpânească roșeața care fără îndoială îi cuprinsese obrazii.

— Nu-ți face griji, te rog. Vreau să văd pe cineva, spuse ea.

Înainte ca Georgette să răspundă, Amy făcu o reverență scurtă și se îndepărtă. Strecurându-se prin sala de dans, își făcu vânt cu evantaiul, aruncându-și privirea prin sală în tot acest timp, în speranța că avea să vadă pe cineva cunoscut. În acel moment se simți la fel de stânjenită ca atunci când avea șaptesprezece ani.

Continuă să se plimbe prin sala aglomerată. În timp ce se apropia de scaunele la care doamnele în vârstă stăteau și bârfeau, Amy zări chipurile familiare ale celor mai vechi prietene ale ei. Eugenia, Bernice și Cecilia se uitau la cei care dansau cu o dorință vădită. Amy știa prea bine cum se simțeau.

Își aminti cum obișnuiau să facă observații amuzante despre cei din jur. Râdeau și își spuneau frumoasele invizibile.

Se simțea tentată să se apropie. Voia să își revadă prietenele, să stea într-un loc sigur, unde nimeni nu râdea de ea și nici nu o trecea cu vederea în favoarea uneia dintre tinerele mai atrăgătoare. Voia să stea undeva unde simțea că era locul ei.

Făcu un pas în direcția lor și o cuprinse teama. Dacă îndrăznea să se apropie de fetele pe care nu le invita nimeni la dans știa că nu va mai avea destul curaj să plece.

Trăgând aer în piept, Amy se întoarse și se îndepărtă de ele. Indiferent cât de greu îi era să facă asta, era hotărâtă să-și depășească timiditatea. Și totuși, privind în jur, ideea de a se apropia de un grup o intimidă. Îi fusese dintotdeauna greu să discute în grupurile mari, dar când era și agitată îi era imposibil numai să gândească, darămite și să poarte o conversație.

Avea nevoie doar de câteva momente de liniște ca să-și recapete calmul. Se gândea să se ducă în camera de toaletă a doamnelor, dar nu dorea să înfrunte mulțimea de femei de acolo.

O să iasă în grădină să ia o gură de aer. Aerul rece îi va răcori repede fața încinsă.

Părăsind sala de bal, nimeri în mulțimea de pe palier. În vreme ce își croia drum spre scări, observă un domn înalt cu părul negru, în neorânduială, care vorbea cu o „doamnă” cu obraji vopsiți. I se păru că bărbatul avea ceva cunoscut. Când acesta se lăsă pe spate, sprijinindu-se de balustradă, Amy tresări. Era Diavolul Darcett.

Era ultimul om pe care voia să îl întâlnească în seara aceea.

Coborî scările repede înainte ca el să o vadă. Ajungând pe podeaua de marmură, o luă la dreapta și pași pe un coridor pustiu și întunecat, sperând să găsească drumul spre grădină. Atingând peretele cu mâna ca să-și găsească drumul în întuneric, ajunsese în dreptul unei uși întredeschise. Camera obscură o îndemna parcă să intre. Privi în dreapta și în stânga, dar nu era nimeni. Promițându-și în sinea ei că nu va sta mult, se strecură înăuntru, închise ușa și așteptă ca ochii să se acomodeze cu întunericul. Deși nu putea încă distinge obiectele din cameră, își dădu seama că pe unul dintre pereți se aflau rafturi înalte. Era, cu siguranță, biblioteca lordului Beresford.

Pași pe covorul moale și se prăbuși pe o canapea, apoi își duse mâna la piept, așteptând ca bătăile inimii să i se potolească. Slavă Domnului că Diavolul Darcett nu o văzuse. Știa că ar fi tachinat-o neîncetat, așa cum făcuse și cu un an înainte.

Amy respiră ușurată că scăpase atenției lui. Se întrebă cât să mai rămână acolo înainte să se întoarcă în sala de dans. Desigur că nu ar fi fost nevoită să-și facă griji în legătură cu asta dacă nu ar fi plecat. Ar fi trebuit să rămână, dar se simțise atât de stingheră. Oricât de mult ar fi încercat, nu se putea simți în largul ei, alăturându-se unui grup și intrând în vorbă cu oamenii. Rămânea fără glas atunci când toți ceilalți vorbeau în același timp. Petrecea adesea ore bune singură în camera ei pentru că avea nevoie de timp ca să se gândească.

Acum nu avea nimic de făcut decât să-și frământă degetele într-o bibliotecă întunecată. Oftă, întrebându-se dacă nu cumva

făcuse o greșeală venind la Londra. Părinții ei se oferiseră să o aducă. Știa că lor nu le plăcea orașul așa cum îi plăcea ei, dar tatăl ei insistase că merita să aibă parte de încă un sezon la Londra. Amy se gândea la toți anii în care eșuase lamentabil. Părinții ei minunați făceau totul pentru ea, iar ea nu mai suporta să îi dezamăgească din nou. Ei nu ar fi luat asta ca pe un eșec pentru că o iubeau, dar nu mai putea îndura să îi dezamăgească.

Le spusese că nu dorea să vină și le spusese asta și prietenelor ei. Apoi, într-o zi, primise o scrisoare de la Georgette, care o implora să petreacă sezonul cu ea. Georgette spunea că așteptase cu nerăbdare să o revadă toată iarna și ar fi fost nefericită singură. Adevărul era că și lui Amy îi era foarte dor de Georgette și de Julianne. Le citise și le recitise scrisorile, aducându-și mereu aminte de aventurile lor din ultimii doi ani. După ce se gândise bine, se hotărâse să accepte invitația lui Georgette, dar cu o lună înainte de plecarea ei la Londra intervenise ceva neașteptat, ceva care încă o mai tulbura pe Amy.

O bătaie ușoară o făcu să tresară din gândurile ei. Când ușa se deschise, se crispă. Spre groaza ei, observă cum un bărbat intră în încăpere și închide ușa. Nu-i putea distinge trăsăturile în întuneric.

— Alicia? Credeam că te-ai dus în camera de toaletă a doamnelor, rosti el închizând ușa.

Dumnezeule! Cunoștea vocea aceea. Era Diavolul însuși. Venise aici pentru o întâlnire.

— Ai greșit femeia, spuse ea.

Chicotitul lui o irită. Pășii pe covor, se așează lângă ea, apoi își întinse picioarele lungi.

— Roșcato? Ce plăcere neașteptată!

La naiba. Îi recunoscuse vocea.

— Numele meu este domnișoara Hardwick și te asigur că dumneata ești singurul încântat de întâlnire. Îmi cer scuze, trebuie să plec.

— Nu atât de repede. De ce te ascunzi aici?

O prinsese nepregătită.

— Nu mă ascund.

Se aplecă spre ea, iar Amy deveni, brusc, agitată. Parfumul lui, o aromă pe care nu o putea identifica, o învălui complet, asemenea

unui elixir periculos. Era atât de aproape de ea încât îl putea auzi respirând. Fața lui era ascunsă în umbră, dar simțea că o urmărea, de parcă ar fi fost vânătorul, iar ea prada.

— Ori te ascunzi, ori aștepți pe cineva. Care din ele?

Nu îi datora nici o explicație.

— Nu te interesează motivul pentru care am venit aici.

— Promit că nu îți voi dezvălui secretul, spuse el chicotind.

— Poți să dispari din fața mea! replică ea.

— Ești o fire aprigă, nu-i așa? Doar te tachinez, spuse el.

— M-ai tachinat destul la nunta fratelui tău, șopti Amy.

— Tot mai ești îmbufnată din cauza asta? A trecut aproape un an.

Mama ei o avertizase ce însemna să ai o memorie lungă, dar Amy nu voia să îl ierte pe ticălosul care o făcuse de râs.

— Ai vărsat puncte pe rochia mea.

— Da, te-am udat toată, spuse el chicotind răutăcios.

Amy nu avea să uite niciodată cum punctiul rece îi trecuse prin corsaj. Toți rămăseseră cu privirile ațintite la ea.

— Dacă ai fi un gentleman, nu ai pomeni de acea întâmplare.

— Dar eu sunt Diavolul, și, dacă îmi aduc bine aminte, tu te-ai ciocnit de mine. Am încercat să-mi cer iertare pentru acea întâmplare nefericită, adăugă el după o mică pauză.

— Ai făcut o glumă din asta, spuse ea.

— M-am gândit că te-ai simți mai bine dacă am râde amândoi de asta.

Amy crezuse atunci că încercase să râdă de ea, dar asta nu mai conta. Nu putea rămâne singură cu un crai într-o cameră întunecată.

— Aș spune că a fost minunat, dar nu-mi place să mint. Acum te rog să mă scuzi, spuse ea.

Se ridicară amândoi în același timp. Era înaltă, dar el era cu jumătate de cap mai înalt și, din motive absurde, asta o intimidă.

Își ridică ușor poalele fustei și făcu un pas înapoi. El păși către ea.

Ea făcu un pas într-o parte, încercând să-l evite. El o urmă.

Amy nu se putu abține să nu râdă.

— Încetează!

Chicotitul lui viclean o făcu să se înfioare. Credea că este insensibilă față de crai, dar, în ciuda părerii proaste pe care o avea despre el, reușise să o facă să râdă cu bufoneriile lui.

– Ești hotărât să mă scoți din minți.

– Cred că îți place, rosti el, cu un glas ușor răgușit.

Un clopoțel de alarmă îi răsună în minte. Diavolul învățase, cu siguranță, arta seducției de la amantele lui.

– Domnule Darcett, trebuie să plec.

– Văd că sunt o ispită prea mare pentru tine.

Ea pufni disprețuitor.

– Era o glumă, domnișoară Hardwick.

Amy se gândi dacă să-i răspundă, căci asta ar fi însemnat să mai zăbovească. Se întoarse, făcu un pas, dar se opri când auzi un ciocănit ușor în ușă.

El o apucă de mână și o trase în spatele canapelei. Apoi se ghemui lângă ea. Lui Amy îi tremurau picioarele, dar nu trebuia să se miște, căci fusta ei foșnitoare ar fi dat-o de gol.

– Will? strigă o voce feminină. Ești aici? adăugă ea după un moment de tăcere.

Inima lui Amy bătea nebunește. Închise ochii și se rugă ca totul să se termine cât mai rapid. Ar fi fost distrusă dacă cineva i-ar fi găsit singuri, pe întuneric.

Se auziră pași pe covor.

– Will?

Ticăitul ceasului părea să se continue la nesfârșit, deși nu trecu mai mult de o clipă.

– Craiul ăsta afurisit! bombăni femeia.

Amy își înăbuși un chicotit, deși situația în care se afla nu era deloc amuzantă. „Dumnezeule, fă-o să plece!”

Femeia se îndreptă spre ieșire, cu fusta foșnind, și ieși trântind ușa.

Diavolul se ridică în picioare și îi întinse mâna. Amy o prinse recunoscătoare, pentru că îi tremurau picioarele.

– Asta da, farsă, spuse el.

Amy îl privi fix. Deși nu îi putea vedea fața din cauza întunericului, simțea tonul vesel din glasul lui.

– Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă ne-ar fi găsit?

– Bănuiesc că Alicia ar fi înșfăcat primul lucru care i-ar fi fost la îndemână și mi l-ar fi aruncat în cap.

– Cum poți să fii atât de nepăsător față de ce urma să se întâmple? Îți dai seama că servitorii ar fi venit alergând să vadă cauza agitației. Poate ți se pare amuzant, dar eu țin la reputația mea, spre deosebire de dumneata.

– De fapt, eu mă prețuiesc pe mine foarte tare, chicoti Diavolul.

– Totul este o glumă pentru tine?

De ce se mai deranjase să întrebe când știa deja răspunsul?

– A fost chiar palpitant pentru o clipă. Dar dacă ne-ar fi descoperit servitorii, i-aș fi mituit, spuse el.

– Prima dată când ne-am întâlnit, mi-am făcut o părere proastă despre tine. Regret să-ți spun că ai scăzut și mai mult în ochii mei.

– Îmi pare rău să aud asta, dar aș fi făcut tot ce era necesar ca să ne scot din necaz. Dacă s-ar fi ajuns la asta, îmi imaginez că nu ai fi avut nimic împotrivă.

Amy refuză să recunoască asta.

– Adio, domnule Darcett.

– Mă intrigi, Roșcato, îi zise el în timp ce Amy se îndrepta spre ușă.

Amy se opri și-l privi peste umăr.

– Ai spus replica asta la fel de prost precum cel mai slab actor din Drury Lane.

Apoi deschise ușa și ieși țănoș din bibliotecă, cu un zâmbet superior. În seara aceea, îl pusese la punct pentru aroganța lui. Zău că știuse să îi răspundă cum se cuvine!

El închise ușa bibliotecii, pentru că nu voia să o urmeze îndeaproape. Însă îl făcuse curios. Nu știa încă sigur de ce alesese ea să se ascundă în bibliotecă, dar asta nu însemna nimic. Ea era o lady virtuoasă, iar el ar fi trebuit să o însoțească până la ușă din clipa în care îi recunoscuse vocea. Îi plăcuse schimbul de replici pe care îl avusese cu ea, dar o reținuse prea mult. Ar fi avut de plătit o grămadă de bani dacă ar fi fost prinși.

Cunoștea regulile și le respecta din egoism. Nu se atingea de doamnele virtuose. Se ferise întotdeauna de capcana căsătoriei, deși erau câteva doamne care îl urmăreau în mod constant. Erau incitate de reputația lui și de pericolul pe care îl reprezenta.

Banuiesc că Alicia ar fi înșfăcat primul lucru care i-ar fi fost la îndemână și mi l-ar fi aruncat în cap.

Cum poți să fii atât de nepăsător față de ce urma să se întâmple? Îți dai seama că servitorii ar fi venit alergând să vadă cauza agitației. Poate ți se pare amuzant, dar eu țin la reputația mea, spre deosebire de dumneata.

De fapt, eu mă prețuiesc pe mine foarte tare, chicoti Diavolul.

Totul este o glumă pentru tine?

De ce se mai deranjase să întrebe când știa deja răspunsul?

A fost chiar palpitant pentru o clipă. Dar dacă ne-ar fi descoperit servitorii, i-aș fi mituit, spuse el.

Prima dată când ne-am întâlnit, mi-am făcut o părere proastă despre tine. Regret să-ți spun că ai scăzut și mai mult în ochii mei.

Îmi pare rău să aud asta, dar aș fi făcut tot ce era necesar ca să ne scot din necaz. Dacă s-ar fi ajuns la asta, îmi imaginez că nu ai fi avut nimic împotriva.

Amy refuză să recunoască asta.

Adio, domnule Darcett.

Mă intrigi, Roșcato, îi zise el în timp ce Amy se îndrepta spre ușă.

Amy se opri și-l privi peste umăr.

Ai spus replica asta la fel de prost precum cel mai slab actor din Drury Lane.

Apoi deschise ușa și ieși țăntoș din bibliotecă, cu un zâmbet superior. În seara aceea, îl pusese la punct pentru aroganța lui. Zău că știuse să îi răspundă cum se cuvine!

El închise ușa bibliotecii, pentru că nu voia să o urmeze îndeaproape. Însă îl făcuse curios. Nu știa încă sigur de ce alesese ea să se ascundă în bibliotecă, dar asta nu însemna nimic. Ea era o lady virtuoasă, iar el ar fi trebuit să o însoțească până la ușă din clipa în care îi recunoscuse vocea. Îi plăcuse schimbul de replici pe care îl avusese cu ea, dar o reținuse prea mult. Ar fi avut de plătit o grămadă de bani dacă ar fi fost prinși.

Cunoștea regulile și le respecta din egoism. Nu se atingea de doamnele virtuose. Se ferise întotdeauna de capcana căsătoriei, deși erau câteva doamne care îl urmăreau în mod constant. Erau incitate de reputația lui și de pericolul pe care îl reprezenta.

Nu mințise atunci când spusese că îl intriga. O văzuse mai devreme intrând în sala de bal în rochia aceea remarcabilă cu funde verzi. De obicei, nu acorda mare atenție ținutelor femeilor decât atunci când încerca să le dezbrace. Dar ea atrăsese atenția tuturor, inclusiv pe a lui.

Când o întâlnise prima dată la nunta fratelui său, Amy trecuse pe lângă el exact în momentul în care el se întorcea cu paharul de puncti. Ea nu îi acceptase scuzele și cu siguranță nu apreciasse încercarea lui de a ușura situația. În seara aceasta, Darcett se gândise să o farmece puțin, și apoi să încerce din nou să-și ceară iertare, dar ea își exprimase fără echivoc părerea proastă despre el.

Ei bine, asta nu avea nici o importanță. Ridicând din umeri, păși pe covor și văzu ceva pe jos. Se aplecă să-l ridice, apoi ieși pe coridor. Când ajunsese în sala mare, văzu că era un trandafir roșu de mătase. Puse floarea în buzunar cu intenția să i-o dea înapoi, dar își ridică privirea și o zări pe Alicia privindu-l încruntată. Se hotărî să plece de la bal și să se ducă într-un loc cu mult mai multă distracție. Prietenii lui îi spusesea despre o petrecere dată într-o casă nu tocmai respectabilă. Putea foarte bine să se comporte așa cum se așteptau toți să o facă.

Mai târziu în aceeași seară

– Domnișoară, vă lipsește un trandafir de mătase de la rochie, îi spuse Lizzy, camerista.

Cămașa de noapte și halatul fluturată în jurul gleznelor lui Amy, în timp ce se apropie grăbită să cerceteze rochia.

– Credeam că sunt bine prinși, spuse Lizzy pe un ton neliniștit. Poate veți găsi altul cu care să-l înlocuiți.

– Nu este vina ta, Lizzy. Va trebui probabil să-i înlocuiesc pe toți, căci mă îndoiesc că voi putea găsi unul care să se potrivească perfect.

– Atunci o s-o puteți purta iar, spuse Lizzy. Este o rochie atât de frumoasă.

Amy se îndoia că va dori vreodată să poarte din nou rochia pentru că doar i-ar fi reamintit de eșecul din acea seară.

– Vrei să îmi împletești părul?

– Desigur, spuse Lizzy.

Amy îi mulțumi după ce Lizzy termină. Părul îi crescuse în ultimii doi ani, trecându-i cu mult de umeri. Se gândea dacă nu cumva i-ar sta mai bine cu el mai scurt.

– Mă gândesc să mă tund.

Lizzy clătină din cap.

– Știu că este la modă, dar lăsați-l lung pentru viitorul soț. Domnilor le place părul lung.

Amy se gândi la domnul Crawford, preotul de acasă. Era primul bărbat care se arătase interesat de ea și simțea o strângere de inimă doar gândindu-se la asta. Nu dorea să se gândească la sfârșitul sezonului și la alegerea pe care trebuia, fără îndoială, să o facă. Simțea că i se strânge stomacul. Avea atâtea îndoieli legate de el. Dar cum ar fi putut refuza singura propunere care avea să i se facă vreodată?

Simțea că își iese din fire. Nu voia să se gândească la ultima discuție cu el sau la speranțele nerostite ale părinților ei. Ei își dăduseră clar acordul. Tatăl ei îi spusese că domnul Crawford era un om bun, căruia îi păsa de enoriașii săi. Mama ei îi spusese că un om cu statutul său avea să-și caute în curând o soție. Amy nu răspunsese absolut nimic pentru că nu dorise să-i dezamăgească.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară? întrebă Lizzy.

– Nu, mulțumesc, Lizzy.

Aprecia îngrijorarea lui Lizzy, dar nu era un subiect pe care să-l discute cu altcineva în afară de prietena ei cea mai bună. Amy era într-o dilemă teribilă. Știa în sufletul ei că avea dreptate, dar trebuia să se gândească și la părinții ei.

După ce Lizzy plecă, Amy oftă. Domnul Crawford nu dorise ca ea să plece. Amy îi explicase că voia să profite de această ultimă șansă ca să mai petreacă un sezon cu Georgette. El păruse nefericit, dar apoi spusese că înțelegea situația. Pe moment, Amy își dorise ca el să o asalteze cu cereri sau să-i pună la îndoială sentimentele pentru el, oferindu-i astfel un motiv întemeiat să-l refuze dacă ar fi cerut-o de soție. Dar știa că el intenționa să facă propunerea la întoarcere.

Dumnezeu s-o aibă în pază. Nu dorea să se căsătorească cu un bărbat care spunea că amândoi erau oameni practici și se potriveau foarte bine.

Știa că părinții ei aveau așteptări de la ea, iar asta o ținea trează noaptea. După atâtea sezoane dezamăgitoare, se simțea vinovată. Amy dorea să le facă pe plac. Voia să-i facă fericiți, dar căsătorindu-se ca să-și asigure viitorul ar fi fost ea nefericită. Partea cea mai rea era că nu le spusese părinților ei despre temerile ei. Așteptase până în ultimul moment ca să vorbească cu domnul Crawford. Când părinții ei vor descoperi adevărul, își vor face griji.

Ar fi însă și mai îngijorați dacă ar ști ce se petrecuse în seara asta.

Își jurase să se schimbe, dar eșuase încă o dată. Se lăsase cuprinsă de timiditate și se retrăsese în bibliotecă. Victoria ei de moment asupra aceluia crai plin pe sine dispăruse în clipa în care se întorsese în sala de dans. Fusesse tot timpul cu ochii în patru, sigură că el o va copleși cu inistențele lui. Nu îl mai văzuse, dar neliniștea îi strică tot restul serii. Încă o dată, se întreabă dacă nu cumva făcuse o greșală venind la Londra.

Auzi o bătaie ușoară în ușă și tresări. Georgette își vârî capul pe ușă.

— Mă bucur că ești trează. Cămașa de noapte flutură ușor pe corpul ei subțire în timp ce se îndreaptă către noptieră și puse lumânarea pe ea. Să stăm pe pat?

Se așezară cu picioarele încrucișate pe saltea. Cearșafurile aveau un miros proaspăt de primăvară, care contrasta puternic cu starea de spirit sumbră a lui Amy.

— N-am reușit să vorbim aseară pentru că am ajuns târziu, continuă Georgette. Iar astăzi am fost ocupate să despachetăm și să ne pregătim pentru bal. Am aruncat doar o privire peste schițele tale, dar mâine, când lumina va fi mai bună, am să mă uit cu atenție la ele.

Lumina lumânării arunca umbre pe chipul lui Georgette.

— Mi-ar fi plăcut să nu fi plecat de la bal.

Amy nu dorea să vorbească despre motivul pentru care plecase de la bal deoarece era încă dureros.

— Ți-a plăcut să dansezi cu Beaufort?

— A fost bine. E un bărbat spiritual și frumos.

— Ce s-a întâmplat, Georgette?

— Este atât de hotărât, spuse ea.

— Adică?

— Săptămâna asta m-a convins de două ori să ne plimbăm prin parc. În seara asta a vrut să știe la ce petreceri intenționez să merg săptămâna viitoare.

— Sună de parcă ar fi îndrăgostit, spuse Amy. Tu nu simți același lucru?

— Ba da, dar este atât de insistent. Un domn nu ar trebui să grăbească o lady. Desigur că mama a observat și este de acord. Râse. Pentru că va deveni conte, spuse Georgette, imitând vocea arogantă a mamei ei.

Mama lui Georgette era o femeie puternică. Din punctul ăsta de vedere, nu o invidia deloc pe Georgette.

— Mama ta insistă să te căsătorești anul ăsta?

— Da, crede că a venit timpul să mă mărit. Nu poate suporta gândul că celelalte fete frumoase s-au căsătorit, iar eu nu. Credeam că se va domoli după nunta fratelui meu din toamna trecută, dar acum este și mai hotărâtă. Mă compară constant cu Suzanne.

Lordul Ramsey, fratele mai mare al lui Georgette, renunțase la obiceiurile sale desfrânate după ce se îndrăgostise nebunește de Lady Suzanne, actuala doamnă Ramsey.

— Slavă Domnului că tata îmi ia apărarea, spuse Georgette. Nu mă voi căsători până când n-o să mai pot mânca nimic și voi leșina doar gândindu-mă la iubitul meu.

Amy râse.

— Unde ai auzit tu ideile astea prostești despre iubire?

Georgette zâmbi.

— Ei bine, așa descria Suzanne sentimentele ei pentru fratele meu. Dar ea e doar o găscă neroadă, iar eu sunt mult prea rațională pentru astfel de prostii. Probabil că voi sfârși fată bătrână cu o duzină de pisici.

Amy bănuia că Georgette voia să se agațe de copilărie cât mai mult posibil.

— Georgette, cred că are sentimente față de tine. Îl știi de anul trecut.

Georgette ezită.

— Amândouă știm că inițial se îndrăgostise de Julianne.

— Oamenii se răzgândesc adesea în dragoste. Sentimentele lui din trecut nu mai contează. Ce contează este ce simte acum și ce simți tu pentru el.

— Îmi place foarte tare și câteodată simt un val de emoții când sunt cu el. Ne-am simțit foarte bine la petrecerea părinților săi iarna trecută.

— Ce te deranjează?

— Îmi trebuie mai mult timp să-mi dau seama de ceea ce simt.

Amy nu voia să o preseze pe Georgette. Avea să descopere în timp ceea ce simțea cu adevărat.

— Dar destul despre mine, spuse Georgette. Bănuiesc că ai ceva să-mi spui.

— Mă cunoști foarte bine, recunosc Amy. Fără să vreau, i-am dat speranțe unui domn, și sunt foarte supărată pentru asta.

— Este vorba despre vicar, domnul Crawford, spuse Georgette. I-ai menționat doar în treacăt numele în scrisorile tale, așa că nu m-am gândit prea mult la asta. Apoi l-am văzut la tine acasă. Părea nefericit, și mi-am dat seama că se întâmplase ceva.

Amy oftă.

— Nu a vrut ca eu să plec.

— Noi ne-am spus dintotdeauna secretele una alteia. Tăcerea ta cu privire la acest subiect mă îngrijorează, spuse Georgette.

— Când ți-am scris prima dată, nu mi-am dat seama că interesul domnului Crawford față de mine depășește respectul firesc între prieteni.

Domnul Crawford își exprimase aprobarea când o văzuse ducând coșuri cu mâncare celor bolnavi și bătrâni din vecinătate și îi spusese că are o fire atentă atunci când o găsisese punând flori pe mormintele din curtea bisericii.

— Nu mi-ai spus că îți face curte.

Georgette părea un pic jignită.

— Nu știam ce să înțeleg din atențiile lui, altfel ți-aș fi scris despre asta. Începuse să vorbească zilnic cu tata. Apoi într-o zi m-a invitat la plimbare. Asta a devenit un obicei, dar eu nu am înțeles inițial ce însemna.

— Tu ce simți pentru el? întrebă Georgette.

— Domnul Crawford e un om bun. S-a dedicat bisericii. Toată lumea din jur îl admiră.

— Eu te-am întrebat de sentimentele tale, replică Georgette.

— Cred că este un om de încredere care are defectele lui, ca noi toți.

I-ar putea oferi un cămin, copii și siguranță. Dar micile detalii o îngrijorau. Întreba adesea dacă putea face niște sugestii. Deși vorbea pe un ton blând, sugestiile lui erau, de fapt, critici. Când Amy îi arătase caietul ei de schițe, se încruntase și o întrebase dacă nu cumva și-ar putea petrece timpul mult mai util cu activități caritabile. Iar o dată, când se plimbau, îi remarcase o bonetă nouă și o întrebase dacă nu era prea ostentativă pentru țară. Îi stricase toată bucuria și nu mai purtase boneta niciodată în prezența lui.

— Amy, ești tulburată, spuse Georgette.

— Își ia foarte în serios rolul de vicar. Cred că se așteaptă să renunț la bonetele mele ostentative și la desen.

— Poftim?! exclamă Georgette indignată. Nu vei renunța deloc la schițele tale. Ești talentată, iar el nu are nici un drept să te oprească.

— Are intenții bune. Știu că se gândește că unii enoriași sunt săraci și își face griji că lucrurile frivole ar putea trimite un mesaj greșit.

În ziua în care îi criticase boneta, ea încercase să-și adune curajul și să-i spună că era impertinent și nu avea nici un drept să-i spună ce să facă. Dar el își ceruse scuze că o întristase. Zâmbise ușor și îi spusese că înțelegea că tinerelor domnișoare le plăcea să-și petreacă timpul cu micile lor distracții. Domnul Crawford își exprimase convingerea că, odată căsătorită, va renunța la obiceiurile copilărești.

— Întotdeauna te-ai dedicat activităților caritabile acasă, spuse Georgette. Asta nu te-a împiedicat niciodată să desenezi.

Amy nu zise nimic. Aluzia lui că intenționa să o ceară de nevastă o alarmase. O cuprinsese o panică atât de mare încât nu mai putuse să respire. Dar ținuse tot zbulciumul în ea, pentru că nu știa ce să facă.

— Văd că tu nu simți nimic pentru el, spuse Georgette. Mă înșel?

—Nu. Am încercat să înlătur orice îndoială. Părinții mei nu mi-au spus nimic în mod clar, dar știu că ei își doresc asta.

—Amy, părinții tăi încearcă să te covingă să te căsătorești cu el?

—Nu m-ar forța niciodată să mă căsătoresc cu nimeni.

Dar în ziua în care îi spusese mamei ei că Georgette o invitase să petreacă sezonul cu ea la Londra, aceasta se încruntase. Apoi o întrebase pe Amy dacă i se părea înțelept să plece „tocmai acum”. Întrebarea mamei ei nu-i mai lăsase nici o îndoială că părinții ei sperau că domnul Crawford o va cere de soție.

—Pari foarte posacă, spuse Georgette.

—El consideră că suntem amândoi firi practice și că ne potrivim foarte bine.

Bănuia că era mai ales interesat de zestrea ei. Tatăl ei nu era aristocrat, dar era un om înstărit.

—Domnul Crawford a spus că mă va aștepta, dar eu am refuzat să îmi iau vreun angajament fiindcă mă simțeam tulburată.

O privise cu un zâmbet condescendent și îi spusese că era sigur că își va veni în fire după o săptămână sau două la Londra. Apoi îi repetase intenția de a o aștepta, în ciuda obiecțiilor ei. Se simțise îngrozitor.

—Nu te poți căsători cu el, spuse Georgette. Nu poți să faci asta!

Amy o privi fix pe Georgette.

—Ar putea să fie ultima mea ocazie să mă mărit.

—Nu! protestă Georgette, ridicând vocea. Meriți mult mai mult, Amy. Știu că vrei să te căsătorești din dragoste.

—S-ar putea să nu am de ales.

Rostind aceste cuvinte, se simți învinsă. Georgette se aplecă spre ea.

—Nu trebuie să te mulțumești cu un bărbat care nu te prețuiește și nu te iubește. Amy, vei avea o viață îngrozitoare. N-am să te las să te dai bătută atât de ușor.

„Ești prietena mea dragă, dar nu ai cum să înțelegi, pentru că tu ești frumoasă și plină de viață. Și tu nu va trebui niciodată să faci o alegerea dureroasă.”

—Nu ai nici o obligație față de el, așa că ești liberă să fii curtată de alți bărbați, spuse Georgette.

În mod nesăbuit, Amy sperase că se va întâmpla așa ceva, dar în seara aceea înfruntase adevărul. Nici o rochie de bal deosebită nu avea să o transforme într-o frumusețe răpitoare.

— Altceva te supără, spuse Georgette. Simt asta.

— Am aflat mai târziu că domnul Crawford i-a cerut permisiunea tatălui meu ca să corespundă cu mine. Acum mă simt obligată să-i răspund la scrisori.

Părinții ei radiaseră de bucurie, dându-i clar de înțeles că erau foarte mulțumiți.

— De ce nu le-ai spus că nu ți-ai luat nici un angajament față de domnul Crawford? o întreabă Georgette.

— Păreau atât de fericiți. M-am simțit groaznic și foarte vinovată.

— Nu te poți căsători cu el doar ca să le faci pe plac părinților tăi. Trebuie să te gândești mai întâi la tine.

Amy își puse picioarele pe pat și își cuprinse gleznele cu brațele.

— Domnul Crawford este primul bărbat care se arată cu adevărat interesat de mine.

Georgette netezi cuvertura.

— Amy, ai atâtea îndoieli în privința lui. Îți înțeleg îngrijorarea, dar nu ai deloc încredere în tine.

Avea îndoieli, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile.

— Mai ai sezonul acesta la dispoziție, spuse Georgette. Sper să te îndrăgostești nebunește de unul dintre gentlemenii din Londra.

— Nimeni nu vrea nici măcar să danseze cu mine.

În ultimii cinci ani fusese invitată o singură dată, și Amy știa că Julianne aranjase asta.

— Cred că, fără să vrei, le dai de înțeles că nu dorești să dansezi, spuse Georgette. Când domnii s-au apropiat de noi în seara asta, ți-ai lăsat privirea în jos.

— Este un obicei vechi de-al meu.

De fapt, știuse că nici unul dintre ei nu o va invita, pentru că așa se întâmpla întotdeauna.

— Ești convinsă că nu îți poți depăși timiditatea, dar eu nu cred asta, zise Georgette. Dacă i-ai lăsa pe cei din jur să te vadă așa cum ești, minunata mea prietenă, ai fi mult mai fericită.

— Nu pot să fac asta în mod firesc, spuse ea.

— Trebuie doar să exersezi. Georgette ezită. Ți dorești, desigur, ca și ceilalți să vadă cât de prietenoasă ești.

Amy o țintui cu privire și inima începu să-i bată cu putere.

— Ceilalți cred că sunt distantă?

Georgette se concentra să-și netezească ușor cămașa de noapte.

— Nu, absolut deloc.

Atunci Amy își dădu seama că avea dreptate. Clipi des ca să-și alunge lacrimile care-i împăienjeniseră privirea. Nu-i trecuse niciodată prin minte că ceilalți ar putea interpreta greșit timiditatea ei. Georgette o luă de mână.

— Știu cât de inteligentă și spirituală ești. Ieși din cochilia tău protectoare și lasă-i și pe ceilalți să o vadă pe Amy pe care o știu eu.

Amy simți un nod în gât. Temându-se să nu o trădeze glasul, se mulțumi să încuviințeze din cap.

— Anul acesta va fi altfel. Ți promit. Georgette spuse cuvintele cu atâta emfază, ca și cum ar fi crezut că, rostindu-le, le-ar fi făcut să se adeverească.

Amy nu o credea, dar îi jură că se va strădui. Până la urmă nu mai avea nimic de pierdut. Era ultimul ei sezon și știa că i-ar fi părut rău dacă nu ar fi făcut un efort să iasă din carapacea ei.

Capitolul 2

— Domnule, vă așteaptă cineva în salonul auriu.

Will deschise ochii împăienjeniți exact când valetul său trăgea draperiile, lăsând lumina soarelui să inunde camera.

— Ahh, strigă el, acoperindu-și ochii.

— Mă iertați, domnule, zise Jenkins, fără nici un pic de compătimire în glas.

De fapt, compasiunea nu făcea parte din slujba lui Jenkins. Și totuși, dispoziția lui Will nu se îmbunătăți sub asaltul brusc al soarelui. Își simțea ochii plini de nisip, iar inima îi bătea cu putere.

Gustul acru din gură îl făcea să creadă că băuse prea multe sticle de vin roșu, dar nu reușea să-și amintească prea clar ce se întâmplase noaptea trecută. Își amintea cum coborâse clătinându-se dintr-o birjă și se împleticise către ușa de la intrare. Evident, reușise să se târască sus și apoi în pat.

Se uită chiorâș la ceasul de pe noptieră.

— Este abia zece. Jenkins, trage draperiile la loc.

— Domnule, stăpânul mi-a ordonat să vă trezesc, spuse Jenkins.

Vă așteaptă la o întâlnire cu membrii familiei.

Will mormăi în semn de dezaprobare. Nu încă o astfel de întâlnire. Ce mai era acum? Bunica lui suferea iarăși de palpitații imaginare? Sau era vorba despre stările ei de leșin? Sau poate Peter, nepotul lui cel mai mare, urinase pe trandafirii din seră ai mamei pentru a treia oară săptămâna aceasta? Will își iubea familia, dar membrii ei îl înnebuneau.

În ultimii patru ani călătorise în toată Europa și aproape că uitase ce însemna să interacționeze cu rudele sale. Chiar se gândise că ar putea să scape de ele în casa asta enormă, dar nu, era imposibil, mai ales cu surorile lui băgăcioase și soții lor enervanți care dădeau buzna în salon de trei sau patru ori pe săptămână. Apăruse, cu siguranță, o nouă situație de criză pe care întreaga familie trebuia să o discute în amănunt.

Îi trecu prin minte să-i trimită vorbă fratelui său că este prea bolnav ca să participe, dar, dacă ar fi făcut asta, ar fi trimis după un felcer. Atunci, *el* ar deveni cea mai mare problemă. Imaginea mamei lui încercând să-l hrănească cu supă de carne și pâine prăjită a fost îndeajuns să-l facă să se ridice din pat. Își aruncă o privire, dându-și seama că dormise în cămașă și în pantaloni. După ce scotoci prin cearșafurile mototolite, își găsi și lavaliera șifonată.

Jenkins strâmbă din buze în semn de dezgust. Apoi luă lavaliera din mâna lui Will, ținând-o de parcă ar fi fost un rozător mort.

Will își frecă obrazul ȧepos cu mâna. Nu petrecuse foarte mult timp la Ashdown House de când se întorsese în Anglia. După nunta fratelui său de anul trecut, o ȧinuse tot într-o petrecere cu prietenii lui burlaci. Își petrecuse Crăciunul cu familia, dar după

sărbători plecase iarăși și-și petrecuse iarna chefuind la cabana de vânatoare a prietenului său, Bellingham.

După ce se întorsese, în urmă cu două săptămâni, se trezise că stă mult prea mult în casă. Familia lui se așteptase ca el să participe la baluri, la recepții și la mese de gală. Considerau că el își pierde vremea în salonul mamei sale, în zilele ei „de primire“, când prietenii ei, toți niște oameni îngrozitori, făceau paradă pe acolo. O dată, după o noapte de distracție, adormise lângă bunica lui pe canapea, o gafă care nu fusese considerată deloc amuzantă de mama și de surorile lui.

Oboseala resimțită după o noapte de petrecere îl doborî. Se trânti pe burtă și-și trase o pernă peste cap. Visă o femeie cu părul lung și roșu, revărsându-i-se peste sâni, care-i făcea semn cu degetul. Încercă să o sărute, dar ea se întoarse și dispăru în întuneric, lăsându-l frustrat.

Cineva îi puse mâna pe umăr și îl scutură. Sări în sus, icnind, și văzu că fratele lui se holba la el.

— Lua-te-ar naiba! bombăni el.

Hawk îi făcu semn cu mâna.

— Pe legea mea, miroși ca o fabrică de bere și ai dormit îmbrăcat.

— Dar mi-am scos cizmele.

Hawk se uită urât la el.

— Felicitări!

— Ha, ha!

Will își masă tâmpilele dureroase.

— Serios, de ce ar trebui să particip la întâlnirea asta de familie? Va fi, cu siguranță, iarăși ceva ridicol.

Hawk își puse mâna în șold.

— Întâlnirea are, de fapt, legătură cu tine.

Will își privi fratele cu suspiciune.

— Ce-i cu mine?

— Vom discuta despre asta în salon. Toți ceilalți sunt deja acolo. Aranjează-te puțin și coboară în cel mult douăzeci de minute.

Will se strâmbă.

— Vezi că nu sunt în stare să dau ochii cu ei.

— Sunt sigur că te descurci tu.

Apoi Hawk ieși.

Când Will intră în salon, după un sfert de oră, Montague, soțul celei mai mari dintre surorile lui, îl privi disprețuitor.

Dar mult ți-a luat!

Lui Will îi veniră în minte mai multe răspunsuri, și nici unul nu era politicos. Nu spuse nimic din respect față de doamnele prezente și se așază pe canapeaua verde lângă bunica lui, care ulorăia. Fusese de acord să rămână puțin în Richmond și zicea în fiecare zi că se va întoarce curând în Bath. El spera să rămână, pentru că era îngrijorat de sănătatea ei, deși mătușa Hester era de părere că născocise toate bolile ca să atragă atenția.

— William, ai ochii roșii, strigă mama lui. Ești bolnav?

Mătușa Hester își îndreptă penele înalte ale turbanului ei mov și urât și pufni.

— Louisa, băiatul ăsta te păcălește de ani în șir. Singurul lucru de care suferă este trasul la măsea.

Montague închise brusc ziarul.

— Nu e de mirare că ziarele îl numesc Diavolul.

— Nu știam că-ți plac ziarele de scandal, spuse Will tărăgănat.

Hawk ridică mâna.

— Haideți să lăsăm cearta deoparte. Suntem o familie și nu ar trebui să credem tot ce scriu ziarele, spuse el, privind-o semnificativ pe bunica.

Will se uită la buzele ușor întredeschise ale bunicii sale. Devenise atât de firavă cât timp fusese el plecat în Europa. Acum mergea în baston și avea nevoie de ajutor să urce scările. Îi era dor de prietenii ei din Bath, dar lui nu îi plăcea să știe că locuia atât de departe, doar cu o doamnă de companie care să aibă grijă de ea.

Hawk stătea lângă Julianne, soția lui, și-i zâmbea bebelușului lor. Apoi se uită la Will.

— Mă bucur că ai avut parte de aventuri, dar nouă ne-a fost foarte dor de tine. Ne bucurăm că te-ai întors definitiv.

Will se încruntă. Să se întoarcă definitiv? Trase aer în piept, vrând să-i spună fratelui său că nu avea de gând să mai rămână mult timp acasă, dar mama lui i-o luă înainte.

— Sunt recunoscătoare că te-ai întors în sânul familiei, spuse ea. Nu a trecut nici o zi să nu-mi fac griji pentru tine. Nu-i așa, Patience? o întrebă pe fiica cea mai mare.

— Așa este, mamă. Patience atinse mâna contesei. Ca mamă, nu pot decât să-mi imaginez cât de dificil ți-a fost să știi că fiul tău este plecat atât de des.

Era extrem de evident că voiau să-l facă să se simtă vinovat; dar femeile din familia lui se pricepeau foarte bine să-și exagereze sentimentele – cu excepția mătușii Hester, care spunea lucrurilor pe nume, șocându-le cu regularitate pe mama și pe surorile lui. Slavă Domnului că era așa.

— Will, ne bucurăm să te vedem la casa ta acum, spuse Harmony, sora mijlocie.

Hope, sora cea mică, îl privi cu o expresie vicleană.

— Nu în totalitate, dar te voi ajuta bucuroasă cu asta.

Will își masă tâmpilele.

— Cu ce anume?

Lordul Kenwick, soțul lui Harmony, pufni.

— Vor să te vadă însurat.

Will se ridică în picioare. La naiba! Surorile lui credeau că nunta este apogeul existenței unui bărbat.

Mătușa Hester scotoci prin poșetă, scoase o sticlută și îi dădu un ghiont lui Harmony.

— Dă-i sărurile fratelui tău. Mai are puțin și leșină.

— Hope, n-o să-l forțăm să se însoare, spuse Hawk. Are doar douăzeci și cinci de ani.

— Douăzeci și șase de săptămâna trecută, preciză Will.

— Am uitat de ziua lui de naștere, exclamă contesa. Ce fel de mamă uită de fiul ei?

— Mamă, nu trebuie să te învinovățești, spuse Patience. Will a lipsit atât de mult încât era chiar ușor să uiți.

Will își dădu ochii peste cap. Deci acum era vina lui că uitaseră de ziua lui de naștere.

— Nu trebuie să te simți vinovată, mamă, spuse Hope. Nici unul dintre noi nu și-a amintit.

Hawk se crispă.

— Will, îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Fiind cel mai mic dintre toți, se obișnuise de când era copil ca toți să uite de el și învățase să-și aprecieze libertatea. Desigur

ca își amintiseră de el atunci când făcuse vreo trăsnaie, dar reușise să iasă basma curată de mai multe ori decât știau ei.

– Cum am putut să uit? Contesă trase aer în piept și-și șterse lacrimile cu batista. Este puiul meu.

Mătușa Hester își ridică monoculul ca să-l analizeze pe Will.

– Este extraordinar de mare. E o minune că tu l-ai născut.

Firește, asta avu ca urmare o avalanșă de proteste din partea celorlalte femei.

Surorile lui își cerură scuze și jurară că se vor revanșa față de el.

– Nu-mi pasă de ziua mea de naștere. Dacă vă face să vă simțiți mai bine, să știți că am sărbătorit cu prietenii.

– Toți știm cât de bine te pricepi să petreci, bolborosi Montague.

Lui Will îi zvâcnea capul.

– Putem să trecem direct la subiect? întrebă el, puțin cam tăios.

Toți îl priviră cu gura căscată.

– Așa voi face, dacă insiști, spuse Patience pe tonul ei de soră mai mare, plină de emfază. Imaginează-ți cât de jignită s-a simțit mama noastră când a aflat că te-ai încurcat cu domnișoara Fleur, dacă asta este numele ei adevărat, care are o reputație foarte proastă.

Era tentat să le spună că nu trebuiau să-și mai facă griji în privința Aliciei, dar se răzgândi.

– Viața mea personală nu este treaba voastră, replică el.

– Nu prea este personală, spuse Hope. Ești socotit a fi cel mai mare desfrânat din Anglia.

Will își dădu ochii peste cap. Imediat ce avea să se termine întâlnirea asta prostească, intenționa să-și facă bagajele și să plece.

Bunica se trezi cu o tresărire și privi nedumerită, în jur. Will îi mângâie mâna și-i zâmbi liniștitor.

– Am pierdut ceva? urlă ea, căci avea tendința să țipe din cauza auzului slab.

– Absolut nimic, spuse Will, ridicând vocea ca ea să-l poată auzi.

— William, interveni contesa. Cum poți spune așa ceva? Nu iei deloc întâlnirea în serios.

Will își ridică palmele.

— Te bucuri că sunt acasă, dar îți displace reputația mea. Acum că am stabilit asta, n-am putea să ne vedem fiecare de treburi lui?

Hawk îi aruncă o privire de avertizare.

— Mai este o problemă.

Will scoase un geamăt. Cât mai avea să dureze întâlnirea asta afurisită?

— Acum că te-ai întors definitiv, îți trebuie o ocupație, spuse Hawk.

Will ridică mâna.

— Stai. N-am zis niciodată....

Bunica îl înghionti.

— Ce zice? țipă ea.

El ridică vocea:

— Îmi trebuie o ocupație.

Bunica își împreună mâinile și zbieră:

— Biserica ar fi perfectă.

Hester o privi urât pe sora ei.

— Maribelle, enoriașii se vor revolta. Ziarele îl numesc Diavol.

— Asta nu e foarte drăguț, urlă bunica. Tu prima!

— Unde să mă duc? întrebă Hester.

— La dracu'! țipă bunica.

Will își ridică pumnul în dreptul gurii, încercând să-și ascundă râsul, dar umerii îi tremurau. Între timp, micuța Emma Rose începu să țipe.

— Îi este foame, spuse Julianne. Trebuie să o duc în camera ei.

Hawk o ajută să se ridice și o sărută pe obraz. O urmări pe soția lui cu privirea până când aceasta dispăru, apoi își îndreptă atenția către Will.

— Am o propunere care cred că ți se va potrivi.

Era clar că fratele lui nu înțelegea nimic. Toate rudele lui presupuseră că dorea să rămână acasă, dar, dacă până acum mai avusese oarece dubii cu privire la plecare, întâlnirea asta ridicolă le înlăturase complet. Indiferent cât de mult își iubea familia, pur și simplu nu mai putea trăi cu ei.

Administratorul meu se retrage. Cineva trebuie să îi preia îndatoririle. Hawk își împreună brațele la piept. Ce spui de asta?

Toți, chiar și Montague, se uitau radioși la el. Will își simțea lăvaliera în jurul gâtului ca pe un garou. Simțea că așteptările lor îl striveau asemenea unui bolovan de o jumătate de tonă. O clipă, nu simți prins în capcană, ținut de greutatea speranțelor lor, dar era viața lui, nu a lor.

—Apreciez oferta ta generoasă, dar eu sunt un hoinar. Nu-mi stă în fire să stau mult timp într-un singur loc. Plănuiesc să plec iar pe continent.

Cumnații lui schimbă priviri cunoscătoare. Surorile lui încercau să o consoleze pe mama lui, care-și ștergea iarăși lacrimile. Chiar și Hester se uită la el, dezamăgită. Numai bunica îi zâmbi, iar asta îl făcu să se simtă și mai prost, pentru că știa că ea nu auzise ce spusese el.

Hawk oftă.

—Nu vom rezolva nimic la această întâlnire. Vă voi ține la curent, dar momentan știu că toți aveți altceva de făcut.

Montague se ridică în picioare.

—Dacă vrei părerea mea...

Hawk ridică mâna.

—Îți mulțumesc, dar de asta mă voi ocupa eu. William, să ne retragem în biroul meu.

Will făcu vreo câțiva pași prin birou și trecând pe lângă glob, îl roti, făcându-l să se învârtă.

—Îmi pare rău pentru neînțelegere, dar știi că eu nu sunt genul de om care să se stabilească la casa lui. Se întoarce și-i zâmbi fratelui său. De data asta plănuiesc să merg în Elveția.

Când Hawk nu spuse nimic, Will adăugă ceva care spera că-l va împăca pe fratele lui și pe ceilalți membri ai familiei.

—Poate că peste câțiva ani voi fi pregătit să mă așez la casa mea.

—Să te însori.

Will scrâșni din dinți și se așeză pe un scaun din fața biroului fratelui său. Hawk se juca cu bilele de pe un abac.

—Îți dai seama că i-ai dezamăgit profund pe membrii familiei noastre.

– Se vor obișnui cu absența mea foarte curând. Nu e ca și cum aș fi petrecut foarte mult timp la Ashdown House.

– Am auzit destule nemulțumiri din cauza absențelor tale dese, spuse Hawk. I-am promis mamei că voi vorbi cu tine despre cariera ta. Intenția ta de a merge pe continent pentru o perioadă lungă de timp îmi ridică un mare semn de întrebare.

Will își ridică palmele.

– Adică? Eu sunt cel care pleacă, nu tu.

Privirile li se întâlniră.

– Nu vei putea face o altă călătorie fără banii pe care îi primești trimestrial.

Inima lui Will începu să bată cu putere.

– Poftim?

– Eu sunt responsabil să-ți dau aceste fonduri trimestrial. Dacă voi reține acești bani, cu siguranță te vei supăra pe mine. Este de înțeles. Pe de altă parte, dacă îți finanțez călătoria, o voi dezamăgi pe mama și-i voi îndepărta de mine pe ceilalți membri ai familiei. Și așa cred că deja am fost prea indulgent în ceea ce privește călătoriile tale prelungite.

– Dar asta este ridicol, șopti Will.

– Ai călătorit timp de patru ani. Asta este mult mai mult decât își petrec tinerii atunci când pleacă în turul Europei. Ai petrecut foarte puțin timp cu familia ta de când te-ai întors. Dacă-ți voi da bani pentru altă călătorie, se vor simți îndreptățiți să creadă că eu am pregătit asta, dându-mi acordul tacit. Mută două bile și-l privi în ochi pe fratele său. Spune-mi, Will. Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

– De unde să știu eu? Știi ce îmi doresc. Visurile mele nu se vor schimba pentru că alții nu sunt de acord cu ele.

– Poate asta te va face să înțelegi situația în care mă aflui, zise Hawk. Indiferent de ce voi hotărî, cineva va fi nefericit. Și voi fi sincer cu tine. Cred că este spre binele tău să nu-ți dau bani pentru această călătorie. Viața ta este acum un șir nesfârșit de orgii, și eu sunt de vină pentru asta. Sperasem că atunci când te vei întoarce în Anglia vei renunța la petreceri. Dar lucrurile s-au înrăutățit. Noaptea trecută ai fost atât de beat, încât ai adormit cu hainele pe tine. Vii constant acasă în zorii zilei și-i deranjezi

pe servitori. Nu e cinstit față de ei, Will. Muncesc din greu, dar tu nici nu observi și nici nu îți pasă. Atunci mi-am dat seama că nu vei renunța niciodată la petrecerile tale dacă nu voi insista să-ți găsești o ocupație.

– Nici tu nu ai fost vreun sfânt, spuse Will.

– Am făcut multe greșeli pe care le regret. Dar nu mi-am abandonat niciodată familia cu totul și am luat în serios responsabilitățile mele din parlament.

– Nu voi lăsa familia să-mi spună ce să fac.

Mânia fierbea în el, dar știa că era mai bine să o ascundă. Frațele lui lua în considerare numai răspunsurile raționale.

– Ei nu văd lucrurile așa, și nici tu nu ar trebui, zise Hawk. Când ai pomenit de intenția ta să pleci, membrii familiei noastre s-au simțit ca și când i-ai fi abandonat din nou.

– Prostii, nu abandonez pe nimeni.

– Dacă nu ar ține la tine, nu le-ar păsa deloc dacă ai dispărea pentru totdeauna. Dar le-a fost dor de tine. Mie mi-a fost dor de tine.

– Vă voi scrie des.

– Dat fiind cum te-ai comportat în trecut, am dubii în privința asta. Singura dată când ai scris a fost când aveai nevoie de bani, zise Hawk încruntându-se. Eu sunt de vină că nu te-am chemat acasă mai devreme. Ai devenit aproape un străin.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Hawk. M-am distrat în călătoriile mele.

– Îți place prea mult să călătorești.

Will trase adânc aer în piept și expiră încet.

– Nu înțelegi. Este o lume întreagă pe care vreau să o explorez cât timp sunt încă tânăr ca să mă pot bucura de asta.

– Te-am lăsat să călătorești prea mult. Ai fost foarte convingător, iar eu eram responsabil pentru surorile noastre. Mi-a fost mai ușor să te las să călătorești.

– Am văzut mai multe din lumea asta decât vede majoritatea într-o viață întreagă. Nu are de ce să-ți pară rău, spuse Will.

Hawk clătină din cap.

– Ai avut prea multă libertate și prea puține responsabilități.

– Eu sunt responsabil pentru mine, spuse el, nemaiputând să-și ascundă tonul nervos.

– Câteodată trebuie să te sacrifici pentru alții, spue Hawk. Iar aceasta este una dintre situații.

– Ce vrei să spui? Nu voia să recunoască, dar știa la ce se referea.

– Nu-ți pot da bani pentru călătorie fără să creez neînțelegeri în familie. Nimeni, cu atât mai puțin mama, nu va accepta asta. Lucrurile s-au îmbunătățit în ultima vreme în familie. Și trebuie să mă gândesc și la Julianne, la fiica și la fiul nostru.

– Hai să facem un compromis, zise Will. Dă-mi șase luni să scap de dorul ăsta de ducă din sânge.

Hawk își puse palmele pe suprafața lustruită de mahon.

– Îmi pare rău, Will, dar nu pot să fac asta.

– Nu pot să stau la birou toată ziua. O să înnebunesc.

– Unele dintre îndatoririle tale vor fi să inspectezi proprietățile să vezi dacă au nevoie de reparații, de noi construcții și să te asiguri că funcționează canalizarea. Vei fi responsabil și să strângi arenda.

– Nu sunt obișnuit să-mi trăiesc viața într-o cușcă.

– Will, asta cu greu poate fi numită o cușcă.

– Dar mie așa o să mi se pară. Toată familia își bagă constant nasul în treburile celorlalți. O să înnebunesc într-o lună.

– Ceea ce-mi amintește de altă problemă. De dragul rudelor noastre de sex feminin, fii mai discret în privința legăturilor tale amoroase. Trebuie să iei în considerare firile lor sensibile.

Will se uită furios la Hawk.

– Exact de asta stau deoparte. Nu am deloc intimitate. Toată lumea se amestecă în viața mea.

Privirile li se întâlniră.

– Ai o familie care te iubește. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Ba da, țin la ei, dar am tot dreptul să-mi trăiesc viața așa cum vreau. Asta nu pot negocia.

– Ai fost independent mult prea mult timp și ai uitat că trebuie să ții cont și de nevoile familiei tale.

La naiba. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

– Ia postul de administrator un an, zise Hawk. Pune deoparte din câștiguri în fiecare trimestru. Astfel, într-un an vei avea suficienți bani ca să-ți plătești o altă călătorie. Din moment ce vor

fi bani câștigați de tine, vei avea tot dreptul să-i cheltuiești așa cum dorești.

Will respira din ce în ce mai greu, încercând să-și controleze mânia.

– Cu alte cuvinte, nu am de ales.

– Este doar pentru un an, Will.

Simți cum începe să i se zbată un mușchi din obraz. Următoarele douăsprezece luni aveau să fie o adevărată condamnare la temniță. Familia lui avea să-i urmărească fiecare mișcare și să-l descoasă permanent în legătură cu tot ce făcea. Se vor aștepta ca el să participe la petrecerile lor și la baluri. Dacă nu venea, cineva cu siguranță avea să-l dojenească. Când era mai mic, îl îmboldiseră și-l împinseseră de la spate ca să se ridice la nivelul așteptărilor lor – atunci când își aminteau de existența lui. Acum făceau asta din nou, iar de data asta aveau să câștige. Cum avea să suporte un an în care ei să se amestece mereu în treburile lui?

Hawk oftă.

– Le voi cere celorlați să-ți respecte intimitatea, dar dacă vei continua cu aventurile tale flagrante și cu petrecerile sălbatice, nu vor admite așa ceva.

Will se încruntă.

– Cu alte cuvinte, trebuie să renunț la independența mea ca să le fac lor pe plac.

– Exagerezi, și știi asta. Tot ce îți cer este să fii mai discret și să participi la câteva evenimente în familie, fără să trebuiască să te împingă cineva de la spate. Tu hotărăști ce evenimente sunt importante. La unele vei fi obligat să participi. Trebuie să mergi la biserică împreună cu familia.

Will se strâmbă.

– Clar. Parcă și văd ziarele de scandal. Diavolul merge la biserică.

Umerii lui Hawk se cutremurară de râs.

– Asta doar ca să le împaci pe mama și pe surorile noastre. Mergi la un bal, două cu ele. Ia cina mai des cu familia. Du-o pe mama la o piesă de teatru. Ai face-o foarte fericită.

Indiferent ce spunea Hawk, Will știa că nu se va schimba nimic. Hawk se ridică în picioare, ocoli biroul și se sprijini de el.

– Știu că nu asta vrei, dar timpul o să treacă repede.

Nu avea de ales, și fratele lui încercase să facă un compromis. Will știa că era o ofertă generoasă.

– Mulțumesc pentru slujbă, mai ales că nu am nici un pic de experiență.

– O să înveți repede, spuse Hawk.

Will nu se îndoia de abilitățile lui. Avea o memorie bună și învățase întotdeauna mai repede decât semenii lui. Dar avea să se plictisească de moarte să lucreze cu registrele de contabilitate. Și, mai important, știa că familia lui își va băga nasul în treburile lui, așa cum făcuseră și astăzi. Încercaseră să-l constrângă să se stabilească în Anglia și să-și întemeieze o familie. El însă nu avea nici o intenție să se însoare și să se lege și mai mult de rudele lui băgăcioase.

– Ești dezamăgit, dar eu chiar cred că această experiență îți va prinde bine, zise Hawk.

Deși se simțea prins în capcană, Will văzu îngrijorarea de pe fața fratelui său și încercă să-l liniștească.

– Sunt convins că ai dreptate.

– Timpul va trece foarte repede. O să vezi. Trebuie să plec la Devonshire să mă întâlnesc cu omul meu de afaceri de acolo. Când mă voi întorce, peste două săptămâni, vom discuta amănunțit despre îndatoririle tale.

Will dădu din cap aprobator și ieși, hotărât să găsească o cale să scape de familia lui sufocantă.

*Mai târziu în aceeași seară,
Albany, reședința lui Harry Fordham*

Will își turnă un pahar cu coniac, puse carafa deoparte și dădu băutura pe gât dintr-o înghițitură. Apoi își mai turnă un pahar și se întinse într-un fotoliu jerpelit. Era hotărât să-și înece frustrarea în alcool.

– Ce ghinion are și fratele tău, Darcett.

Harry Fordham se împiedică, încercând să ațâțe focul. Vătraiul îi căzu din mână pe podeaua de marmură, zăngănind.

Andrew Carrington, conte de Bellingham, luă vătraiul și-l puse deoparte. Apoi puse paravanul la loc.

– Ușurel, băiete.

Fordham se împletici până la canapeaua verde, pe care mama lui i-o dăduse când nu mai avusese trebuință de ea, și se întinse. O șuviță blondă, ondulată îi căzu pe frunte.

– De ce se învârte camera?

– Pentru că ești praf și pulbere, spuse Bell.

– Doar plâng după Darcett, șopti el. E groaznic să fii cel mai mic. Eu știu prea bine.

Will pufni și luă o înghițitură.

– Până astăzi, chiar îmi plăcuse să fiu liber. Fără obligații, fără nevestă, fără copii.

– Și fără bani, mormăi Fordham, legănând în mână paharul gol. Mai vreau ceva de băut.

Bell îl luă peste picior:

– Ești deja beat.

– Dar nu terminat.

Paharul lui Fordham se rostogoli pe covor. În câteva minute începu să sforăie. Bell ridică carafa și-l privi pe Will.

– Încă un pahar?

Will traversă camera cu paharul în mână și Bell i-l umplu.

– Lucrurile nu s-au terminat așa cum ai vrut tu, dar fratele tău ți-a oferit un mijloc să-ți câștigi existența.

Will dădu băutura pe gât și trânti paharul pe masă.

– Da, dar asta înseamnă să locuiesc cu familia mea băgăcioasă. Toți încearcă să mă constrângă să mă însor. Nu am pic de intimitate. Nimic din ceea ce fac nu-i mulțumește, pentru că refuz să mă conformez. Dacă ceva merge prost, organizează o întâlnire cu toți membrii familiei. La naiba, azi una dintre surorile mele s-a oferit să-mi găsească nevestă.

Ceva sclipi în ochii lui Bell, apoi acesta își feri privirea.

– Scuze, nu m-am gândit, spuse Will.

– Nu face asta. Bell își îndreptă atenția către Will. Au trecut patru ani. Viața merge mai departe.

Will își mai turnă coniac, amintindu-și de privirea hăituită a lui Bell după ce-și pierduse întreaga familie – mama, tatăl și fratele mai mic –, din cauza tuberculozei. În noaptea de după

înmormântare, Will îl dusesese în reședința Fordham. Îl îmbăta-seră cu coniac, sperând că va leșina. Nici unul nu spusese nimic. În zori, Bell izbucnise în plâns. Fusesse îngrozitor să fie mar-tori la așa ceva. Îi mulțumise lui Dumnezeu când plecară toți trei în marea lor călătorie aranjată dinainte, la scurt timp după această întâmplare.

Un an mai târziu, la mult timp după ce familia lui Fordham îl chemase acasă, Bell recunoscuse că se gândise să-și zboare creierii. Și în ziua de astăzi mărturisirea lui Bell încă îl speria pe Will.

Bell îl privea cu o expresie întrebătoare.

— Fă-mi o favoare. Nu te mai gândi la asta.

— Corect.

Își bău coniacul ca să-și înece gândurile. Majoritatea oame-nilor considerau că Bell avea o fire rece. Will nu credea asta, dar îl cunoscuse pe Bell înainte de tragedie. Prietenul lui fusese un om nesăbuit, cu o fire veselă. Dar, deși aventurile lor în străină-tate îl înveseliseră într-o oarecare măsură, nu mai era la fel. Era ca și cum cineva îi luase definitiv bucuria interioară.

Bell ridică paharul.

— Un toast în cinstea noii tale slujbe.

— O să mă plictisesc crunt.

— Tu te plictisești oricum ușor.

Bell îi lovi ușor brațul cu pumnul.

— Știi care este problema ta?

— De fapt, cred că știu. Nu m-am mai culcat cu o femeie de o săptămână.

Bell clătină din cap.

— Totul a fost mult prea ușor pentru tine. Inclusiv să cucerești femeile.

— Și tu nu profiți de femeile ușurate?

— Ai dreptate. Dar argumentul meu este valid. N-ai luptat niciodată pentru nimic.

— Nici tu.

— Sunt un bărbat destul de inteligent, dar, spre deosebire de tine, nu pot să citesc ceva și să și rețin imediat. Nu știu dacă este vorba de încredere sau dacă îi înșeli pe toți, dar întotdeauna reușești să ieși învingător.

Will ridică din umeri.

Dacă îmi pun în cap că vreau ceva, caut să-l obțin.

Acum este prima dată când te confrunți cu un adevărat obstacol.

Will râse.

— Încetează. Am întâmpinat destule obstacole în călătoriile noastre. Nu se poate să fi uitat momentul în care ne făceam de cap cu gemenele din Paris și a apărut fratele lor. Dumnezeuule, habar n-aveam dacă ne va primi banii drept recompensă.

— Acea întâmplare e un exemplu perfect cum reușești tu să îi farmeci pe alții ca să facă exact ce vrei tu, spuse Bell. L-ai făcut să se simtă ca și când ar fi fost un vechi prieten și tovarăș de-al tău. Până la sfârșitul serii era atât de vrăjit de tine încât uitase complet sau nu-i mai păsa deloc că noi ne-am culcat cu surorile lui.

— Și mai era și beat, spuse Will. Iar surorile erau mai mult decât dornice, dacă îți amintești.

— Cred că aia a fost prima și singura dată când o femeie a încercat să-mi smulgă hainele de pe mine, spuse Bell. Au fost niște aventuri sălbatice.

— Și vor mai fi. Dar îmi trebuie bani, zise Will.

— Știi că eu am suficienți și aș putea finanța călătoria, spuse Bell, dar aș deveni dușmanul familiei tale.

— Trebuie să existe o rezolvare.

— Este o provocare, spuse Bell.

Un zâmbet apăru încet pe fața lui Will.

— Ești genial.

— Bănuiesc că vrei să îmi explici.

— Ce ar putea fi mai provocator decât jocurile de noroc?

Bell se încruntă.

— Nu este o idee bună să joci banii pe care nu îi ai.

— În ceea ce mă privește, nu am nimic de pierdut, spuse Will. Știi ce ținere de minte am. Voi strânge o adevărată avere.

Bell își puse paharul deoparte.

— Este riscant.

Riscul făcea totul mult mai palpitant. Will îl bătu pe Bell pe umăr.

— Cred că cel mai bine l-am lăsa pe Fordham să sforăie. Măine îl voi uimi cu câștigurile mele.

La White, jumătate de oră mai târziu

Un fior îl cuprinse pe Will când intră alături de Bell în sala de jocuri.

— Mă simt norocos în seara asta, zise Will.

Bell îi aruncă o privire.

— Ține minte, ieși din joc cât încă ai mână bună și fii cu ochii pe chelneri. Este ușor să pierzi șirul de câte ori umplu paharele.

Will nu avea de gând să joace în stilul clasic. Memoria lui bună îl ajutase mereu la jocurile de cărți. În seara asta voia să câștige averea de care avea nevoie pentru călătoria lui pe continent. Era conștient că, pentru a câștiga, trebuia să fie pregătit și să piardă. Cu multă vreme în urmă, se convinsese că nervii puteau submina judecata clară.

Bell i se alătură la masa cu postav verde. Will comandă un coniac, și Bell făcu la fel. Jucau 21. Aparent, Will își ascunse entuziasmul, dar în sinea lui simțea un fior pulsându-i prin vene. Norocul era important, dar la fel era și strategia de joc. Cea din urmă putea să-mbogățească sau să ruineze un om. Will jucase jocul de multe ori și avea încredere în capacitatea lui de a juca bine, datorită memoriei excelente.

Cărțile au fost tăiate, iar Palmer, unul dintre cunoscuții lui, nimeri cea mai mare carte, devenind dealer. Scopul era ca jucătorul să ajungă la douăzeci și unu sau mai puțin, cât mai aproape, și să-l învingă pe dealer. Suita nu conta.

Palmer împărți prima carte celorlalți șapte jucători. Toți puteau să-și vadă cartea, în afară de dealer. Will avea un nouar. Se stabili un pariu minim de douăzeci de lire și unul maxim de cincizeci. Will parie cincizeci. Bell parie pe minim.

După ce toți jucătorii pariară, Palmer împărți a doua carte. Will se uită la cartea lui — un valet. Cărțile lui totalizau nouăsprezece puncte. Dealerul nu avea douăzeci și unu. Fiecare jucător putea să mai ceară cărți. Când veni rândul lui, Will spuse pas, pentru că risca să depășească douăzeci și unu. Asta însemna că nu mai putea să ridice miza, dar știa că era important să rămână în joc.

— Iau eu una, spuse Bell, uitându-se în cărți. Mări miza cu încă douăzeci de lire, ajungând la patruzeci.

Cărțile dealerului depășiră douăzeci și unu.

– Banii se duc la cel care are nouăsprezece.

Will arată cărțile. Nimeni nu avea douăzeci și unu, două cărți care, împreună, să facă douăzeci și unu sau un grup de cinci cărți care să totalizeze douăzeci și unu. În oricare dintre aceste situații, dealerul ar fi trebuit să plătească dublul mizei. Will era mulțumit de câștigul lui inițial de cincizeci de lire. Bell câștigă patruzeci de lire.

Will memoră cărțile jucate anterior în timp ce dealerul le punea dedesubt fără să le amestece, așa cum cerea jocul. Să-și amintească ce cărți se folosiseră era o parte importantă din strategia lui Will. Totul ținea de memoria lui excepțională, căci îi oferea un avantaj enorm.

Palmer împărți prima carte în jocul următor. Will avea un patru. Miza minimă crescuse la cincizeci, iar cea maximă la șaptezeci. Will sorbi absent din brandy și parie șaizeci. Bell parie din nou minimum.

Următoarea carte a lui Will a fost un opt. Mai luă o carte cu miza inițială, minimumul cerut de joc, pentru alte șaizeci de lire. Când luă cartea de jos, expresia îi rămase implacabilă. Era un zece, ceea ce însemna că depășise și pierduse. Dezamăgirea de moment îl enervă, dar reuși să accepte această unică pierdere.

Bell câștigă cincizeci.

În runda următoare, mizele crescuseră la un minim de șaptezeci și un maxim de douăzeci. Will se uită la prima lui carte – un nouă. Parie douăzeci. Bell parie șaptezeci. Will îi aruncă o privire prietenului său. Bell voia probabil să joace toată noaptea în stilul acesta conservator.

Will dădu coniacul pe gât. Cea de-a doua carte a fost un trei. Cumpără o carte pentru douăzeci de lire. Cea de-a treia carte a fost un șapte, având în total nouăsprezece.

Bell mai luă o carte cu șaptezeci de lire. Dealerul plăti pentru cele nouăsprezece puncte. Will afișă un zâmbet satisfăcut deoarece câștigase o sută optzeci de lire.

Bell pierdu șaptezeci de lire și trânti cărțile pe masă.

– Am terminat.

– Dar este încă devreme, spuse Will.

– Am câștigat douăzeci de lire. E suficient.

Will ridică din umeri și-i făcu semn chelnerului să-i mai aducă un pahar cu coniac. Bell se aplecă spre el.

— Să nu te pierzi cu firea.

— Du-te, atunci.

Will își îndreptă atenția spre masa de joc. După trei jocuri, mai câștigase o sută zece lire.

În timpul următoarelor cinci jocuri, Will pierdu, dar și câștigă. Mizele creșteau din ce în ce mai mult, dar acum nu mai avea decât douăzeci de lire. Se gândi o clipă la spusele lui Bell. Retrage-te cât mai poți. Dar nu, nu avea să renunțe acum. Nu avea nici o siguranță, dar mai avea încă destul curaj. Intenționa să plece în zorii zilei un om bogat.

Dealerul schimbă rolul. După câteva minute de negociere, Palmer îi vându banca lordului Hunter. Dintr-un motiv ciudat, lui Will i se zbârli părul pe ceafă. Încercă să ignore senzația ciudată pe care o avea și să se concentreze la joc.

Hunter împărți cărțile. Will își dădu seama că paharul îi fusese iarăși umplut de chelner. Luă o gură și se uită la carte. Avea un șapte. Mizele se stabiliră la minimum o mie și maximum trei mii. Will parie o mie. Două scaune mai încolo, Yarborough, un om gras, de vârstă mijlocie, parie două mii și-și șterse fruntea asudată cu batista. Will își luă privirea de la el, neputând să privească un jucător agitat. Îl irita.

Mai luă o gură de coniac. Văzând cea de-a doua carte, sângele îi zvâcni mai rapid prin vene. Era un cinci, ajungând la un total de doisprezece. Se gândi o clipă dacă să mai ia o carte. De obicei nu avea dubii, iar asta îl enerva. La naiba! Nu era supersițios ca majoritatea jucătorilor. Nu avea nevoie decât de strategie și de o memorie bună. Will îi aruncă o privire scurtă lui Hunter.

— Mai iau una — tot pentru o mie.

Ridicând cartea, inima începu să-i bată cu putere. Era un șapte, având nouăsprezece puncte în total. Hunter depăși douăzeci și unu și-i plăti pentru cele nouăsprezece puncte. Will avea acum un câștig de două mii douăzeci de lire. Entuziasmul crescuse pe măsură ce memora cărțile care fuseseră jucate. Practic simțea că urma să câștige iar. Prima carte a fost un opt. Pariul minim era de două mii, iar cel maxim de patru mii. Will parie două mii și se strădui să se concentreze pe joc și nu pe bani. Cea de-a doua

carte a fost un trei. Dădu pe gât ce mai rămăsese din coniac și mai luă o carte, pentru două mii. Văzând cartea, i se uscă gură. Cartea era un zece. Pierduse. Trase încet aer în piept. Avea din nou două mii douăzeci de lire.

Se gândi o clipă să renunțe, dar avea nevoie de un câștig mai mare dacă voia să-și câștige independența față de familie. Avea încredere că lucrurile se vor schimba în curând în favoarea sa.

Chelnerul îi aduse încă un pahar de coniac. Will luă o gură și-și dădu seama că era puțin amețit, dar încă putea să judece clar.

Runda următoare, Will se uită la prima carte, un trei. Parie minimumul de două mii. Cea de-a doua carte a fost un cinci. Cumpără o altă carte – un cinci. O cumpără și pe a treia pentru două mii – un patru. Tensiunea începuse să-l învăluie, din moment ce și ceilalți jucători simțeau că Will avea o mână bună. Se strădui să se concetreze, dar gura îi era la fel de uscată ca iasca. Mai cumpără o carte pentru două mii, totalizând zece mii de lire, cu tot cu câștigul lui anterior de două mii de lire. Aproape că îi auzea pe cei din jur ținându-și respirația în timp ce Hunter împărțea cărțile.

O picătură de sudoare îi alunecă pe ceafă. Era un patru. Încercă din răsputeri să nu arate că el câștigase, dar, pentru numele lui Dumnezeu, îi venea să țipe din toți rărunchii.

Un șir de cinci cărți însemna că dealerul avea să plătească dublu. Își arătă cărțile, sigur că el câștigase douăzeci de mii de lire și propria libertate în noaptea aceea.

Hunter întoarse un as și un popă, răsturnându-i avantajul lui Will.

Toți rămaseră cu răsuflarea tăiată. Apoi izbucniră toți în cor, dar el nu auzea nimic. Se simțea de parcă ar fi plutit pe deasupra, fiind martor la dezastrul care tocmai avusese loc. Îi țiuiau urechile. Trebuia să plătească dublul mizei. Douăzeci de mii de lire.

Hunter le ceru tuturor să vorbească mai încet, reamintindu-le regulile jocului. Will vedea încântarea fățișă de pe chipul bărbatului. Își dorea să-l urască, dar se simțea paralizat. Se strădui să-și termine coniacul și zâmbi.

– Domnilor, eu mă retrag.

Când se ridică de la masă, aproape că se împiedică. Cantitatea enormă pe care o băuse făcea ca totul să pară ireal. Se îndreptă clătinându-se către Hunter și reuși să mângăiească o notiță privind datoria. Numai Dumnezeu știa de unde avea să facă rost de bani s-o plătească.

Bell se apropie de el cu pași mari.

– Ce naiba ai făcut? Am auzit ce s-a întâmplat.

– Nu aici, spuse el.

În timp ce urca scările cu grijă, se simțea foarte beat, plutind ca într-o ceață. Un servitor de lângă ușă îl ajută să se îmbrace. Bell îl conduse afară. Când Will își scăpă mânușile pe jos, Bell i le ridică.

– Ușurel, băiete. Trăsura mea va sosi în scurt timp.

Bell reuși să-l bage înăutru, și Will închise ochii, iar ultimul lui gând fu că pierduse.

Cineva îi puse mâna pe umăr și-l scutură. Will avea gura la fel de uscată precum deșertul. Își simțea capul de parcă cineva ar fi bătut în el ca într-o toabă. Deschise ochii, dezorientat, și văzu că Bell îl privea fix. Prietenul lui avea un halat lung peste cămașă și pantaloni.

– Cum am ajuns aici? mormăi Will.

– Nu-ți amintești? întrebă Bell.

– Nu.

Will se ridică și se aplecă înainte, ținându-și capul între mâini. Era în cămașă.

– Valetul meu a reușit să te dezbrace de haină și de vestă înainte să leșini pe canapea.

– Eram teribil de beat.

Bell se îndreptă spre o servanță și se întoarse cu o ceașcă de ceai.

– Nu este foarte fierbinte, dar sigur îți este sete.

Will bău ceaiul cald.

– Cât este ceasul?

– Unsprezece.

Sună clopotul, și Will se simți de parcă îi răsuna lui în cap.

Câteva minute mai târziu, Fordham intră în salon și se prăbuși pe un scaun.

– Arăți ca naiba, dar bănuiesc că era de așteptat.

Bell se așează pe celălalt fotoliu.

Îți amintești ce s-a întâmplat la masa de joc?

Am pierdut douăzeci de mii de lire afurisite pe care nu le am, spuse Will.

Trebuie să iei rapid o hotărâre, spuse Bell. Trebuie să plătești datoria.

— Bănuiesc că aş putea să fug pe continent. Nu aş fi nici primul, nici ultimul.

— Fii rezonabil, zise Bell. Nu ai nici un ban. O schimbare de peisaj nu este soluția. Vei fi printre străini. Cum te vei descurca?

Will se așează.

— Ce altceva aş putea face?

— Lasă-mă să-ți plătesc eu datoria, spuse Bell.

— Nu, nu pot face asta.

— Nu ai bani, zise Bell. Hunter nu va uita de cele douăzeci de mii de lire.

Bell moștenise o avere enormă. Will nu știa la cât se ridica averea prietenului său, dar Bell îi spusese că era colosală. Deși era tentat, Will nu voia să profite de prietenia lor.

— Apreciez oferta ta, dar nu știu cum voi putea vreodată să-ți dau banii înapoi.

— Fratele tău va afla despre asta, zise Bell.

— Cel puțin nu în următoarele două săptămâni, spuse Will. A plecat în Devonshire să se întâlnească cu un om de afaceri. La întoarcere va trebui să-l rog pe el s-o plătească. Pufni. Ce mai contează încă o pată neagră?

Bell își împreună brațele la piept.

— Bănuiesc că îți va cere ceva în schimb.

Urma să petreacă ani buni muncind ca administrator pentru fratele său ca să-și plătească datoria.

— Nu am de ales.

— Ar mai fi o modalitate să ieși din situația asta, spuse Fordham. N-o să-ți placă ideea, dar este o alternativă.

Will îl privi întrebător pe Fordham.

— Ei bine, ce este?

Bell pufni.

— Probabil că ești, într-adevăr, într-o stare deplorabilă dacă nu poți ghici.

– Vrei să spui să mă însor cu o moștenitoare? întrebă Will.

– Se poate și mai rău de atât, spuse Fordham.

Will clătină din cap.

– Nu, clar nu. Am și așa destule rude băgăcioase. Ultimul lucru pe care îl vreau este o soție plină de pretenții.

– Însoară-te cu o femeie sfioasă, spuse Bell. Alege-ți pe cineva prea timid ca să aibă ceva de obiectat. Așteaptă câteva luni, iar până atunci va fi ușurată să audă că vei pleca pe continent.

Era pentru prima dată când Will considera că Bell era rece și calculat.

– Cine și-ar lăsa fata să se căsătorească cu un diavol ca mine?

Bell ridică din umeri.

– Și domnișoara, și familia ei vor avea de câștigat. Ea se căsătorește cu cineva de familie bună, iar tu îți plătești datoria. Nimeni nici nu va clipi dacă te însori din interes, dar dacă nu-ți vei plăti datoria, îți vei pierde onoarea.

– Nu, trebuie să existe o altă cale.

Dacă ar putea gândi limpede, ar găsi el o soluție.

– Dacă aș fi în locul tău, aș arunca o privire la fetele pe care nu le invită nimeni la dans. Sunt disperate, iar tu ești o partidă bună, spuse Bell.

– În mod ironic, căsătoria este biletul tău de plecare din Anglia, zise Fordham.

Bărbații se însurau tot timpul pentru bani. Era o practică acceptată.

– Nu voi păcăli o domnișoară nevinovată și pe familia ei.

– Dacă vei alege o domnișoară care mai are puțin și rămâne nemăritată, familia ei îți va fi recunoscătoare, spuse Bell. Vor ști că te însori cu ea pentru bani, dar ea, în schimb, va face o partidă respectabilă. Nici o domnișoară nu vrea să fie fată bătrână; nimeni n-o va respecta. Dat fiind că nu are altă variantă, va fi, mai mult ca sigur, ușurată.

Bell făcea totul să pară de parcă i-ar fi făcut un mare serviciu unei asemenea fete.

– Am să mă gândesc.

– Nu te gândi prea mult, spuse Bell. Hunter nu va aștepta la nesfârșit.

– Ce zici de Lady Eugenia? întrebă Fordham. Riscă, cu siguranță, să rămână singură, după cum spun surorile mele.

– Este sora lui Beaufort. M-ar ucide dacă doar m-aș uita la ea, spuse Will. Știi că nu mă ating de surorile prietenilor.

– Dar roșcata aceea înaltă? Cea care este foarte bună prietenă cu Lady Georgette, întrebă Fordham. Ea are vreun frate?

– De unde să știu eu? spuse Will.

– Participă la baluri de ani de zile și este una dintre fetele pe care nu le invită nimeni la dans, spuse Bel. Nu-mi amintesc să aibă vreun frate. Nu este o prietenă de-a cumnatei tale?

– Ba da, spuse el.

– Ar trebui să fie destul de ușor să i te prezinți, zise Bell. Fordham rânji.

– Felicitări. Ți-am găsit o mireasă.

Will se uită amenințător la el.

– Crede-mă. Domnișoara Hardwick este singura femeie care nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Fordham și Bell se priviră amuzați.

– Ce? întrebă Will nervos.

– Ție îți plac provocările. Iar ea este o provocare, spuse Bell.

– Și mai bine decât atât, tatăl ei este bogat, adăugă Fordham. Sora mea spunea că are cincizeci de mii de lire.

Tentația îi dădea târcoale. Dar nu-și putea imagina cum ar fi putut s-o convingă pe Roșcată să se căsătorească cu el. Întâi de toate, ar face bine să nu-i mai spună așa, din moment ce ei nu îi plăcea. Reușise să o vrăjească puțin în bibliotecă. Dar dacă ar fi apărut brusc cu un buchet de flori, ar fi devenit suspicioasă.

– Avem o problemă, spuse el. Nu am destul timp să îi fac curte așa cum trebuie.

– Atunci grăbește-te, spuse Bell.

Will își frecă obrazul ȧpos.

– Este prea deșteaptă. Când își va da seama că mă interesează numai banii ei, o să mi-o taie direct.

– Există o cale să te asiguri că se va căsători cu tine, spuse Fordham. Compromite-o!

Bell fluieră.

– Cine ar putea să facă asta mai bine decât Diavolul?

– Ați înnebunit amândoi, zise Will.

— Familia ta te presează deja să te însori, spuse Fordham. Când vor afla de datorie, își vor da seama că au un avantaj în fața ta. Oricum te vei însura.

— Dumnezeule, chiar că am stricat tot.

Lăsase în mod prostesc lăcomia să-i întunece judecata, dar fusese atât de sigur că va câștiga. De fapt, nu mai suferise niciodată un eșec atât de mare. Era mai mult decât un eșec; era o adevărată catastrofă.

— Ai două posibilități, spuse Bell. Lucrează pentru fratele tău sau însoară-te cu o moștenitoare. Ce alegi?

Indiferent ce ar fi ales, tot un ticălos ar fi fost, dar, pe de altă parte, era deja. Ar fi putut la fel de bine să procedeze în felul său. Will oftă și-l privi pe Bell.

— Căsătoria, spuse el.

Bell dădu aprobator din cap.

— Îl voi anunța pe Hunter că vei face rost de bani în curând.

Jumătate de oră mai târziu, Will coborî dintr-o birjă. O ceață fină îi umezea paltonul, iar frigul îl făcea să se simtă și mai rău în timp ce își târșâia picioarele către Ashdown House. Când ajunse la prima treaptă în formă de potcoavă, un sunet jalnic îi atrase atenția. Se uită după un tufiș imens și văzu un pisoi. Creatura costelivă mieuna repetat. Will se lăsă pe vine și întinse mâna.

— Ți-e frică? murmură el.

Pisoiul se dădu un pic în spate și continuă să miaune.

— N-ai pe nimeni care să aibă grijă de tine.

Când era copil, aduna pisici și câini de pripas. Dintr-un motiv ciudat, îi veni în minte dățile când familia lui uita de el când era mai mic. Erau toți prea ocupați. El era cel mai mic, și era adesea trimis la doica lui, metoda aristocrată obișnuită folosită atunci când aveau de-a face cu copii răsfățați. Își amintea că își dorise să aibă un frate apropiat de vârsta lui.

Când avea cinci ani, îl uitaseră la biserică. Era una dintre poveștile preferate ale familiei. Nici măcar nu îi simțiseră lipsa până când pastorul nu-l adusese acasă. Tatălui său i se păruse o întâmplare amuzantă. Mama lui începuse să plângă și, evident, toți încercaseră să o consoleze. Nimeni nu știuse cât de trist și de speriat fusese — dar asta se petrecuse cu mult timp în urmă.

Will luă pisica în brațe și urcă scările cu pași mari.

„Înșește-te, Poppet. Voi avea eu grijă de tine.

Îl înfășură haina peste pisiul umed, dar Poppet continuă să plângă. Will își dădu seama că probabil era înfometat.

Am să-ți dau niște smântână din bucătărie, șopti el.

Jones, majordomul pretențios, strâmbă din nas când Will i-l dădu pe Poppet. Pisiul avea blana gri și lăbuțe albe.

Motănelul miroase un pic din cauza umezelii, spuse Will, ridicînd din umeri și dându-și jos paltonul.

Jones cercetă animalul.

Este o pisică, spuse el pe un ton dezaprobator.

Will îl luă iarăși pe Poppet, care continua să miaune slab, iar Jones își șterse mâinile cu o batistă.

— Voi chema un valet să se ocupe de animal.

— Nu, voi avea eu grijă de ea. Nu voia ca Poppet să fie alungată de servitorii grăbiți. Așa că se îndreptă spre scările din spate. Pețito, să-ți dăm ceva de mâncare.

Intră în bucătărie, sperînd-o pe bucătăreasă și pe celelalte servitoare. Acestea făcură repede o plecăciune, privindu-l de parcă l-ar fi crescut o pereche de coarne.

— Am găsit-o. Este înfometată.

Bucătăreasa zâmbi.

— Îi aduc imediat un castron cu smântână și îi dau și un pic de pește tocat.

Will se lăsă pe vine, privind-o pe Poppet lipăind de zor. Apoi pisica se întinse pe lespezi. Era clar epuizată.

Una dintre servitoare aduse un coș plin cu ziare vechi și făcu o reverență.

— O puteți lăsa aici, domnule. Avem noi grijă de ea.

El clătină din cap.

— O iau cu mine și o s-o aduc înapoi mâine-dimineață. O puse pe Poppet în coș și o duse în camera lui.

După ce o așeză lângă șemineu ca să se încălzească, se așeză pe covor și începu să o mângâie. Se gândea că proasta lui dispoziție avea drept cauză pierderea suferită cu o noapte înainte și că avea să treacă. De fapt, se simțea un pic stânjenit că ajunsese să-și aducă aminte de momentul când familia lui îl uitase la biserică. Dumnezeuule, cantitatea impresionantă de coniac pe care o băuse îl făcuse să se simtă descurajat – asta și datoria monstruoasă.

Pisica scoase un sunet subțire. Will îi mângâie blana moale și se gândi că asta ar putea să-i facă pe amândoi să se simtă mai bine.

Capitolul 3

O săptămână mai târziu

Fără tragere de inimă, Amy i-o dădu pe Emma lui Julianne și se așază. O mulțime de doamne și ficele lor îi admirau schițele în salonul contesei Hawkfield.

Săptămâna trecută, *madame* DuPont se uitase pe schițele ei și spusese că erau minunate. Modista își pusese cusătoresele la lucru, făcând rochii după două dintre schițele lui Amy. Terminaseră la timp ca să poată fi arătate astăzi. Amy fusese de acord cu materialele recomandate de *madame* DuPont și făcuse și ea câteva sugestii. Era copleșită de emoție, din moment ce rochiile ieșiseră chiar mai bine decât se așteptase.

După ce servitoarele luară tăvile pentru ceai, contesa Hawkfield anunță că era timpul să înceapă. Amy i se alătură lui *madame* DuPont la masa rotundă. Când modista începu să despachetze prima rochie, Amy trase adânc aer în piept și le privi pe doamne.

— *Madame* DuPont și cusătoresele ei talentate au făcut două rochii după schițele mele. Veți observa culoarea bogată a materialului — catifea roșie, cu volănașe la decolteu...

Vocea lui Amy se pierdu în timp ce doamnele suspinară la unison. Fu străbătută de un fior de bucurie când se întoarse spre *madame* DuPont și o văzu expunând rochia cu ajutorul asistentelor sale. Acesta era succesul pe care și-l dorise, dar la care nu îndrăznise să spere.

— Este absolut uimitoare, spuse contesa.

— Am asortat-o cu un șal alb de cașmir ornat cu franjuri roșii, spuse Amy în timp ce una dintre asistente îl drapa peste rochie.

— Mi-ar plăcea să am ceva asemănător, spuse Georgette. Nu sunt sigură în privința culorii. Amy, ce părere ai?

— Cred că roșul se asortează cu părul tău blond. Culoarea mărilor este aprinsă, dar îți va scoate în evidență tenul.

Amy își îndreptă atenția spre cea de-a doua rochie, pe care asistentele lui *madame* DuPont erau ocupate să o expună.

Doamnele făcură ochii mari. Amy zâmbi deoarece reacțiile lor îi confirmau părerea că schițele ei erau unice. Existau atât de puține lucruri pe care le putea controla în viața ei, dar, să știe că celelalte femei considerau că schițele ei erau remarcabile îi dădea o încredere în sine care îi lipsise, în mod dureros, toată viața.

Inspiră adânc și începu să descrie rochia.

— Această rochie este mult mai ornamentată decât cealaltă. Juponul este din mătase de culoarea fildeșului, bogat împodobit cu paiete, broderii și lamé auriu. Tivul este brodat cu fir de aur. Gulerul este din dantelă fină vaporosă cusută pe răscoală, începând de la umeri și coborând de-a lungul spatelui.

Dantela fusese stropită din abundență cu apret ca să stea rigid.

După ce toată lumea admiră rochia, Georgette o ajută pe Amy să împartă schițele suplimentare. Mai multe doamne o cheamă pe *madame* DuPont, care le dădu discret cartea ei de vizită.

După douăzeci de minute, Amy anunță că mai avea o creație. Se îndreptă către un scrin și deschise un pachet mic. Apoi îi arătă lui Julianne o rochie micuță din muselină brodată cu trandafiri.

— Mă gândeam că Emma Rose ar trebui să poarte cele mai elegante hăinuțe de bebeluș.

— O ador, Amy. Ochii albaștri ai lui Julianne străluceau. Mulțumesc.

Mai multe doamne o încercuiră pe Amy, felicitând-o pentru schițele ei. Era pentru prima dată când își dădea seama că îi plăcea să i se acorde atenție. Și mai important, se simțea mult mai sigură pe ea. Vorbind cu celelalte doamne, nu avea nici o problemă să-și găsească cuvintele. Poate pentru că subiectul era unul de care ea era foarte interesată și despre care știa foarte multe. Știa că nu avea întotdeauna să fie atât de ușor, dar astăzi avu loc o schimbare importantă.

Patience și Lady Montague o priveau uimite pe Amy.

— Ești incredibil de talentată. Sper că vei fi de acord să faci niște schițe pentru mine și surorile mele. Patience privi peste umăr.

Uite-le acolo pe Hope și Harmony, cercetează rochia de mătase de culoarea fildeșului cu ornamente aurii.

Două servitoare aduseră iarăși tava cu ceai, iar doamnele se întoarseră la scaunele lor. Și Amy făcu la fel, răsuflând ușurată că totul mersese atât de bine. După ce acceptă o ceașcă cu ceai, Hester, Lady Rutledge, se așează pe un scaun lângă ea.

— Domnișoară Hardwick, te-ai descurcat extraordinar astăzi. Ochii ridaiți îi sclipiră. Rochia pentru micuța Emma a fost un gest minunat.

— Mulțumesc. Îmi place să-mi împărtășesc pasiunea cu ceilalți.

— Cred că ți-ai descoperit talentul târziu, spuse ea, spuse ea. Acesta va fi anul tău. Crede-mă. Apoi își ridică monoculul. Uite-o pe doamna Jenkins. Scuză-mă. Trebuie să vorbesc cu ea.

Sally, Catherine și Julianne veniră lângă ea.

— Nici măcar nu ne-am putut apropia de tine din cauza celorlalte doamne care îți solicitau atenția, spuse Sally.

— I-ai uimit pe toți, Amy, zise Catherine. Succesul tău uimitor face realizările celorlalte doamne să pară lipsite de importanță.

— Nu cred, zise Amy. Oricum, cred că cel mai mult contează plăcerea cu care faci ceea ce alegi să faci.

Julianne o luă pe Amy de braț.

— Vrei să o cunoști pe bunica soțului meu?

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Amy.

În timp ce se duceau către bătrână, Julianne o privi pe Amy.

— Bunica nu aude bine, dar vrea să te felicite.

— Mă simt onorată, zise Amy. Bunicii mei au murit în urmă cu mult timp. Cred că este important să petreci cât mai mult timp posibil cu rudele în vârstă.

Julianne începu să zâmbească, apropiindu-se de doamna venerabilă. Părul îi era complet alb, iar pielea ușor pătată de bătrânețe. Dar Amy putea să și-o închipuie pe vremea când fusese o tânără frumoasă. Făcu o reverență și o privi deschis.

— Mă simt onorată să vă cunosc.

Avea un zâmbet frumos. Apoi arată spre rochia pe care *madame* DuPont o împacheta ca să fie transportată.

— Drăguță, spuse ea.

— Mulțumesc.

Bătrâna își trecu mâna prin păr, apoi arată către Amy.

!ști scoțiană, draga mea?

Nu, nu sunt.

Patience se apropie în grabă, cu Emma pe umăr.

O, Doamne, bunica e de părere că oricine are păr roșcat este din Scoția. Habar nu avem de unde are ideea asta. Mătușa Hester dă de înțeles că, ea știe, dar refuză să ne spună. Nici nu vrem să mă gândesc despre ce-ar putea fi vorba dacă Hester nu vrea să vorbească despre asta.

Amy și Julianne râseră; apoi Amy observă că *madame* DuPont nu uita la ea.

Vă rog să mă scuzați.

Și se duse la *madame* DuPont.

— Mulțumesc că ați făcut rochiile atât de repede. Mă bucur că eforturile noastre au fost atât de apreciate.

Madame înclină din cap.

— Și eu mă bucur. A fost un timp petrecut cu folos. Câteva doamne au luat cartea mea de vizită și mi-au promis că vor veni la magazin. O măsură pe Amy din priviri. Schițele dumneavoastră sunt originale. Am o concurență destul de mare în domeniul ăsta. Aș vrea să vă fac o propunere.

Amy se uită la ea cu neîncredere.

— Vă voi da o sumă frumoasă ca să pot folosi schițele în exclusivitate, zise modista. Cred că amândouă am avea de câștigat din această colaborare — dacă sunteți de acord, bineînțeles.

Lui Amy i se tăie respirația. Nu visase niciodată că cineva îi va da bani pentru schițele ei.

— Aspectul financiar al înțelegerii noastre, va rămâne, desigur, confidențial, adăugă femeia.

Amy ezită. Bunicul ei fusese negustor, iar ea nu avea nimic împotriva celor care-și câștigau traiul cinstit. Totuși, părinții ei păstrasera secretă originea averii imense a mamei ei, pentru că știa că lumea bună nu-i iubea pe cei care se ocupau cu comerțul. În același timp, era într-o mare dilemă. Părinților ei le plăcuseră schițele ei și erau mândri de realizarea ei. Amy abia aștepta să le scrie despre succesul zilei de azi. Dar nu avea nevoie de bani și nu credea că merita să riște.

Era în joc mai mult decât niște rochii drăguțe. Doamnele erau aspru judecate după înfățișare — cel puțin în comparație

cu bărbații. Amy înțelegea că ceilalți erau atrași de frumusețe, dar asta nu era la fel de important precum caracterul. Și totuși, știa din proprie experiență cât de mult înfățișarea putea afecta viața cuiva.

Dacă ar fi acceptat propunea lui *madame* DuPont și s-ar fi răspândit vestea, părinții ei puteau avea de suferit – la fel și șansa ei să încheie o căsătorie respectabilă. În timp ce prin mințile îi treceau toate aceste gânduri, aruncă o privire către doamnele care se învârteau de colo-colo și o surprinse pe Lady Boswood privind-o cu ochii pe jumătate închiși.

Își feri rapid privirea. Mama lui Georgette ținea foarte mult la etichetă. Dacă ar fi descoperit că Amy se ocupă de comerț, ar fi certat-o cu asprime.

– Vă voi da cinci șilingi pentru fiecare schiță, spuse *madame* DuPont.

Lui Amy i se tăie respirația pentru că era o sumă mare de bani. *Madame* îi promisese că asta va rămâne între ele, și că amândouă vor avea de câștigat. Dar riscul să fie descoperită era prea mare.

– Vă apreciez oferta, *madame* DuPont, dar sunt mai mult decât dornică să vă dau schițele fără nici o compensație materială. Nu am nevoie de bani și sunt sigură că nu veți avea de obiectat față de această ofertă. Vă asigur că bucuria dată de dorința celorlalți de a-mi purta creațiile este suficientă.

Madame DuPont o privi cu o expresie șireată.

– Eu văd lucrurile dintr-o perspectivă de afaceri, spuse ea. Bani sunt modalitatea mea de a mă asigura că îmi veți da schițele la timp și în mod constant. Fără ei, nu v-ați simți la fel de obligată să faceți asta. Evenimentele sociale vă vor ocupa foarte mult timp și veți fi tentată să faceți alte lucruri în loc să-mi asigurați schițele. Ca să fiu sinceră, cred că o înțelegere între noi mă va asigura că doar eu am acces exclusiv la schițele dumneavoastră. Afacerea mea este una foarte competitivă, iar dacă una dintre schițe apare în altă parte, mi-ar putea afecta serios afacerea.

Amy se încruntă.

– Vreți să spuneți că nu veți lucra după schițele mele decât dacă sunt de acord să-mi dați bani?

– Cred că este în interesul meu, după cum v-am spus.

Înțelegea îngrijorarea modistei, dar îi era greu să ia o hotărâre, pentru că se temea că va fi decoperită. Și totuși, dorea ca schițele ei să apară în vitrină; dorea ca alte femei să-i poarte creațiile. Voia să facă rochii pentru doamnele care nu aveau un corp perfect – rochii care le putea transforma pe cele care nu semănau deloc cu imaginea perfectă a unui trandafir englezesc.

Mai era o problemă, una la care nu voia să se gândească, dar trebuia să aibă în vedere și viitorul ei. Dacă mama și tatăl ei ar fi pățit ceva, Amy știa că tatăl ei i-ar fi asigurat fonduri generoase ca ea să se poată întreține, căci era un om înstărit. Deși știa foarte puține despre problemele legale, își imagina că asta ar fi implicat avocați și era posibil ca ei să aibă ceva de spus în privința finanțelor ei. Îi displăcea această idee, dar, dacă ar avea fondurile ei secrete, ar avea și un oarecare control asupra propriilor bani.

Inspiră adânc, știind că risca, dar simțindu-se încrezătoare în sine.

– *Madame*, trebuie să păstrați tăcerea în legătură cu asta, șopti Amy.

– Aveți cuvântul meu. *Madame* o privi și zâmbi ușor. Când mai primesc niște schițe?

– Peste două săptămâni, spuse Amy, dacă sunteți de acord.

– Desigur. Mulțumesc, domnișoară Hardwick. Cred că asocierea noastră se va dovedi avantajoasă pentru amândouă.

Amy înclină din cap. Starea de nervozitate dispăru, și gândul că urma să aibă un oarecare control în cea ce privește viitorul ei o liniști. Nu trebuia să se mărite cu un bărbat nepotrivit. Chiar și mai bine, va fi celebră pentru rochiile ei și respectată pentru talentul său.

Lady Boswood și Georgette se apropiau, iar expresia sumbră a lui Georgette făcea cât o mie de cuvinte. De când Amy locuia cu prietena ei, observase că Georgette devenea încordată de fiecare dată când mama ei își manifesta indignarea în legătură cu ceva. Adesea și Amy se simțea agitată în preajma lui Lady Boswood. Se simțea de parcă femeia îi analiza atent toate defectele și făcea comparații defavorabile cu fiica ei. Georgette era conștientă de firea competitivă a mamei ei și detesta asta. Și în alte ocazii, ca acum, firea veselă a lui Georgette dispărea și nu făcea

decât să o asculte pe mama ei. Amy bănuia că era singura modalitate ca prietena ei să se apere de o mamă care insista să-și controleze complet fika.

Când ajunse lângă Amy, Lady Boswood zâmbi încordat.

— Ei bine, ți-au ajuns laudele primite astăzi? Sau să te mai lăsăm câteva clipe?

Era evident că mama lui Georgette ura atenția pe care Amy o primise. Amy își aminti că Julianne îi spusese să aibă grijă cu Lady Boswood și o cuprinse un sentiment de neliniște. Se hotărâse să nu iasă deloc în evidență în prezența acelei doamne. Amy nu se îndoia de capacitatea ei de a trece neobservată. În definitiv, avusese la dispoziție mulți ani să exerseze asta.

— Sunt gata de plecare când sunteți și dumneavoastră, spuse pe un ton neutru.

— Domnișoară Hardwick, ne întâlnim din nou.

Scrâșni din dinți, recunoscând vocea distinctă a Diavolului: catifelată și profundă, cu o urmă vagă de râset răutăcios. Se întoarse încet și-l văzu stând în picioare cu un pisoi gri în brațe. Abia avu timp să observe lăbuțele albe ale pisoiului, când țipetele femeilor le întrerupseră discuția. Înainte să spună ceva, toate celelalte tinere domnișoare năvăliră către el. Amy se dădu la o parte, în timp ce ele îl înconjurară, gângurind în legătură cu pisoiul lui. Ai fi crezut că nici una dintre ele nu mai văzuse vreodată o pisică. Desigur, nu micul animal era adevărata atracție.

Ce prostie! Cunoșteau prea bine reputația lui de crai, și asta le atrăgea precum flacăra moliile. Era aura lui de băiat rău. Ei bine, nu era deloc băiat. Era un bărbat în toată firea, care nu avea deloc scrupule.

— Ce pisoi dulce, spuse Sally.

Catherine îl privi printre gene, o poză afectată pe care Amy o disprețuia.

— Cum îl cheamă? întrebă Catherine.

— Poppet este o micuță domnișoară, răspunse el, mângâind pisica.

Catherine și Sally arătau de parcă mai aveau puțin și se topeau cu totul.

Amy pufni în sinea ei. Într-adevăr, o micuță domnișoară. Omul era pur și simplu întruchiparea flirtului. Se întoarse către

Georgette, sigură fiind că și prietena ei era la fel de dezgustată, dar Georgette trecu pe lângă ea și-și făcu loc prin mulțimea de tinere.

— Pot s-o iau în brațe?

El îi dădu pisica lui Georgette, care o adulmecă.

— Domnule, cred că a luat parfumul dumneavoastră.

— A, asta ar explica de ce se spăla, spuse Diavolul. Să-i fac o baie așa cum trebuie?

Când celelalte doamne chicotiră, Amy își dădu ochii peste cap. Probabil că avea vreo poțiune specială care ștergea orice urmă de rațiune din creierul tinerelor. Nu, nici măcar nu trebuia să încerce să le impresioneze. Era genul de crai care se baza pe chipul lui arătos ca să obțină exact ce-și dorea. Deși nu-i plăcea să recunoască, nici măcar ea nu era complet indiferentă la frumusețea lui și la corpul athletic. Doar că fizicul nu compensa lipsa de caracter.

Căuta mereu noi plăceri și, din ceea se povestea despre el, își petrecea timpul umblând după femei și îmbătându-se. Amy nu reușea să înțeleagă de ce domnișoarele credeau că aceste defecte îl făceau atrăgător. Păreau să îl placă și mai mult pentru că era crai. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să le vrăjească fără efort cu ochii lui negri sclipitori și cu zâmbetul ștrengăresc. Probabil că venise aici cu pisica doar ca să câștige admirația domnișoarelor.

— Georgette, draga mea, strigă Lady Boswood pe un ton care părea exersat. Trebuie să plecăm.

Slavă Domnului. Amy nu mai putea suporta nici o clipă să le urmărească pe toate flirtând cu el. Cu siguranță că atâta atenție avea să i se urce la cap. Bineînțeles că nu era geloasă. Nu-l plăcea, nici măcar un pic.

Lady Boswood o prinse pe fica ei de braț și-o luă înainte, lăsând-o pe Amy în urmă. În timp ce trecea pe lângă domnul Darcett, el îi zâmbi. Ea îi aruncă o privire înghețată. Licărirea din ochii lui îi spuse că făcuse o greșală tactică. Cu siguranță că luase dezaprobarea ei ca pe un fel de provocare.

Avea să-l ignore. Cea mai grea pedeapsă era să-l trateze cu totală indiferență. Nu i s-ar mai părea nimic amuzant dacă ea nu ar mai

reacționa adoptând o expresie ofensată – așa cum el se și așteptase, de altfel, s-o facă.

Seara următoare

– Toți îți admiră rochia, șopti Georgette când intrară în sala de bal a lordului Broughton și a soției sale. Începi să devii de-a dreptul celebră pentru rochiile tale.

Amy zâmbi. Se simțea elegantă în seara aceea, în rochia diafană de culoarea lavandei, dublată cu satin. Mânele, decolteul și tivul erau bordate cu dantelă aurie. Îi plăceau în special micile funde din satin de culoarea lavandei care ornau partea de jos a rochiei.

Dansul încă nu începuse, iar de data asta, Amy era decisă să nu dea înapoi dacă s-ar fi apropiat vreun domn de ea. Dacă nimeni nu avea s-o invite la dans, era hotărâtă să țină capul sus și să discute cu cei din jur. Din cauza tendinței ei de a deveni agitată în mulțimi, se gândise la câteva întrebări pe care le-ar fi putut pune celorlați dacă ar fi devenit neliniștită. Procedând astfel, ar fi prins un pic de curaj. Cu siguranță nu avea să mai fugă să se ascundă în seara asta, așa cum făcuse la balul organizat de familia Beresford.

Nu ajunseseră departe când Sally le strigă.

– Mă bucur să vă găsesc în mulțimea asta. Doamne, Amy, rochia ta este iarăși uimitoare. Insist să-mi desenezi și mie una, deși nu aș putea să fiu la fel de elegantă pentru că nu sunt atât de înaltă ca tine.

– Mulțumesc, Sally, dar și rochia ta este drăguță. Îmi place dantela de pe volane.

– Da? Nu eram sigură în privința ei, dar acum m-am liniștit, dacă ție îți place.

Amy își deschise evantaiul.

– Este cald aici. Haideți să luăm un pahar de punci.

În timp ce se îndreptau către masa cu băuturi răcoritoare, Amy se uită la Sally.

– Ai văzut-o pe Julianne în seara asta?

Sally clătină din cap.

—Am întrebat-o pe contesa de Hawkfield dacă a văzut-o, dar a spus că Julianne nu a vrut să vină fără soțul ei. Se pare că a trebuit să plece într-o călătorie.

—Ah, iată-le, exclamă o voce masculină cunoscută.

Amy se întoarse și îl zări pe lordul Beaufort salutându-le. Câteva clipe mai târziu, el și prietenii lui, Charlie Osgood și lordul Caruthers li se alăturară. Amy aproape se lăsă copleșită de vechile obiceiuri, dar se strădui să-i privească pe domni în ochi și să le zâmbească.

Beaufort luă mâna înmănușată a lui Georgette și făcu o plecăciune. Privind-o pe Georgette, ochii lui albaștri se umplură de tandrețe și, în acel moment, Amy simți că era îndrăgostit nebunește de Georgette.

—Domnișoară Hardwick, sunteți exact persoana pe care doream să o văd, spuse domnul Osgood.

Amy îi zâmbi. Crescuse mult mai mult de anul trecut. Fața i se mai împlinise și nu mai era un băiețandru slab și deșirat.

—Arătați foarte bine în seara aceasta, domnule Osgood.

—Mă tem că am întârziat cu scuzele, spuse el.

Ea clipi nedumerită.

—Poftim?

—Acum un an, v-am călcat pe degete în timpul unui dans. Râse. Le-am implorat pe surorile mele să mă învețe să dansez ca să nu mă mai fac de răs din nou. Îmi permiteți să-mi repar greșeala, acordându-mi acest dans?

—Mi-ar face mare plăcere.

Osgood nu era un tânăr frumos în sensul clasic, dar se cizelase în ultimul an, iar ei i se părea fermecător simțul auto-ironic al umorului pe care-l avea. Fu încântată să-i vadă pe Sally și lordul Caruthers urmându-i pe ringul de dans.

Beaufort și Georgette se alăturară celorlalți dansatori. Cu părul blond și sprâncenele închise la culoare, Beaufort avea genul de chip care-ți făcea inima să-ți stea în loc și pe femei să-l privească îndelung. Îi făcu cu ochiul lui Georgette, iar ea îi trimise un sărut. El râse și duse mâna la piept. Amy bănuia că Beaufort avea să-i câștige inima prietenei sale înainte de sfârșitul sezonului.

Flirtul acesta drăgălaș o făcu pe Amy să se întrebe de ce Georgette își exprimase îndoiala în privința lui Beaufort ceva mai devreme. Poate că acum toate ezitățile i se risipiseră. Apoi îi trecu prin minte un gând ciudat. Tatăl lui Georgette îi spunea întruna că nu trebuia să se grăbească să se mărite. Și totuși, în același timp, Lady Boswood o tot presa să se căsătorească. Georgette nu o contrazicea niciodată deschis pe mama ei, dar acum Amy se întreba dacă nu cumva Georgette se răzvrătea împotriva mamei sale. Dacă era așa, Amy se îndoia că Georgette era conștientă de comportamentul ei. Lui Amy îi era clar că lordul și Lady Boswood o năuceau pe fica lor cu punctele de vedere diferite. Amy voia să stea de vorbă cu Georgette despre asta în acea seară, când aveau să fie singure, pentru că spera să-și ajute prietena să-și dea seama de sentimentele ei.

Muzicanții începură să cante o melodie veselă, iar Amy își concentra toată atenția asupra pașilor de dans. Era încântată că nu stătea pe margine, să privească. Dansa cu domnul Osgood, care era un partener de dans minunat. Mai dansase de câteva ori cu domni mai în vârstă, la reuniuni de la țară, dar doar o singură dată la un bal londonez și, în mod ironic, tot cu domnul Osgood. Lăsa inhibițiile la o parte și se bucură de muzică.

Când se întâlniră la mijloc și se învârtiră, îi zâmbi.

– Surorile tale te-au învățat bine. Ești foarte priceput la dans.

– Mulțumesc. Le voi spune surorilor mele că ți-a plăcut cum dansez, zise el.

– Mai scrii poezii? întrebă ea.

El râse.

– Surorile mele mi-au citit poeziile și mi-au spus să renunț. Ce cuvânt au folosit ca să le descrie? A, mi-am amintit – oribile.

Amy râse și ea.

– Chiar așa au zis?

– Da, răspunse el, în timp ce se învârteau un cerc. Scriam poezii dintr-o fantezie. Mă și vedeam meditănd lângă o coloană, și toate doamnele se îndrăgosteau nebunește de mine.

Amy râse. Manierele lui se cizelaseră, cu siguranță, ceea ce-l făcea destul de fermecător.

Când dansul se termină, avea răsuflarea întretăiată și râdea la una din glumele domnului Osgood. Georgette și lordul Beaufort

îi urmară către masa cu răcoritoare pentru puncii. Amy era exuberantă. În doar două săptămâni, făcuse progrese mari ca să scape de reputația de fată care nu este invitată la dans.

După ce domnul Osgood se scuză, Amy se trezi dintr-odată complet singură. Beaufort o condusesese pe Georgette, iar pe Sally nu o zărea deloc. Își umplu paharul. Privind în sala de bal, privirea ei se opri asupra unei persoane pe care o disprețuisese ani de-a rândul: cea mai nemiloasă doamnă din înalta societate, Elizabeth, actuala Lady Edgemont.

Amy înțepeni fără să vrea, amintindu-și o întâmplare îngrozitoare. În urmă cu doi ani, Elizabeth trecuse împreună cu prietenele ei pe lângă grupul fetelor neinvitate la dans. Amy lăsase privirea în jos ca să evite contactul vizual cu tinerele acelea răutăcioase. Nu avea să uite niciodată cuvintele lui Elizabeth. „Ia uite și rățușca cea urâtă. Credeți că se va transforma vreodată într-o lebădă?”

Râsul lor nemilos o sfâșiasse pe Amy de parcă cineva i-ar fi înfipt un pumnal în inimă.

Soțul lui Elizabeth se îndreptă spre ea și se aplecă să-i vorbească. Cu o expresie ursuză, ea ridică din umeri. Lordul Edgemont vorbi din nou, de această dată părând exasperat. Elizabeth clătină din cap. Când el se îndepărtă, ea îl urmări cu o privire plină de venin.

Amy era șocată. În toți acești ani, își imaginase că Elizabeth reușise să obțină tot ceea ce-și dorise în viață. Când se logodise cu lordul Edgemont, anul trecut, lui Amy i se umpluseră ochii de lacrimi. Nedreptatea o umpluse de durere. Își imaginase că Elizabeth avea o viață idilică alături de lordul Edgemont. Acum își dădea seama că femeia pe care ea o crezuse dușmanul ei de moarte nu era deloc fericită în căsnicie.

Amy se întreba de ce nu se bucura de asta. Ar fi trebuit să se simtă alinată de faptul că se făcuse, în sfârșit, dreptate, dar nu simțea nici o satisfacție că Elizabeth nu avea deloc o căsnicie de basm. Elizabeth îi spusese și-i făcuse niște lucruri groaznice lui Amy și prietenelor ei. În aceste împrejurări, Amy nu reușea să înțeleagă de ce reacționa așa. Ar fi trebuit să jubileze. Ar fi trebuit să aibă sentimentul că Elizabeth primise exact ceea ce meritase.

Ar fi trebuit să-și dorească să știe că este nefericită. Dar nu era așa, deși avea toate motivele să o urască pe Elizabeth.

Apoi își dădu seama că numai oamenii superficiali și cruzi se bucurau de nefericirea altora. Ea nu simțea nevoia să se răzbune. Elizabeth era cel mai aprig dușman al ei și nu avea să cunoască niciodată fericirea pentru că era pur și simplu rea și complet lipsită de sentimente.

Amy refuză să mai zăbovească cu gândul la Elizabeth. Puse paharul gol deoparte și se hotărî să-și caute prietenele. În seara aceea avea să-și testeze curajul alăturându-se unui grup. Dacă era primită cu răceală, urma să se scuze și să treacă mai departe.

Hotărâtă să scape de aglomerație, își ridică ușor fusta și se îndepărtă de masa cu răcoritoare. Devenea un pic agitată din cauza mulțimii. Când se opri și-și ridică privirea, cineva o apucă de cot. Surprinsă, Amy se uită în ochii negri și zeflemitori ai Diavolului.

– Te-am speriat? întrebă el.

Vorbise pe un ton jos și adânc, pe care probabil îl folosea ca să-și seducă admiratoarele.

– De obicei înșfaci femeile de braț? întrebă ea.

Diavolul chicoti.

– Numai pe tine.

Amy pufni ușor. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, îi prinse mâna în îndoitura cotului său, ținând-o strâns, și începu să se îndepărteze.

Amy îi simțea mușchii brațului chiar și prin mâneca de lână și, dintr-un motiv necunoscut, asta o făcea să se simtă stânjenită.

– Dă-mi drumul.

El părea amuzat.

– Mă rănești. Tânjesec după compania ta.

– Ghinionul tău, replică ea. Eu nu tânjesec după compania ta.

El râse zgomotos, atrăgând atenția mai multor matroane care-l priviră încruntate.

– Taci din gură, spuse ea. Se uită lumea la noi.

– Lasă-i să se uite. O măsură din cap până-n picioare, făcând-o să se simtă de parcă i-ar fi dat jos hainele una câte una. Îmi place rochia ta, zise el. Strălucește în lumina lumânărilor.

Amy se simți cuprinsă de un val de amețeală. Multe domnișoare își arătasera entuziasmul pentru schițele ei, dar afirmația

lui simplă despre rochia ei strălucitoare o impresiună în alt fel. Nu o flatase. Admirase rochia pe care ea o crease, și era prea mîndră de talentul ei ca să reziste în fața complimentului său.

El o privi cu o expresie amuzată.

— Credeam că mă vei dojeni pentru că te-am abordat.

Se lăsase mult prea ușor impresionată de complimentul lui. Un diavol de om, cum era el, se folosea de linguşeală ca să obțină ce voia.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea.

„De ce un om frumos ca păcatul ar urmări o domnişoară atât de insipidă ca mine?”

— Nu poți să ghicești? spuse el.

— Nu, și nu am chef de ghicitori.

Își înclină ușor capul, ca și când ar fi vrut să-i mărturisească ceva, și în acel moment ea simți un miros slab, picant.

— Ești atât de bănuitoare, spuse el.

— Am un motiv foarte bun.

Observă că genele lui erau groase și extrem de dese. Când privirile li se întâlneau, Amy avu impresia că se uita la ea de parcă ar fi pus ceva la cale. Își feri privirea, simțindu-se ușor stînjinită de felul în care o privea. Pentru binele ei, trebuia să se retragă imediat.

— Mi-a făcut plăcere, dar trebuie să-mi găsesc prietenele, spuse ea. Te rog să mă scuzi.

— Nu încă, zise el.

— Domnule Darcett, eu...

— În sfârșit, am ajuns, spuse el.

Îi distrăsese suficient atenția încât nu observase că ajunsese pe ringul de dans. Îl privi uimită.

— Nici măcar nu m-ai întrebat dacă vreau să dansez.

— Am bănuat că îți place să dansezi.

Îl privi furioasă.

— Ești îngrozitor.

Se întoarse către ea, iar respirația lui îi mîngăie ușor obrazul.

— Recunoaște, ți se pare că sunt irezistibil.

— Ești un ticălos, un bătăran, un...

Muzicanții începură să cînte o melodie care îi acoperi vorbele. Stătea în fața ei și părea că se străduiește să-și stăpânească rîsul.

Ar fi trebuit să plece, dar ceilalți ar fi observat. Se purtase arogant, dar numai un nătărău s-ar fi dat în spectacol.

Muzica începu. El făcu o plecăciune. Ea făcu o reverență. Apoi el făcu un pas în față, iar ea îi ieși în întâmpinare. Îi zâmbi atunci când trecură unul pe lângă celălalt, schimbându-și locurile. Amy se hotărî să ignore felul tendențios în care o privea și să se concentreze asupra pașilor, schimbându-și locurile cu cel de alături. Toți anii în care stătuse de-o parte, învățase dansurile pe dinafară. Și totuși, era o diferență între a privi și a dansa. Dansase bine cu domnul Osgood, dar acel bărbat nu o tulbura așa cum o făcea Diavolul.

Se prinseră de mâini cu alt cuplu și se rotiră până când muzica se schimbă. Trecu în partea cealaltă, ajungând iarăși față în față cu domnul Darcett. Nu la mult timp după aceea, se întâlniră în centru apoi se întoarseră și se învărtiră, făcând un pas în față. De data asta merseră unul lângă altul, până ajunseră în fața celorlalți. Mâna lui se odihnea pe spatele ei, iar apăsarea lui fermă o făcea să se simtă de parcă era proprietatea lui. Privirile li se încrucișară, iar lui Amy i se tăie răsuflarea. De data asta nu mai avea nimic vesel în ochi, ci doar pasiune și ceva interzis.

Se despărțiră și se reîntâlniră, prinzându-se de mâini și rotindu-se mereu și mereu. În tot acest timp, el nu-și luă deloc privirea acaparatoare de la ea. Amy simțea că nu se mai putea împotrivi și brusc își dori ca el să facă sau să spună ceva ridicol, pentru că simțea că se pierde în ochii lui negri de parcă ar fi fost într-un curent puternic care o trăgea la fund.

Din fericire, dansul necesita să schimbe iar locul cu dansatorii vecini și să treacă mai departe de-a lungul șirului. Amy încerca să-și păstreze înfățișarea senină, dar nu se putea stăpâni să nu-l privească. El îi făcu semn cu ochiul, iar ea se simți mult mai în largul ei cu această tachinare copilărească. Îi plăcea să o provoace, dar ea era obișnuită cu maimuțările lui.

Se mai întâlniră o dată la mijloc și se prinseră de mâini, învărtindu-se. Amy privi într-o parte, disperată fiind să evite contactul vizual direct cu el, deși nu era sigură de ce. Apoi el îi șopti la ureche „Uită-te la mine“, cu un glas scăzut și ușor răgușit.

Inima începu să îi bată mai repede când îi întâlni privirea întunecată, care o prinse captivă. Amy de-abia mai auzea melodia

ritmată și era vag conștientă de pieptul lui care se ridica și cobora. Latura ei rațională îi striga să se elibereze din strânsoarea lui ametoitoare; dar nu putea s-o facă.

Își spuse că ar fi o nebunie să se lase vrăjită de el. Își spuse că era doar un dans. Își spuse că el nu reprezenta nici un pericol pentru ea. Își spuse că până și un diavol ca el trebuia să respecte bunele maniere.

Se despărțiră din nou, dar ușurarea lui Amy nu ținu mult, căci îl reîntâlni la mijloc. Se întoarseră spre capătul șirului. Mâna lui se odihnea iarăși pe spatele ei. Îl privi cu coada ochiului și văzu că el o urmărea cu o expresie arzătoare. Când se despărțiră, fiecare îndreptându-se către capetele opuse ale șirului, respiră ușurată.

Orchestra cântă acordurile finale adăugând niște improvizatii. Amy făcu o mică reverență și dădu să plece, dar el se oferă să o însoțească și erau prea mulți în jur ca să îl poată refuza. O privi iarăși în ochi, iar ea își feri fața, dându-și seama că era expert în a vrăji femeile cu privirea lui.

— Te-aș întreba dacă nu vrei niște puncte, dar mă tem că vei dori să te răzbuni și-l vei turna pe mine, spuse el.

Se întoarse către el și-l văzu că zâmbea.

— Bănuiesc că ar fi timpul să te iert.

— Aleluia, zise el, făcând-o să râdă.

În timp ce străbăteau sala de bal, Amy era conștientă că ceilalți se uitau la ei. Știa că simplu fapt de a fi văzută cu el putea provoca agitație, dar urma să scape curând de el.

Când el îi întinse un pahar de puncte, ea îl măsură din priviri.

— Sunt un pic tentată să-l vărs pe tine.

El îi zâmbi radios.

— Văd că am multe lucruri pentru care trebuie să mă căiesc. Ei bine, domnișoară Hardwick, cum m-aș putea recompensa — în afară de a te lăsa să torni punctul pe mine?

— S-ar putea să îți pară rău că ai întrebat. S-ar putea până la urmă să trebuiască să-mi ascuți ordinele, spuse ea.

— Ce-ai vrea să fac?

— Din moment ce ești cunoscut drept Diavolul, cred că cea mai mare pedeapsă ar fi să-ți cer să te îndrepti, spuse el.

El se apropie de ea.

– S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. Mi-am învățat toate lecțiile la Școala Iadului – potrivit ziarelor de scandal.

– Atunci trebuie să faci zilnic câte o faptă bună ca să le compensezi pe cele rele. Îl privi cu coada ochiului. Câte lucruri rele sunt?

– Săptămâna asta? întrebă el.

Ea încuviință din cap. El se aplecă mai aproape.

– Două.

Amy își îngustă privirea.

– Îmi spui adevărul?

– Sigur... că nu.

Amy izbucni în râs și-și bău punciul. Când termină, el îi puse paharul deoparte.

– Vrei să mergem într-unul dintre saloanele alăturate?

Văzând-o că ezită, el își lăsă capul în jos.

– Este prea multă gălăgie și prea multă lume aici.

Îi era un pic teamă, dar, din moment ce nu avea să fie singură acolo, nu vedea nimic rău în asta.

– Poate un pic.

Îi oferî iarăși brațul, iar ea îl luă de mânecă. Amy își dădu seama că fusese de acord să-l însoțească din pricina farmecului său și nu pentru că i-ar fi fost teamă să refuze politicos.

Voia să o seducă pentru cincizeci de mii de lire.

Își plănuise fiecare mișcare și fiecare vorbă cu mult înainte să vină la bal. Stăpânea arta seducției, dar știa că ea se va împotrivi metodelor lui obișnuite. Nu era genul de femeie care să se lase copleșită doar pentru că cineva îi lăuda frumusețea. Domnișoara Hardwick nu era frumoasă. Cuvântul care o descria cel mai bine era *unică*.

Nici măcar nu se străduise foarte tare să-și dea seama cum ar fi putut s-o atragă în plasa lui. În seara în care purtase rochia aceea spectaculoasă cu funde verzi și trandafiri de mătase, el își dăduse instinctiv seama că ea avea de gând să devină cea mai elegantă doamnă din societate. În seara aceea observase cum ochii ei verzi i se aprinseseră asemenea candelabrelor din sala de bal când îi spusese că îi plăcea rochia ei sclipitoare. Atunci își dăduse seama că o prinsese în mreje.

Calculase fiecare moment ca să-i dărâme zidul de apărare.

Devenise din ce în ce mai priceput odată cu trecerea anilor și obținuse mereu ceea ce-și dorea de la femei. Dar nu mai încercase niciodată să ademenească o femeie nevinovată, și, nu o dată, simți muștrări de conștiință. Își împietrise inima, pentru că cealaltă alternativă era să-i mărturisească totul fratelui său și să-și petreacă ani buni muncind pentru datoria pe care acesta ar fi trebuit să i-o plătească. Iar Will știa că, dacă se va întâmpla asta, nu va mai pleca vreodată din Anglia.

În timpul dansului, o atrăsese cu privirea lui. Lăsase să i se citească dorința pe chip. Simțise că ea capitulase, apoi orchestra cântă ultimele acorduri. Știa că nu o putea lăsa să plece, așa că nu încetase să o vrăjească. Acum îi mânca din palmă. O conduse printr-o salon aglomerat într-altul la fel de plin de oameni.

Ceilalți se uitau la ei întrebător, dar el continuă să meargă până ajunseră într-o încăpere mai mică, unde focul ardea mocnit. Trei domni mai în vârstă îi măsurară cu privirea.

— Vino, îi deranjăm cu siguranță, spuse el conducând-o pe un coridor întunecat.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem în sala de bal, spuse ea.

El oftă.

— Va trebui să țipăm ca să ne auzim. Voiam doar să găsesc un loc unde să putem sta de vorbă.

— Balurile nu sunt cel mai potrivit loc pentru o conversație, zise ea.

El se îndreptă spre o ușă și o deschise.

— Ah, un pian. Este o sală de muzică. Putem discuta aici.

— Este întuneric acolo, spuse ea.

— Pentru numele lui Dumenzeu, ai dreptate.

O auzi inspirând adânc.

— Domnule Darcett, dacă dumnata crezi că sunt atât de naivă să te urmez în camera aceea, te înșeli amarnic.

El o trase de mână.

— Nu va ști nimeni. Nu e ca și cum nu am mai fi fost singuri înainte.

— M-ai adus aici înadins, zise ea șocată.

— Nici nu știam că există camera asta.

Așa era, dar se gândise că ar fi putut găsi o cameră părăsită, după care să se folosească de talentul lui de seducător ca să o înduplece. Ar fi mers suficient de departe încât să o facă să se simtă vinovată și rușinată. Apoi s-ar fi oferit să se însoare cu ea, pentru că o dezonorase. Ar fi putut să-l refuze, dar el ar fi convins-o că făcea ceea ce era corect.

Nu vedea altă cale, pentru că nu avea săptâmâni la dispoziție ca să o curteze.

Amy își trase mâna înapoi.

— Poate că am fost destul de naivă ca să mă las pradă farmecului dumitale înșelător, dar crede-mă că nu se va mai întâmpla, spuse ea.

El încercă să se gândească la o modalitate să salveze situația și se hotărî că singura soluție era să-și ceară scuze.

— Iartă-mă. Am sărit calul. Te voi conduce înapoi în sala de bal.

— Ba nu. Te rog să nu te mai apropii în veci de mine, zise ea, cu vocea tremurându-i puțin. Își apucă fusta, se învârti și se grăbi către palier.

Will își simți pieptul prins în gheara amărăciunii. O privi până când dispăru. Apoi se sprijini de perete.

— La naiba, bombăni el.

Făcuse o groază de lucruri rele până acum. Sedusese multe femei de-a lungul anilor și le părăsise când se săturase de ele. Își spusese în sinea lui că ele consimțiseră și știau că nu avea să dureze. Plecase de fiecare dată fără să-i pese deloc și uitase de ele.

Dar niciodată nu se înjosise mai mult ca în acea seară.

Imediat ce scăpă de el, Amy se îndreptă către camera de toaletă a doamnelor. Se simți recunoscătoare când descoperi că nu era nimeni.

După ce se așeză pe un scaun gol, Amy inspiră adânc să se liniștească. Știa ce reputație avea el, și totuși se lăsase pradă farmecului său. Dar el știa foarte bine cum să vrăjească o femeie. Câte înaintea ei îi căzuseră în plasă? Pufni, știind că nenumărate femei îi permisese de bunăvoie să își aroge libertăți indecente față de ele.

De ce o alesese pe ea? Deoarece credea că era o țintă ușoară. În noaptea aceea, în biblioteca domnului Beresford, îi spusese că i se părea uimitoare. Amy își dăduse seama că mințea. Și totuși, în seara asta, îi căzuse direct în capcană. Profitase de ea, iar acum se simțea ca o netoată pentru că îl lăsase să o păcălească.

Era clar un bărbat netrebnic care știa cum să le amăgească pe femei și căruia nu-i păsa de nimeni altcineva în afară de el. Nu avea de ce să se învinovățească. Într-adevăr, îi cunoștea reputația, dar crezuse că va fi în siguranță la un bal din înalta societate. Cu siguranță bunele maniere nu însemnau nimic pentru el.

Stătu acolo o vreme, nehotărâtă. Ultimul lucru pe care îl dorea era să îl întâlnească iarăși, dar nu greșise cu nimic. Refuză să-l lase să îi mai strice un bal. O parte din ea voia să mai rămână în camera de toaletă ca să se liniștească, dar alții o văzuseră plecând cu Diavolul. Dacă nu se întorcea curând în sala de bal, cineva i-ar fi putut observa lipsa. Nu dorea să dea naștere la bănuieli.

Se ridică, își scutură rochia și se îndreptă către sala de bal. Odată ajunsă, se trezi bursc înconjurată de același grup de domnișoare care se strânseseră și în jurul Diavolului la Ashdown House.

— Dumnezeule mare, spuse Sally. Toată lumea te-a văzut dansând cu Diavolul, iar apoi plecând cu el.

— Sunt atât de invidioasă, spuse Priscilla. Cum ai reușit să-i atragi atenția?

— Chiar așa, interveni Charlotte. Toate murim să dansăm cu el, iar tu arătai de parcă voiai să scapi de el.

Amy afișă o expresie plictisită. Nu ar fi recunoscut niciodată că o păcălise.

— A insistat să dansăm, iar apoi nu mai voia să-mi dea drumul. Oftă. Am reușit, în sfârșit, să scap de el.

Sally, Beatrice, Catherine, Charlotte și Priscilla, toate rămaseră cu gura căscată.

Domnii Osgood, Benton și Portfrey li se alăturară, împiedicând orice discuție despre Diavol. Vorbeau toți odată, cu excepția lui Amy. Îi era imposibil să urmărească mai multe conversații în același timp și profită de ocazie să privească cu atenție în sala de bal. Din fericire, Diavolul nu era nicăieri, dar ar fi putut pândi undeva, în mulțime. Dacă îl mai întâlnea iarăși, avea de gând să respingă fără menajamente orice încercare de a o aborda.

Domnul Osgood se întoarse către ea.

– Domnișoară Hardwick, îmi acordați onoarea să ne plimbăm afară unde este mai răcoare?

– Da, mulțumesc.

Era exact așa cum trebuia să fie un gentleman – blând, respectabil și amabil. Orice domnișoară ar fi fost norocoasă să fie curtată de el, dar Amy ținea la el doar ca la un prieten.

O conduse prin mulțime și ieșiră afară, pe palier. Mai erau câteva cupluri care stăteau lângă scări, dar ei se îndreptară spre o nișă din perete unde era o statuie a zeiței Diana.

– Mulțumesc, spuse ea. Îmi țiuiau urechile în sala de dans.

– Domnișoară Hardwick, pot vorbi sincer? spuse el pe un ton solemn.

– Desigur.

– Te-am văzut dansând cu Darcett, zise el.

Îl privi circumspect.

– Sincer, m-am îngrijorat când te-a condus în salonul alăturat, continuă domnul Osgood. Știi că are o reputație proastă?

Lui Amy i se părea drăguț că el se îngrijorase.

– Ar trebui să fiu surdă și oarbă să nu știu.

– Și totuși i-ai permis să te însoțească.

– Deși îți apreciez îngrijorarea, ține cont că nu eram singuri.

– Te rog să mă ierți. Nu ar fi trebuit să spun nimic.

– Nu mă simt jignită, domnule Osgood. Cred că este foarte drăguț din partea ta să mă avertizezi, dar te asigur că nu sunt deloc în pericol să cad în mrejele lui. „Cel puțin, nu acum”, adăugă în gând.

Osgood îi oferă brațul.

– Să ne întoarcem în sala de dans? Îți dorești cu siguranță să dansezi.

– Asta este o invitație? spuse ea, zâmbind.

– Îmi faci această onoare? întrebă el.

– Da, răspunse ea.

Se întoarseră și Amy simți că i se taie răsuflarea văzând ochii negri ai Diavolului. Stătea sprijinit de balustradă și buzele lui schițară un zâmbet aproape imperceptibil. Apoi își înclină capul. În timp ce domnul Osgood o conducea mai departe, simțea privirea Diavolului țintuind-o.

– Pari neliniștită, zise domnul Osgood.

– Nu mai sunt. Își jură să nu-l mai lase niciodată pe Diavol să o tulbure.

Will rămase cu spatele sprijinit de balustradă. Fără îndoială, Amy considera că domnul Osgood era o companie plăcută.

Nu era proastă. Mersese prea departe și acționase mult prea repede în seara asta, iar ea îl respinsese categoric. De obicei, era mult mai iscusit când seducea o femeie, dar disperarea îl făcuse să gândească greșit, așa cum făcuse și la masa de joc. Acum pierduse iarăși. După seara asta, nu va mai vorbi niciodată cu el. Nu o învinovătea deloc.

Bell ieși din sala de bal și i se alătură.

– Părea că o ai la degetul mic. Apoi am văzut-o cu Osgood.

Will se întoarce și se uită la podeaua cu romburi de marmură.

– Las-o baltă.

– S-a întâmplat ceva, spuse Bell.

– Am terminat cu asta. I se făcu rău doar gândindu-se la ce intenționase să facă.

– Ce ai să faci?

– Voi vorbi cu fratele meu când se va întoarce, răspunse el.

– Mai sunt și alte fete disperate.

– Nu pot, spuse el.

Bell se uită la el.

– De ce?

– Se pare că am, totuși, o conștiință.

Capitolul 4

Georgette veni în camera lui Amy devreme a doua zi de dimineață și se trânti pe pat.

Amy se frecă la ochi.

– E foarte devreme și am ajuns foarte târziu aseară – sau, mai bine zis, azi-dimineață.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu tine. Știi că mama va sta cu noi în salon după micul dejun și va asculta tot ce vorbim. Trebuie, deci, să-ți vorbesc acum.

Amy se ridică.

— Ce s-a întâmplat?

— N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat aseară la bal, spuse Georgette.

Amy se gândi la întâlnirea ei îngrozitoare cu domnul Darcett, dar nu pomeni nimic pentru că Georgette era în mod evident foarte agitată și avea nevoie de ea.

— Spune-mi.

— Mama m-a făcut de râs aseară. Am auzit-o spunându-i doamnei Jenkins că se așteaptă ca eu și Beau să ne logodim în scurt timp. Georgette se ridică brusc în fund. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

— O, Doamne.

— Vrea ca lucrurile să se petreacă după placul ei. Ieri mi-a spus să fac în așa fel încât domnul Beau să mă placă. Am întrebat-o ce voia să spună cu asta, iar ea m-a certat că am fost impertinentă.

— Te-ai simțit foarte bine cu Beaufort aseară, spuse Amy.

— S-a mai întâmplat ceva. Ochii lui Georgette se umplură de lacrimi.

Amy găsi o batistă pe noptieră și Georgette își șterse lacrimile.

— Beau m-a rugat să ne plimbăm prin sala de bal, și am acceptat, desigur. Apoi le-am văzut pe mamele noastre stând împreună. Ne-au făcut cu mâna. Am bănuț eu că era ceva în neregulă, și am avut dreptate. Amândouă au făcut mare caz cum că eu și Beau suntem un cuplu drăguț. Apoi mama lui a zis că se vor auzi cu siguranță clopotele de nuntă înainte de sfârșitul sezonului. În tot timpul ăsta, simțeam că îmi luase foc fața.

— Îmi pare rău. Sună destul de jenant.

Povestea o făcu pe Amy să-și aprecieze mama și mai mult. Se gândea de multe ori că viața lui Georgette era mai ușoară decât a ei, dar acum știa că prietena ei avea partea ei de probleme.

— Iar lucrurile s-au înrăutățit, zise Georgette. Beau și-a dus mâna la ureche și a zis că și el aude clopotele de nuntă.

— Cred că este îndrăgostit de tine, spuse Amy. Știu că ții la el.

—Tu nu înțelegi? Toți mă împing să mă căsătoresc cu el. E ca și cum ar fi o concluzie evidentă, iar eu trebuie doar să fiu de acord pentru că toți au așteptări de la mine. Georgette își cuprinse genunchii cu brațele. Simt că îmi iau dreptul meu să aleg.

—Georgette, dacă îl iubești, nu lăsa pe altcineva să intervină între tine și Beau.

—Amy, și el mă presează. Presupune că ne vom căsători. Gândește-te cum te-ai simți dacă părinții tăi te-ar împinge de la spate să te căsătorești cu domnul Crawford. Și adaugă la asta și presupunerea lui că vă veți căsători.

—Nu a vorbit direct de căsătorie, dar a făcut aluzii, spuse Amy. Și nu mi-a plăcut deloc când i-a cerut voie tatălui meu să corespundă cu mine, când eu nu i-am permis niciodată să facă asta.

—Deci înțelegi, spuse Georgette. Ar trebui să avem dreptul să hotărâm singure.

Amy oftă.

—Există o mare diferență. Domnul Crawford nu mă iubește, dar sunt convinsă că Beau ține enorm la tine.

—Ce se întâmplă după căsătorie? întrebă Georgette. Beau va continua să facă presupuneri? Va lua hotărâri în locul meu fără să mă consulte? Voi avea vreodată dreptul să fac propriile alegeri?

—Poate că ar trebui să vorbești cu Beau despre ceea ce te preocupă.

—Ai dreptate. Georgette se încruntă. Amy, ai lipsit mult timp din sala de bal. Te-am văzut plecând cu domnul Darcett.

Amy îi relatează prietenei ei tot ce se întâmplase.

—Știam că e un crai lipsit de principii, dar credeam că sunt în siguranță cu atâta lume în jur.

—De ce ar face așa ceva? întrebă Georgette. Una este să defileze cu văduvele acelea nerușinate, dar știe că un astfel de comportament este inacceptabil față de domnișoare.

—Probabil a crezut că sunt o pradă ușoară.

Își strânse pumnii. Cum îndrăznise să se poarte cu ea atât de necuviincios? Ar trebui să-i fie rușine, dar era probabil amuzat de ceea ce-i făcuse.

—Nu are sens, spuse Georgette. Este un crai. De ce ar risca să fie prins singur cu o domnișoară respectabilă?

Amy înghiți în sec.

– Pentru că nu a fost prima dată când m-a prins singură.

– Poftim? ți-pă Georgette.

– Vorbește mai încet, spuse Amy. Nu vreau să mai știe nimeni.

Mi-ar putea strica reputația.

Apoi îi povesti lui Georgette cum Darcett o găsisese singură în bibliotecă.

– Trebuie să îl tratăm cu răceală de acum înainte, spuse Georgette. Provine dintr-o familie foarte bună, dar nu este deloc respectabil.

– Sper că n-am să-l mai revăd niciodată, spuse Amy.

Dar Julianne era cumnata lui, iar Amy bănuia că l-ar fi putut întâlni când avea să se ducă în vizită la prietena ei la Ash-down House. Dacă se va întâmpla așa, va privi prin el, de parcă nici n-ar exista.

Mai târziu în acea dimineață, Amy și Georgette își luară locul la masa rotundă în salonul doamnei Boswood. Amândouă își aduseseră lucrul de mână, pentru că mama lui Georgette insistase să se ocupe zilnic de asta.

– Domnișoară Hardwick, începu Lady Boswood, te-am văzut dansând cu domnul Darcett seara trecută.

Amy schimbă o privire elocventă cu Georgette. Lady Boswood pufni.

– Este un tânăr fermecător, dar nu are cea mai bună reputație. Recunosc că este plăcut ca tinerii să-ți dea atenție, dar aș fi atentă în ceea ce-l privește. Promite-mi că-l vei evita.

– Puteți fi sigură că nu voi mai avea niciodată nimic de-a face cu el, spuse Amy.

Simțea că fierbe de furie de fiecare dată când se gândea la felul în care o păcălise.

– Georgette, am fost foarte fericită să te văd dansând și plimbându-te cu domnul Beaufort, continuă Lady Boswood. Toți spun că veți fi un cuplu minunat. Și mă aștept ca într-o zi să devii contesă.

Georgette se aplecă asupra lucrului. Degetele îi tremurau puțin. Lui Amy îi părea rău pentru prietena ei. Se întreba dacă aceasta va avea vreodată curajul să o înfrunte pe mama ei, dar își dădea seama că asta i-ar fi făcut mai mult rău decât bine.

Sosi un valet cu o tavă pe care se afla corepondența. Deși Amy era nerăbdătoare să afle dacă îi scrisese mama ei, se concentră asupra lucrului. O lady nu își arăta în public nerăbdarea.

Câteva minute mai târziu, Lady Boswodd îi dădu o scrisoare ficei sale.

— Este de la mătușa ta, Marianne. Și uite o scrisoare și pentru tine, domnișoară Hardwick.

În sfârșit, își zise Amy. Era sigură că era de la părinții ei, dar, când se uită la adresă, împietri. Nu era scrisul mamei sale.

Lady Boswood se îmbujoră la față. Își deschise evantaiul și începu să își facă vânt.

— Este foarte cald aici. Nu înțeleg de ce servitorii insistă să facă focul.

Georgette se uită la mama ei cu ochii mari și pe bună dreptate, căci era plăcut în cameră.

Lady Boswood se ridică.

— Trebuie să mă ocup de meniu în sufragerie. Georgette, am încredere că tu și domnișoara Hardwick vă veți ocupa de corepondență. Știi ce părere am despre irosirea timpului.

După ce Lady Boswood plecă, Georgette clătină din cap.

— Asta nu este prima dată când se plânge de căldură. O face, cu siguranță, să fie prost dispusă.

Amy ridică din umeri. Lady Boswood părea să se simtă prost dispusă mai tot timpul. Și totuși, se înroșise la față.

— Poate chiar nu se simte bine.

— A fost foarte nervoasă, spuse Georgette. Ei bine, mă bucur că a plecat pentru că nu am nici cea mai mică intenție să citesc scrisoarea mătușii Marianne. Îi voi răspunde mai încolo.

Amy desfăcu scrisoarea.

— Dar cum îi vei răspunde dacă nu i-ai citit scrisoarea?

— Mereu se plânge de diverse boli, apoi mă întreabă când am de gând să mă căsătoresc. Așa că îi scriu de fiecare dată aceeași scrisoare. O privi pe Amy cu un zâmbet poznaș și începu să vorbească pe un ton mieros. „Dragă mătușă Marianne, sper că te vei simți mai bine când vei primi această scrisoare. Mama și tata sunt bine. La fel și frații mei și soțiile lor. Eu nu m-am măritat încă, dar mama are mari speranțe în privința

asta. Nepoata ta devotată, Georgette.” Zâmbi, făcând să îi apară gropițe în obraji.

– Ești incorigibilă, spuse Amy, râzând. Apoi deschise, nerăbdătoare, scrisoarea.

– Este de la părinții tăi? Întrebă Georgette.

Amy oftă.

– Nu, este de la domnul Crawford.

Georgette se ridică repede și se apropie de ea.

– Ce spune?

– Abia am desfăcut-o.

Georgette o privi cu viclenie.

– Citește-o cu voce tare.

– Mai bine ai citi scrisoarea mătușii tale și i-ai răspunde politicos. Dacă vrea să-ți lase averea ei?

– Mai degrabă mi l-ar lăsa pe Herbert, bătrânul ei câine de vânătoare.

Amy râse.

– Mătușa ta este atât de nesuferită?

– Nu, e mai rău de atât, zise Georgette. Ei bine, îmi voi face datoria și voi citi scrisoarea zgârcitei aleia bătrâne.

Georgette mormăi în timp ce desfăcea scrisoarea. Amy zâmbi, dar zâmbetul i se șterse de pe buze când începu să citească scrisoarea domnului Crawford.

Dragă domnișoară Hardwick,

Sper că scrisoarea mea te va găsi cu bine. Eu, unul, nu reușesc să înțeleg atracția față de Londra, cu împrejurimile ei murdare și răufăcătorii ei. Ca să fiu sincer, nu pot să înțeleg de ce ai alege Londra în locul casei tale minunate de la țară.

Știi ce-mi doresc, deși nu am vorbit deschis despre asta. M-a întristat plecarea ta. De fapt, am fost șocat că mi-ai spus să nu te aștept. Eu înțelesesem că te-ai dus la Londra la cererea prietenei tale, dar acum mă întreb dacă nu cumva sunt și alte motive. Nu vreau să te jignesc cu bănuielile mele. Poate-mi vei putea scrie să mă asigur că nu s-a schimbat nimic în ceea ce mă privește.

Cu sinceritate,

F.A. Crawford

– Amy? întrebă Georgette. Pari tulburată.

Amy se uită la prietena ei.

– Încă nu a renunțat să mă aștepte, deși i-am spus clar că nu vreau să-mi iau nici un angajament. Se pare că l-am rănit. Nu am vrut asta, iar acum mă simt îngrozitor.

Georgette puse scrisoarea ei deoparte.

– Întâi de toate, dacă avea sentimente atât de puternice față de tine, ar fi trebuit să te ceară de nevastă, dar nu a făcut-o. Pun rămasăg că a avut destule ocazii să facă asta. În al doilea rând, nu ți-a spus că ți ceruse permisiunea tatălui tău să ți scrie. Făcând asta, s-a asigurat că putea să insiste cu cererea lui. Dar nu e corect. Încearcă să te manipuleze. Așa că să nu-ți pară rău pentru el, zise Georgette. Este vina lui dacă este posomorât.

Amy împături scrisoarea.

– Cred că are intenții bune, dar nu este complet nevinovat și nici eu nu sunt.

Georgette clătină din cap.

– De ce spui asta? Tu nu ai greșit cu nimic.

– Ba da. Netezi marginile scrisorii. I-am spus că vin la Londra ca să fiu cu tine și așa este. Dar nu i-am spus tot adevărul. Am venit aici pentru mine, pentru că mai voiam un ultim sezon în care să fiu și eu invitată la dans și să-mi găsesc dragostea. Iar partea asta nu i-am spus-o domnului Crawford. Poate că ar fi trebuit, dar cred că ar fi fost jignitor. Cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să îi spun să nu mă aștepte.

– Bănuiesc că îi vei răspunde la scrisoare.

– Nu am încotro. Urăsc să fac asta, dar cred că este important să-i spun că totuși nu ne potrivim deloc. Și-i doresc tot binele din lume. Inspiră adânc, apoi expiră încet. După care va trebui să le explic cumva hotărârea asta și părinților mei. Cred că ei trăiesc cu impresia greșită că doresc să mă mărit cu domnul Crawford.

– Vor fi dezamăgiți? întrebă Georgette.

– Nu cred că voi afla, pentru că mă îndoiesc că îmi vor spune.

Amy se întreba cum avea să le spună că se gândise să se căsătorească cu domnul Crawford numai ca să le facă lor pe plac. Apoi își dădu seama că ar fi mai bine ca ei să nu știe asta. Mama și tatăl ei se vor învinovăți și vor avea sentimentul

că au dezamăgit-o. Dar Amy știa că greșise din cauza tulburării și a reținerii ei față de acest subiect. Se ridică de pe scaun.

— Îi voi scrie domnului Crawford imediat. Mă tem că dacă nu voi face asta, o voi tot amâna pentru că este un lucru neplăcut.

Luă scrisoarea cu ea sus, la micul birou, scoase o coală de hârtie și deschise călimara. La început, mintea îi îngheță căutând cea mai bună metodă să-i spună că ei doi nu aveau nici un viitor. Apoi își dădu seama că cel mai bine era să folosească un limbaj simplu și concis.

Dragă domnule Crawford,

Am primit astăzi scrisoarea dumatăle și îmi pare rău că ți-am provocat atâta suferință. Nu a fost intenționat. Spuneai în scrisoare că ai fost șocat că ți-am cerut să nu mă aștepți. Îți spun sincer că nu aș fi putut să fac asta. Am ajuns la concluzia că interesele și firile noastre sunt foarte diferite. Și totuși, te admir atât de tare încât am dus o luptă interioară extraordinară. Dar, după un timp îndelungat de gândire, am ajuns la concluzia că nu suntem potriviți.

Ai tot respectul meu și te admir foarte tare pentru devotamentul față de biserică. Știu că e foarte important pentru dumneata să fii un exemplu și un lider spiritual pentru enoriașii dumatăle.

Sper că vom rămâne prieteni și-ți doresc sincer să fii fericit.

A dumatăle prietenă,

Amy Hardwick

Puse scrisoarea în plic și-l sigilă. Nu știa dacă va întâlni vreodată un bărbat care să o iubească, dar nu avea nici o îndoială că decizia pe care o luase în ceea ce-l privea pe domnul Crawford era cea corectă.

Georgette broda o batistă pentru tatăl ei în salon în timp ce Amy se ocupa de una dintre schițele ei. Lumina după-amiezii era bună, iar Georgette se simțea mulțumită. Îi plăcea să brodeze pentru că o făcea să se simtă liniștită.

Se auzi clopoțelul de la ușă. Poate că era unul dintre colegii politicieni ai tatălui său. Se întâlneau adesea cu tatăl ei în bibliotecă.

Se auziră pași dincolo de salon. Vocea mamei ei părea veselă, iar Georgette își dădu seama, încă înainte să-i audă glasul, că era Beau. Abia se văzuseră seara trecută. Câteodată era prea insistent, dar acum nu știa de ce venise și nu avea rost să facă presupuneri greșite. Când mama ei intră, o privi pe Georgette cu zâmbetul ei obișnuit, fals.

— Georgette, uite cine ardea de nerăbdare să te revadă.

Tinerele se ridicară și făcură o reverență.

— Ce mai faci? întrebă Georgette.

Beau îi dădu un buchet de flori sălbatice.

— Mulțumesc, zise ea.

Le-ar fi apreciat mai mult dacă s-ar fi gândit să-i aducă și lui Amy, dar își spuse că era bărbat și nu se gândea la astfel de lucruri.

— Ia, te rog, un loc, îl îndemnă Lady Boswood. Este întotdeauna o încântare să te văd. Nu-i așa, Georgette?

Conversația greoaie pe care o făcea mama ei o călca pe nervi pe Georgette, dar nu putea arăta asta.

— Este o surpriză, spuse Georgette. Nu mă așteptam să te văd atât de curând după balul de aseară. „Ar trebui să mă simt flatată de insistența lui, dar încep să mă simt sufocată.“

Beau zâmbi.

— Speram că vei accepta să faci o plimbare cu mine prin parc.

Georgette privi într-o parte, către Amy, având de gând să sugereze să rămână în casă, dar mama ei o întrerupse, ca de obicei:

— Desigur că Georgette vrea să facă o plimbare cu tine. Fugi și ia-ți jacheta pe tine, dragă, ca să-ți țină cald. Și ia-ți și umbrela de soare.

Nu avu de ales, dar mama ei hotăra întotdeauna. Apoi își dădu seama că și ea putea lua hotărâri. Până la urmă, mama ei nu i-ar ține predici de față cu Beau.

— Dar am putea să rămânem în casă. Putem discuta în timp ce eu și Amy lucrăm.

Amy își ridică privirea de pe schița ei.

-Nu vreau să ratați plimbarea din cauza mea. Sunt atât de preocupată de schițele mele încât nu aș fi o companie prea plăcută.

Lady Boswood bătu din palme.

-Am stabilit, atunci.

Georgette rămase tăcută pe drumul către Rotten Row, dar tropotele cailor și strigătele vânzătorilor ambulanți împiedicau orice conversație. O durea puțin capul, așa cum se întâmpla când trebuia să tacă din gură în privința unui comentariu stupid sau sever făcut de mama ei.

Beau îi zâmbi, apoi își îndreptă atenția asupra drumului. Georgette știa că ar fi trebuit să fie fericită. Orice altă tânără domnișoară i l-ar fura cu bucurie pe Beau, dacă i s-ar ivi prilejul. Avea un zâmbet vioi și ochi albaștri-deschis, atât de diferiți de ochii ei de un albastru mai închis. Jobenul îi acoperea părul blond cu nuanțe de culoarea firului de pai și a soarelui. Nu era nici o îndoială că era frumos, spiritual și amabil. Dar faptul că-i făcea curte cu atâta hotărâre o copleșea uneori, și desigur că mama ei îl încuraja să le viziteze cât putea de des. Poate că era timpul să-i spună că nu ar trebui să fie o cursă, dar asta l-ar fi putut răni. Chiar îl plăcea și ținea la el. Era mai bine să nu spună nimic. Era doar un pic indispusă pentru că mama ei se purtase atât de servil mai devreme.

Când ajunseră la Rotten Row, aleile erau pline. Georgette știa că Beau era mândru de cabrioleta lui și-i plăcea să vorbească despre asta. Asculta zâmbind ușor până când el își dădu seama că se uitase vorbind și că o plictisea de moarte. Desigur, ea îl asigură că îi plăcea glasul lui, iar el îi replicase pe un ton răgușit că și lui îi plăcea vocea ei.

Georgette era binedispusă acum pentru că soarele strălucea și, fiindcă că era departe de mama ei, nu se mai simțea de parcă ceilalți trăgeau de ea sau o împingeau de la spate. Își învârti umbrela de soare și le făcu cu mâna lui Sally și fratelui ei. Pe drum, amândoi făceau cu mâna cunoștințelor care le ieșeau în cale.

Beau se aplecă spre ea.

-Iată-i pe prietenii mei, zise el, ridicând vocea. Am să opresc o clipă.

-Foarte bine.

După ce se opriră și se ocupă de cai, Beau o ajută să coboare. Atunci când merseseră prima dată la plimbare, se temuse un pic să coboare de pe roțile mari, galbene, dar acum se simțea confortabil atâta timp cât el era acolo să o ajute.

O adiere de vânt ridică frunzele în aer. Stejarii înalți făceau umbră, iar mirosul ierbii cosite îi gâdila nările lui Georgette.

Beau o însoți să-i salute pe Charles Osgood și pe lordul Caruthers.

– Bine v-am găsit, spuse Beau.

Georgette făcu o reverență.

– Sper că vă bucurați de ziua asta minunată și de plimbare.

– Ei bine, speram să atragem atenția unor domnișoare drăguțe, zise Osgood.

– Eu am cea mai drăguță domnișoară din Anglia, replică Beau, și e numai a mea.

Lui Georgette i se păru un pic ciudat că vorbise despre ea ca și când ar fost un obiect, precum cabrioleta, dar asta nu însemna nimic.

Cineva de pe alee strigă și le făcu semn cu mâna. Era mama lui Beau, Lady Wallingham, și fiica ei, Eugenia.

Georgette afișă un zâmbet de complezență, dar Lady Wallingham era la fel de ridicolă ca și mama lui Georgette. Lady Wallingham avea un singur avantaj față de Lady Boswood – acela că nu părea prost dispusă.

Lady Wallingham o îmboldi pe biata Eugenia ca să meargă mai repede către ei. Georgette înțelegea cu siguranță cum se simțea Eugenia. De ce nu pricepeau unele mame arta fină a subtilității?

Fiind o femeie destul de masivă, Lady Wallingham își duse mâna la piept și începu să respire greu când ajunse în dreptul lor.

– Vai de mine, nu voiam să vă ratez. Îi dădu iarăși un cot Eugeniei. Fă o reverență.

Georgette se hotărî să o salveze pe Eugenia.

– I-ai cunoscut pe lordul Caruthers și pe domnul Osgood?

Înainte ca Eugenia să poată răspunde, Lady Wallingham o întrerupse:

— Da, toți prietenii fiului meu ne vizitează frecvent. Dar bineînțeles că abia aștept să vii cu noi în vizită la bunica lui Beau sâmbăta aceasta.

— Dumnezeule, am uitat complet, spuse Georgette, fără să reușească prea bine să-și ascundă tonul tăios. Sau poate că nu am fost invitată?

Și-i imagina pe Lady Wallingham și pe Beau trăgând-o de mâini ca într-un joc cu odgonul.

— Mamă, nu am invitat-o încă pe Georgette, spuse Beau.

Caruthers și Osgood schimbară priviri amuzate.

— Ei bine, grăbește-te și invit-o, continuă Lady Wallingham. Doar nu vrei să-și facă alte planuri. Mângâie mâna lui Georgette. Sunt sigură că te vei consulta întâi cu fiul meu drag, spuse Lady Wallingham. Știu că nu vrei să-l dezamăgești.

Georgette vru să spună că Beau ar fi trebuit să se consulte cu ea, dar trebui să se abțină ca să nu dea naștere la vreo scenă.

— Sunteți un cuplu minunat, continuă Lady Wallingham. Familia noastră va avea, fără îndoială, un nou membru până la vară.

Afirmația lui Lady Wallingham era ultima picătură. Georgette nu se mai putea forța să zâmbească. Toți făceau supoziții în privința ei și presupuneau că ea este de acord. Dar pur și simplu nu mai putea suporta.

Caruthers făcu o plecăciune.

— Doamnelor, Beaufort. Eu și Osgood am plecat. O seară bună.

Cei doi se urcară în cabrioleta lui Caruthers care, mânuind cu îndemănare frâiele, ieși pe drumul principal și dispăru printre numeroasele trăsură.

Georgette se întoarse către Beau, cu gândul să-l roage să o ducă acasă, dar el făcu ochii mari. Probabil că-și dădea seama că era supărată pentru că nu încerca să ascundă asta.

— Georgette, poate îmi dai voie să te însoțesc la o plimbare, spuse Beau.

— Ce idee minunată! exclamă Lady Wallingham. Eu și Eugenia vom merge să vizităm niște cunoștințe. Să ai grijă la excrementele de cal, Lady Georgette. Nu vrei să-ți strici pantofii.

Georgette îl luă pe Beau de braț, și acesta o conduse departe de alee, ajungând într-o zonă cu un peisaj mult mai rustic. Când rămaseră doar ei doi, el se sprijini cu spatele de un copac.

– Îmi pare rău că mama a trântit invitația în felul acela. I-am spus că aş vrea să te invit, dar câteodată nu gîndește înainte să vorbească.

– Amîndoi avem mame ridicole, spuse ea.

– Dar sunt mamele noastre și, merită să le respectăm indiferent de defectele lor. Zâmbi. Și tot ce trebuie să faci este să le faci pe plac.

– Nu, Beau. Tu nu înțelegi. Dacă le fac pe plac înseamnă să fiu supusă și să fac ce vor sau ce se așteaptă ele să fac. Eu nu am aproape nimic de zis în ceea ce privește viața mea, pentru că toți hotărâsc ce este mai bine pentru mine. Nimeni nu se gîndește să-mi ceară părerea înainte.

El îi cuprinse obrajii cu ambele palme.

– Nu-ți face griji. Mamele noastre sunt doar încântate că eu îți fac curte. Și eu la fel.

Georgette își întoarse fața, detestând că trebuia să spună ce avea de spus, dar dacă nu ar fi vorbit deschis, toți ar fi continuat să o manipuleze să facă ce vor ei.

– Georgette, ce s-a întîmplat?

Se uită la el.

– Nu mai vreau să mă forțeze toată lumea.

El se încruntă

– Ce vrei să spui?

Georgette trase aer în piept, tremurând. Nu-i era ușor să spună asta.

– Toți încearcă să mă grăbească, inclusiv tu. Nimeni nu-mi spune direct, dar nici nu sunt foarte subtili. Ambele noastre familii presupun că noi ne vom căsători. Iar asta mă neliniștește, Beau.

El păru alarmat. Apoi o prinse de umeri.

– Georgette, credeam că avem o înțelegere.

– Nu am vorbit nimic despre asta. Nimeni nu m-a întrebat vreodată nimic în legătură cu asta.

– Dar era de la sine înțeles, replică el. Am venit la tine în vizită. Ne-am sărutat iarna trecută. Și da, mi-ai dat de înțeles că dorești să te căsătorești cu mine.

– Nu spun că nu vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse ea. Îți zic doar că am nevoie de mai mult timp.

—Nu știi ce simt pentru tine?

—Îți cer doar o luăm mai încet. Mă simt ca la o întrecere.

Buzele lui Beau se strânseseră într-o linie subțire.

—În fiecare seară când mă duc la culcare îmi imaginez că ești acolo cu mine.

Dumnezeule mare!

—Beau, nu ar trebui să îmi spui asta.

—De ce? Știi că ești o tânără respectabilă, dar mă gândesc cum ar fi să devenim intimi. Și acele sentimente nu sunt deloc greșite.

—Știi, dar nu suntem căsătoriți.

O luă în brațe.

—Am putea fi.

Georgette își feri fața și clipi, încercând să-și rețină lacrimile.

—Nu mă ascuți.

Beau se lipi mai strâns de ea.

—Dar îmi este atât de greu să aștept.

Ea icni, simțindu-i mădularul tare presându-i stomacul.

—Te rog, nu te teme, spuse el.

Georgette își închise ochii.

—De asta te grăbești atât de tare să te însori cu mine. Vrei să te culci cu mine.

El începu să râdă.

—Unde ai auzit asta?

—Am trei frați mai mari. Îl împinse, încercând să-l dea la o parte. Nu mi-ai răspuns.

O sărută ușor pe buze.

—Voi încerca din răspuțeri să țin cont de dorința ta de a o lua mai încet, dar nu vreau să aștept prea mult.

Georgette se desprinseseră din îmbrățișarea lui. Beau tot nu înțelegea nimic. Presupusese pur și simplu că ea se va mărita cu el, iar asta o făcea să se întrebe ce altceva ar mai presupune pe viitor fără să o întrebe ce dorește.

—Cred că cel mai bine ar fi să mă conduci acasă.

—Ești încă tulburată, spuse el. Ce s-a întâmplat?

—Dacă ai fi ascultat cu adevărat ce ți-am spus acum câteva clipe, nu m-ai fi întrebat asta. Dar ești exact ca mamele noastre. Faci presupuneri în legătură cu deciziile pe care crezi că le voi lua.

Clătină din cap. Beau, nu lua totul de bun. Și cred că ar fi mai bine să nu merg cu familia ta în vizită la bunica ta. Asta va da naștere altor așteptări cu privire la viitorul nostru, iar eu nu sunt deloc hotărâtă ce să fac.

El își încleștă maxilarul și plecă, lăsând-o să-l ajungă din urmă. Ea se străduia să țină pasul cu el. Într-un final se opri, se întoarse și se îndreptă spre ea. Se opri la un pas în fața ei, dar distanța părea imensă.

– Iartă-mă că mi-am ieșit din fire. Am făcut unele presupuneri, dar am fost încurajat de fiecare gest și vorbă de-a ta.

– Beau, cred că cel mai bine ar fi să mă duci acasă.

Nu înțelegea nimic din ceea ce-i spusese ea, și bănuia că nici nu o va face vreodată. Se simțea cumplit, dându-și seama că el încă nu realiza că tot mai făcea presupuneri.

– Mă faci să sufăr pentru că mamei i-a scăpat invitația la bunica, spuse el. Am văzut că imediat ți-a dispărut zâmbetul. Nu e corect să mă învinovățești pe mine. Nu o pot controla pe mama.

– Beau, nu e drept să presupui că voi face cum spui tu. Adică să îți vizitez familia, să mă plimb cu trăsura, să dansez și mai ales, să mă căsătoresc cu tine, zise ea. Dacă nu spun ceea ce gândesc, toți vor continua să creadă că voi face ceea ce cred ei că este mai bine pentru mine.

– Asta înseamnă să faci curte, replică el.

– Mă prezezi și nu vrei să recunoști asta. Du-mă acasă, Beau.

– Nu vrei decât să îngreunezi lucrurile, zise el.

– Nu, vreau doar să am ceva de spus în legătură cu viața mea.

Capitolul 5

O săptămână mai târziu

Amy profită de soarele dimineții ca să lucreze la schițele ei. Își imagina o rochie cu un guler înalt, încrêțit. În partea de jos a rochiei desenă volane din tul de mătase. În colțul hârtiei scrise

o notă, recomandând satinul de mătase ca material pentru rochie și broderii din lamé argintiu pentru volane.

Se auzi o bătaie în ușă. Încruntându-se, Amy se ridică.

— Intră.

Georgette intră și oftă, dezgustată.

— Voi fi așa fericită diseară, când vom termina cu petrecerea cu jocuri de cărți. Mama se agită pentru orice detaliu. Chiar m-a certat pentru că am strănutat.

Amy râse.

— Vai de mine.

— Servitorii aleargă de colo-colo, iar tata chiar m-a sfătuit să mă feresc din calea ei, spuse Georgette. Apoi s-a închis în bibliotecă. Mi-aș dori să mă pot ascunde și eu acolo.

— Mama ta este nervoasă pentru că vrea ca totul să iasă bine, zise Amy.

Georgette oftă.

— Cred că și tu ai observat că insistă ca totul să fie perfect. Trebuie să-mi mușc limba ca să nu-i spun să nu mai ocărască pe toată lumea.

Lui Amy îi era milă de Georgette că trebuia să suporte o mamă atât de temperamentală.

— Tu o înțelegi și te descurci foarte bine, în ciuda defectelor ei.

Georgette făcu ochii mari.

— Alea sunt noile schițe?

— Asta îți place? întrebă Amy.

— Oh, da. Gulerul înalt este la modă acum.

— Uite o rochie pentru plimbare cu mâneci lungi, spuse Amy. Are trei rânduri de dantelă la umăr și încă două la poalele fustei.

— Și asta îmi place. Ai de gând să i le arăți lui *madame* DuPont? întrebă Georgette.

— Da, după ce mai desenez câteva.

Amy nu se simțea în largul ei să ascundă chestiunea compensației financiare, deși nu primise nimic încă. Dar simțea că Georgette nu trebuia să știe. De fapt, cu cât știa mai puțin, cu atât mai bine.

— Este atât de emoționant să te gândești că alte doamne îți vor purta creațiile, spuse Georgette.

Se auzi o bătaie în ușă. Georgette se duse să deschidă; apărură Lizzy făcând o plecăciune.

— Domnișoară, mama dumneavoastră dorește să vă vadă în salon.

Georgette oftă.

— Să vin și eu, Georgette? Poate voi fi de ajutor, spuse Amy.

— Aveți două scrisori, domnișoară Hardwick, spuse servitoarea, scoțându-le din buzunarul șorțului.

— Citește-ți scrisorile, spuse Georgette. Mă duc la mama.

După ce Georgette plecă, Amy se așeză la birou. Recunoscând scrisul domnului Crawford, Amy strâmbă din nas. Cealaltă scrisoare era de la mama ei. Se hotărî să citească întâi scrisoarea vicarului ca să scape de treburile neplăcute.

Dragă domnișoară Hardwick,

Am citit scurta ta epistolă de șase ori și nu reușesc să înțeleg de ce ți-ai pierdut toată afecțiunea față de mine. Am fost atât de dezamăgit, încât le-am cerut sfatul părinților tăi. Am recunoscut față de ei că mă tem că ți-ai îndreptat sentimentele de afecțiune asupra altcuiva.

Draga mea, spune-mi, te rog, că toate grijile mele sunt doar rodul imaginației mele. Voi tânji după prezența ta până când voi primi o astfel de asigurare. Sunt tentat, în acest moment, să plec la Londra ca să mă asigur că ești neschimbată de ultima dată de când te-am văzut și că ai rămas aceeași fată dulce de la țară. Dar gata cu acest subiect. Cred că sentimentele mele față de tine sunt clare. Singurul lucru care îmi lipsește ca să fiu într-adevăr fericit este o vorbă bună din partea ta.

Al tău sincer,

F.A. Crawford

Nu reușea să-și dea seama de ce domnul Crawford nu înțelesese nimic din scrisoarea ei. Ea credea că explicația ei fusese destul de clară și concisă. Era mai mult decât uimită de afirmația lui referitoare la sentimentele de afecțiune. Înainte să plece de acasă, el nu-i spusese nimic care să-i arate că avea astfel de sentimente față de ea. Dar se pare că, în momentul în care își dăduse

seama că ea nu-i mai dorea prezența, se trezise brusc îndrăgostit, deși nici măcar nu folosise acest cuvânt.

Întrucât îi spusese clar că nu era de părere că se potriveau, hotărî că nu mai avea rost să corespundă cu el. Dacă i-ar fi scris, i-ar fi putut lua scrisorile drept încurajare, iar asta nu ar fi fost bine pentru nici unul din ei. Aruncă scrisoarea în foc și rupse sigiul scrisorii mamei sale.

După ce desfăcu scrisoarea, zâmbi. Tatăl ei lăsase corespondența în seama mamei ei, pentru că era de părere că ea avea mai multă delicatețe și reușea întotdeauna să spună lucrurilor pe nume. Simți un junghi în capul pieptului de dorul lor.

Scrisoarea mamei ei începea prin a o asigura că ea și tatăl ei erau bine. Erau uimiți că îl respinsese pe domnul Crawford, dar tatăl ei zicea că vicarul putea fi uneori un încuiat încăpățânat. Mama ei mărturisea că avea încredere în judecata ei, deși era un pic surprinsă că îi spusese vicarului să nu o aștepte cu puțin timp înainte de plecare la Londra.

Sincronizarea asta bruscă mă face să cred că a existat o neînțelegere. În scrisoarea ta, erai sigură că nu-l mai voiai drept pețitor. Ești sigură, fata mea? Mă simt obligată să te întreb pentru că domnul Crawford pare foarte afectat și are impresia că voi doi aveți o înțelegere.

Sperăm că te bucuri de sezonul din Londra și așteptăm cu nerăbdare să te întorci la vară.

Nu știa ce să înțeleagă din scrisoarea mamei ei. În cele din urmă, hotărî că mama ei dorea să o avertizeze că trebuia să fie sigură de ceea ce spusese și asta de dragul domului Crawford. Amy nu avea nici cea mai mică îndoială în privința hotărârii ei.

Scrisoarea o făcu să se gândească la părinții ei. Nu stătuse niciodată atât de departe de ei pentru o perioadă atât de lungă de timp și îi era foarte dor de ei. Își dorea să fi venit și ei la Londra. Dar avea să profite de timpul petrecut cu Georgette. Amy bănuia că prietena ei se va căsători cu Beaufort în această vară, asta dacă nu cumva avea loc vreo schimbare dramatică. Acest sezon era, cel mai probabil, ultima perioadă în care Amy și Georgette puteau petrece atât de mult timp împreună. O întristă un pic,

pentru că se distrase atât de bine cu Georgette și cu Julianne în ultimii doi ani la Londra.

Își îndreptă privirea spre scrisoare. Mâine le va scrie și părinților ei. Le va confirma hotărârea luată în legătură cu domnul Crawford și-i va liniști. Apoi se va concentra pe activitățile de care se ocupase de când venise la Londra. Se uită cu drag la schițele ei, dar știa că ar fi fost nepoliticos să nu se ofere să o ajute pe Georgette cu pregătirile pentru petrecere.

Își puse schițele în cufăr și părăsi camera de oaspeți. Nu aștepta cu nerăbdare să vadă în ce dispoziție schimbătoare era Lady Boswood, dar era obișnuită să nu-și arate adevăratele gânduri. Restul zilei ar putea fi obositor, dar aștepta cu nerăbdare să joace whist și să discute cu prietenele sale în acea seară.

Will trase adânc aer în piept înainte să intre în bibliotecă. Nu aștepta cu nerăbdare să-i spună fratelui său despre datorie, dar amânarea îl făcea să se simtă și mai prost. Înghiți nodul din gât, știind că fratele lui îl va face bucăți pentru că jucase banii pe care nu-i avea.

Nu-și va găsi scuze. Tot ce putea face era să-i promită că va plăti datoria din banii câștigați ca administrator al domeniului. Avea să muncească ani buni doar ca să-și plătească datoria. Dar își făcuse asta cu mâna lui și trebuia să suporte consecințele.

Will intră în bibliotecă. Hawk puse o cutie din piele pe birou și-și ridică privirea.

– Will, abia m-am întors.

– Știu, dar trebuie să discut ceva cu tine.

– Nu acum, zise Hawk, sortându-și scrisorile de pe birou. Vreau să fac o baie și să-mi văd soția.

– Corect, spuse el. Nu te voi mai reține atunci.

– Vino mâine-dimineață la zece fix. Vom vorbi atunci despre îndatoririle tale.

Will ezită, pentru că nu voia ca fratele lui să afle despre datorie din altă parte.

– Astea pot să aștepte până mâine, mormăi Hawk în vreme ce răsfoia scrisorile.

– Lady Boswood dă diseară o petrecere cu jocuri de cărți, zise Will. Toată familia va fi acolo.

Voi vorbi cu soția mea, dar aş prefera să nu merg. Sunt mort de oboseală. De ce nu o însoțești tu pe mama? I-ar plăcea asta.

— Sigur, spuse Will. Pe mâine atunci.

Hawk îl privi încruntat.

— Tu ești bine?

Will era nerăbdător să termine cu asta cât mai curând posibil, dar Hawk era epuizat.

— Pot să mai aștept până stăm de vorbă.

Ce mai conta o zi?

Părăsind masa de joc cu lordul Caruthers, Amy zâmbi. Câștigaseră, dar acum își dorea să discute și cu ceilalți. Mai multe doamne îi complimentaseră rochia de culoarea jadului cu gulerul rigid de dantelă care îi înconjura umerii și spatelul. Se distra mult mai bine decât în celelalte sezoane și-i părea bine că venise la Londra.

Unii gentlemen își exprimaseră dezamăgirea că Lady Boswood insistase ca mizele din joc să rămână mici. Amy nu era deloc surprinsă. Mama lui Georgette era adepta unui cod moral strict.

Lordul Caruthers o duse către masa cu răcoritoare, unde îi văzură pe Sally și pe domnul Portfrey. După câteva minute de conversație, domnii plecară, iar Sally se duse sus, în camera de toaletă a doamnelor.

Amy își termină punch-ul și se plimba prin cameră. Încrederea în sine îi sporise în scurtul timp de când venise la Londra. Poate că nu era un adevărat diamant, dar ceilalți o admirau pentru rochiile ei elegante și doamnele chiar voiau să le poarte. Petrecuse prea mulți ani simțindu-se inferioară. Deși era un pic supărată că nu se străduise mai mult înainte, știa că nu putea să schimbe trecutul. Era mai bine să se concentreze pe seara aceasta și pe viitorul ei. Deocamdată era mai fericită decât își putea aminti că fusese vreodată.

Străbătuse deja jumătate de încăpere când le zări pe Cecile, Lady Eugenia și Bernice stând pe scaune alături de câteva matroane. Erau cele mai vechi prietene ale ei și stătuseră cu ea în fiecare an pe scaune, lângă perete, privindu-i pe ceilalți, dar fără să participe. Anul trecut, Amy nu petrecuse chiar atât de mult

timp cu ele pentru că Georgette și Julianne o luară sub aripa lor. Anul acesta evitase locul acela și astfel nu stătuse deloc cu ele.

Cecile o văzu și-i făcu cu mâna. Apoi îi spuse ceva lui Lady Eugenia care, la rândul ei, îi făcu semn cu cotul lui Beatrice. Zâmbetele lor o făcură pe Amy să se hotărască. Nu-și putea ignora prietenele pentru că stăteau alături de femeile în vârstă. Când se apropie, ele se dădură într-o parte să-i facă loc. Amy ezită o clipă, dar un scaun era doar un scaun. Și nu stătuse deloc cu prietenele ei dragi de când venise la Londra.

— Ești foarte frumoasă, spuse Eugenia.

Amy își simți fața arzând.

— Nu voi fi niciodată frumoasă, dar îți mulțumesc pentru cuvintele amabile.

— Am auzit că ai devenit celebră, zise Bernice. Suntem foarte mândre de tine.

— Nu am făcut mai nimic, de fapt. Am început să desenez schițe din amuzament, spuse ea. „Ar trebui să mă disprețuiți pentru că v-am ignorat la celelalte două baluri.”

— Ești prea modestă. Cecile își dădu la o parte o buclă de pe obraz. Amy, ești întruchiparea eleganței. Părul și rochia ta sunt perfecte. Când te privesc, mă gândesc că poți învăța cum să te îmbraci cu gust.

— Îți mulțumesc pentru compliment. Amy observă că mâne-cile bufante și corsajul lui Cecile erau prea strâmte, făcând-o să pară și mai plinuță.

Eugenia se aplecă în față.

— Vrei să ne dai niște sfaturi legate de modă?

— Sunt sigură că modista voastră este mult mai potrivită pentru asta, zise Amy.

— Eu nu mai am încredere în croitoreasa mea. Bernice își atinse gulerul înalt cu pliseuri. Iată un exemplu perfect. Ea zicea că asta este la modă, dar mă face să-mi țin bărbia sus. Îmi dă dureri de gât.

Gulerul, fiind croit după ultima modă gotică, nu-i avantaja deloc lui Bernice fața rotundă și gâtul scurt.

— Este greu să arăți nemaipomenit atunci când hainele tale nu sunt comode, spuse Amy. Am învățat asta pe pielea mea.

—Vrei să-mi faci o vizită săptămâna viitoare? întrebă Eugenia. Vor veni și Cecile, și Bernice. Am aprecia foarte mult sfaturile tale.

—Nu sunt expertă, se scuză ea.

—Spune-mi, te rog, că vei veni. Ne-a fost dor de tine și sperăm că ne poți da un sfat.

Și ei îi fusese dor de ele.

—Prea bine. Vă voi împărtăși ce am învățat de la prietene și din revistele de modă.

Bernice îi prinse mâinile.

—Știam eu că nu ne-ai uitat.

Amy își păstră zâmbetul, dar cuvintele lui Bernice o lovira în suflet. Promise să le viziteze curând, apoi se scuză. Plecând, își făcu aer cu evantaiul. Cuvintele lui Bernice îi răsunau în minte iar și iar.

„Știam eu că nu ne-ai uitat.“

Simțea că-i crapă obrazul de rușine. Își ignorase prietenele, pentru că nu voia să fie văzută în grupul fetelor necurtate. În seara asta, când îi oferiseră un scaun, nu dorise să se așeze. Cum putea fi atât de egoistă și de nepăsătoare? Ea cum s-ar simți dacă Georgette și Julianne s-ar purta cu ea atât de meschin? Doar știa cum e să fi ignorat și evitat.

Simțea un val de căldură venind dinspre gât și inundându-i obraji. Nu trebuia să se umilească dându-se în spectacol. Croindu-și drum prin mulțime, Amy continuă să tragă aer în piept, încercând să-și păstreze calmul. Era cât pe ce să izbucnească în plâns, dar nu voia să se ducă în camera de toaletă a doamnelor, unde celelalte ar fi observat că era tulburată. De îndată ce ieși pe ușă, trecu pe lângă mulțimea de pe palier și se grăbi să coboare scările.

Se gândise să se ducă în bibliotecă, dar văzu niște domni ieșind de acolo. Îngrozită, se întoarse și fugi către scara servitorilor. Rămase în fața ușii care dădea spre bucătărie, ștergându-și lacrimile cu mâinile înmănușate, pentru că nu avea batistă.

Își duse palma spre piept, unde simțea o durere cumplită. Își desconsiderase prietenele, iar acestea fuseseră drăguțe cu ea. Ar fi trebuit să o acuze de fățarnicie sau să o ignore, dar ele o primiseră călduros și îi făcuseră complimente. Deși nu dorise

niciodată să le rănească, exact asta făcuse. Se gândise numai la ea și la încapățânarea ei de a scăpa de eticheta de fată pe care nu o invită nimeni la dans. Din afară, părea că era o femeie de succes, celebră pentru schițele ei, dar în sinea ei înmugurise treptat un sentiment egoist pentru care se simțea foarte vinovată.

Din bucătărie răzbăteau tot felul de zgomote de vase și râsete. Apoi se auzi o voce lângă ușa. Inima începu să-i bată cu putere. Dându-și seama că cineva ar putea să iasă și să o găsească acolo, Amy o luă la stânga și încercă ușa de la pivnița de vinuri. Era deschisă. Pași înăuntru, închise ușa și respiră ușurată. Era destul de răcoare înăuntru, dar cel puțin era ferită de ochii iscoditori.

Auzi pași pe podea.

Își ținu respirația și-și lipi spatele de peretele rece. Îi tremurau picioarele. Dumnezeuule, cine era? Își miji ochii încercând să discearnă ceva în întuneric. Oare ar fi trebuit să se năpustească afară? Sau să vadă dacă cealaltă persoană pleacă? Înaintă pe lângă zid, apoi văzu o lumânare pâlpâind.

Pașii se apropiau din ce în ce mai mult. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. „Pleacă, te rog, pleacă.”

— Cine-i acolo?

Vocea o sperie. Nu, era imposibil. Probabil era un coșmar. Dar cunoștea prea bine vocea aceea. La naiba. Ce căuta Diavolul aici?

El se apropie. În pivnița întunecată, singura lumânare aprinsă arunca umbre pâlpâitoare pe fața lui.

— Domnișoară Hardwick, m-ai urmărit?

— Deloc, spuse ea, trăgând aer în piept. Ce faci aici?

— Admiram excelenta colecție de vinuri a lui Boswood, răspuse el. L-am văzut întâmplător pe majordom lăsând ușa deschisă și am venit să cercetez. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Lasă-mă-n pace!

Trase din nou aer în piept.

— Plângi?

— N-nu.

Obrajii i se încinseseră. Dintre toții oamenii care ar fi putut s-o vadă plângând, trebuia să fie chiar el. Diavolul. Bărbatul care încercase să o păcălească să meargă cu el într-o cameră întunecată. Auzi foșnet de material, apoi el îi dădu o batistă.

—Șterge-ți ochii.

Amy își tamponă fața și i-o înapoie.

—Să mai caut o lumânare; este prea întuneric pe scări. Nu te mișca, zise el.

În clipa în care se îndepărtă, ea se întoarse să fugă de-acolo, dar se lovi cu șoldul de un teanc de coșuri și bombăni în barbă. Făcând câțiva pași mari, ajunse lângă ea.

—Te-ai lovit.

—E doar o vânătaie, zise ea.

De fapt, o dureau foarte tare. Știa că avea să i se învinețească șoldul. Lizzy avea să vadă diseară, când o va ajuta să se dezbrace.

—E un sfeșnic acolo, dar vei trezi suspiciunea tuturor dacă ieși cu aia de aici. Stai nemișcată până găsesc altă lumânare, zise el. Nu vrei să cazi și să te lovești. Ți va fi greu apoi să explici ce s-a întâmplat.

Desigur că asta era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Își frământa mâinile de îngrijorare, dorindu-și să se întoarcă mai repede cu lumânarea. Nu-i putea distinge trăsăturile în întuneric, dar îl simțea mișcându-se. Nu știa cât timp trecuse, dar devenea agitată.

—Am găsit, zise el.

Slavă Domnului. Intenționa să plece imediat ce aprindea lumânarea. Ceea ce el și făcu, folosind flacăra primei lumânări. În timp ce bărbatul se mișca, ea văzu sticle în rafturi în formă de romb. Sub ele era o masă lungă. Acolo se aflau mai multe sticle decât văzuse ea vreodată. Colecția domnului Boswood probabil că reprezenta în sine o avere considerabilă.

Domnul Darcett se îndreptă spre ea.

—Te voi însoți până la ușă. Urcă tu întâi. Am să mai aștept câteva minute înainte să vin și eu.

Ea încuviință din cap. Când îi oferă brațul, ea acceptă. Un parfum discret de săpun din lemn de santal îl învăluia. Apropiindu-se de ușă, simți că i se usucă gura. Tot ce voia era să scape neobservată. Spera că roșeața de pe chip îi dispăruse. Ceea ce conta era să plece cât mai repede și să nu o găsească nimeni. Apropiindu-se de ușă, auziră pași din partea cealaltă. Simți că îi stă inima-n loc. Își ținu răsuflarea, îngrozită că vor fi descoperiți.

Domnul Darcett îi făcu semn cu mâna și se întoarse. O conduse mai departe în pivniță, unde se ascunseră în spatele unor coșuri și stinseră lumânările. Ea era foarte nervoasă. Domnul Darcett era atât de aproape, încât îi putea auzi respirația. „Doamne, te rog, nu lăsa pe nimeni să ne găsească.”

Se auzi cheia intrând în broască, apoi răsucindu-se. Amy își acoperi gura. Pașii se îndepărtară.

– Dumnezeule, șopti Diavolul. Suntem încuiați aici.

– Mi-ar plăcea să găsim un loc retras, spuse Beau.

Georgette stătea cu el pe scaunele de la geam și avea o expresie gravă.

– Mama ar observa dacă am pleca.

– Știi care sunt intențiile mele, zise el. Dacă mă lași, și mâine te cer de soție.

– Nu încă. Nu vreau ca Amy să se simtă incomod, zise Georgette. Ar putea avea sentimentul că trebuie să plece.

– Sunt frustrat, insistă el.

Știa la ce se referea. În parc îi simțise mădularul lung și tare presând pe abdomenul ei, dar avea nevoie de mai mult decât dorința lui.

– Știi cât de mult te doresc? șopti el.

Georgette își coborî privirea.

– Da, dar trebuie să fie mai mult de atât. Trebuie să iau o hotărâre. Dacă nu insist, tu și mamele noastre veți continua să presupuneți că știți ce este mai bine pentru mine și să faceți planuri fără să mă consultați.

– Știi ce simt pentru tine, șopti el. Odată căsătoriți, familiile noastre nu se vor mai amesteca.

Îl privi cu suspiciune.

– Dacă nu vrei să mă lași să te cer de soție în sezonul ăsta, atunci fii sinceră, zise el. Nu mai pot continua fără o încurajare din partea ta. Ne putem logodi cât timp domnișoara Hardwick locuiește cu tine. Cel puțin atunci o să avem un pic de intimitate.

– Mai dă-mi, te rog, câteva săptămâni. Și Amy are nevoie de mine.

—Cred că se descurcă foarte bine sezonul ăsta, spuse Beau. Sunt de acord să mai aștept trei săptămâni.

—Nu, Beau, este prea...

—Trei săptămâni, întări el. Nu mai mult.

—Asta sună a ultimatum, spuse ea.

—Trebuie să existe o limită de timp. Știu că vei amâna lucrurile dacă nu insist.

—De-ajuns.

Când se ridică, se ridică și el și o luă de braț.

—Nu, Georgette. M-am săturat de diversiuni și de scuze.

—Atunci, ești liber să faci curte altcuiva, spuse ea.

El își încleștă maxilarul.

—Foarte bine. Îți doresc toate cele bune.

O cuprinse panica.

—N-am vrut să spun asta. Dar simt că mă grăbești.

—Hotărăște-te. Nu mai pot trăi cu ezitarea ta. Se uită spre mesele de joc. Zâmbește. Mama ta vine încoace.

Încercă să zâmbească, ascunzându-și tulburarea. El o forța să ia o hotărâre, în condițiile în care o căsătorie dura toată viața. Trebuia să fie pregătită să facă acest pas, dar ea nu se simțea deloc pregătită. Nu voia ca alții să-i spună când era gata; voia să se simtă ea pregătită.

Mama ei ajunse la ei.

—Lord Beaufort, te superi dacă vorbesc un moment cu fiica mea?

—Deloc.

Făcu o plecăciune și ieși.

Georgette se temea că mama ei observase că se certau și-și ținu răsuflarea.

—Ai văzut-o pe domnișoara Hardwick? întrebă mama ei. Lady Wallingham zice că a văzut-o părăsind sala de joc foarte supărată acum jumătate de oră.

—Poate că acum este în camera de toaletă a doamnelor, spuse Georgette. Mă duc să mă uit.

Însă, câteva minute mai târziu, când Georgette intră în încăperea liniștită, o găsi aici pe Eugenia.

—Ai văzut-o pe Amy?

— Ultima dată când am văzut-o părăsea sala de joc, dar asta a fost acum ceva timp, zise Eugenia.

— Mulțumesc. Poate că nu se simte bine și s-a hotărât să se odihnească, spuse Georgette.

Apoi verifică în camera lui Amy, dar aceasta era goală, iar Lizzy nu o văzuse. Lui Georgette i se păru ciudat că Amy dispăruse, dar poate că se întorsese deja la petrecere.

După ce intră în salon, Georgette se mai plimbă un pic, dar nu o văzu pe Amy. Se opri să schimbe două vorbe cu contesa văduvă de Hawkfield și ficele ei.

— Îmi este dor de Julianne. Sper că este bine.

— Da, răspunse Patience. Hawk abia s-a întors acasă astăzi și au vrut să petreacă împreună o seară liniștită.

— Asta dacă va coopera și micuța Emma, interveni contesa văduvă. Apropo, l-ai văzut cumva pe fiul meu, William?

— Nu, răspunse Georgette. I se păru o coincidență că atât domnul Darcett, cât și Amy lipseau, dar nu putea uita ce-i spusese Amy despre ultima întâlnire cu el.

— A trecut mai mult de jumătate de oră de când a părăsit sala, zise Hope.

— Poate mai avea vreo altă invitație.

Contesa își făcu vânt cu evantaiul.

— A venit cu noi în această seară și nu ne va lăsa aici.

— Sunt sigură că se va întoarce curând. Făcu o reverență și continuă să se plimbe prin sala de bal până când îl întâlni pe Beau, care vorbea cu domnul Osgood și cu domnul Portfrey.

— Beau, pot vorbi ceva cu tine?

Când îl trase deoparte, o privi circumspect.

— Ce s-a întâmplat?

Își mușcă buza, simțindu-se vinovată că îl făcuse nefericit.

— L-ai văut pe domnul Darcett?

— Puțin, când am ajuns. De ce întrebi?

— Contesa de Hawkfield m-a întrebat dacă l-am văzut și m-am gândit că poate tu știi dacă a plecat.

Beau ridică din umeri.

— Ai văzut-o cumva pe Amy? întreabă ea.

— Nu, de ceva vreme, spuse el. Avem doi oaspeți care au dispărut?

— Sunt sigură că este doar o coincidență, spuse Georgette.

— Probabil, spuse el morocănos.

Se simțea groaznic, pentru că îi era drag cu adevărat.

— Beau, îmi pare rău. Te rog să ai răbdare cu mine.

Beau îi aruncă o privire severă.

— Te plângi că toți iau hotărâri pentru tine, dar tu singură ai luat o decizie.

Se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Ai hotărât că nu te pot cere de soție și că trebuie să mai așteptăm până ne căsătorim, spuse el. Iar eu nu am nimic de zis.

— Cred că cel mai bine ar fi să batem în ușă, spuse Amy.

El aprinse sfeșnicul cu lumânări, îl așază pe podea și-și scoase mânușile. Apoi se aplecă și privi prin gaura cheii.

— Dă-mi unul dintre acele tale de păr.

— Chiar te pricepi să forțezi o încuietoare?

Îl credea în stare de orice.

— Nu, dar date fiind împrejurările, m-am gândit să încerc. Împrumută-mi, te rog, un ac de păr.

Își scoase mânușile lungi și le ținu într-o mână. Când își scoase un ac din păr, o buclă îi căzu pe sân.

— Este lung, remarcă el aruncându-i o privire.

Îi întinse acul și, când îl luă, degetele lui îi atinseră ușor pielea. Simțind furnicăturile, inspiră adânc. Lumina lumânării atuncea umbre pe fața lui. Stătea nemișcat precum o statuie, numai respirația părea că i se accelerase. Tăcerea lui o tulbura.

— Încuietorea, zise ea.

— Corect.

Glasul lui era ușor răgușit. Momentul se prelungi puțin. Apoi el se întoarse și se aplecă să examineze gaura cheii din nou. Iar ea inspiră și expiră încet, ușurată. Încercă să se convingă că fusese doar o atingere scurtă, întâmplătoare, dar nu mai simțise niciodată așa ceva. Pe de altă parte, Diavolul era unic.

Împinse acul în gaura cheii și încercă să desfacă încuietorea. În timp ce el înfigea și-mpungea, ea devenea din ce în ce mai neliniștită.

— Încearcă să nu îndoi acul.

El pufni.

– Te ajut să-ți aranjezi părul după ce descui.

Ea îl luă peste picior.

– Tu? Slujnică?

– Nu prea ai de ales.

Bătu ușor din picior.

– Anunță-mă când ai obosit. Atunci am să bat în ușă.

– Numai majordomul are cheia, zise el. Probabil că acum este la postul lui în foaier.

– Da, dar poate va veni vreun slujitor dacă batem de mai multe ori. Îl putem ruga să-l cheme pe majordom.

– Dacă ne aud, spuse el. Încuietoarea este speranța noastră.

– Acul ăla n-o să descuie nici o încuietoare.

– Încrederea ta în mine e copleșitoare.

După câteva minute, scoase un sunet de nemulțumire, se ridică și-și scoase haina. Apoi o așeză pe podea, îngenunche, și vârî iarăși acul în încuietoare. Ea se sprijini de perete, privindu-l. La un moment dat, își ridică mânecile și privi înapoi către ea.

– Vrei să-mi ții, te rog, lumina mai aproape?

– Desigur.

După ce se apropie, îi întinse sfeșnicul.

– Ține-l aproape, să pot vedea.

Făcându-i lumină brațul acoperit cu un strat fin de păr negru, subliniind mușchii bine conturați.

– Arăți foarte în formă pentru un crai.

În clipa în care cuvintele îi scăpară de pe buze, își dori să fi tăcut mîlc.

– Fac scrimă, box și călăresc. M-am obișnuit cu efortul fizic zilnic în timpul călătoriilor. Scoase acul. S-a rupt. Dă-mi altul.

– N-o să-mi mai pot aranja părul, iar tu tot n-o să reușești să deschizi ușa cu un ac.

Nu înțelegea că celorlalți le va fi de ajuns să o privească o dată și vor ajunge să tragă cele mai rele concluzii?

– Lasă-mă să încerc, zise el. Apoi ne ocupăm și de părul tău.

– Dacă bat în ușă, s-ar putea să mă audă cineva.

– Poți încerca, spuse el.

Nu era sigur că era o idee bună să fie găsiți singuri. Cineva, poate una dintre rudele lui de sex feminin, s-ar fi putut gândi să-i oblige să se căsătorească.

Domnișoara Hardwick puse sfeșnicul pe podea și bătu în ușă.
Will își luă haina.

– Să privim partea bună a lucrurilor, zise el. Sunt șanse să rămână fără vin sau vin de Xeres și să-l trimită pe majordom să deschidă ușa.

Ea bătu din nou.

– O să-ți învinețești articulațiile, spuse el, luând lumânarea. Am putea să ne bucurăm de o sticlă din cel mai bun vin al lui Boswood cât timp așteptăm.

– Să ne îmbătăm ne va fi cu siguranță de mare ajutor.

– Este o diferență imensă între un pahar, două de vin și să te îmbeți.

Îi întinse acul de păr.

– Poți să te înfurii și să te agiți cât vrei, spuse el. Plănuiesc să profit de această ocazie. Puse sfeșnicul pe masă și căută până găsi un tirbușon. Minunat. Acum ce să bem? Vin de Madeira sau Porto?

Porni după el.

– Madeira.

Ridică din sprâncene într-un fel amuzant.

– Intenționezi să te relaxezi?

– Nu strică să beau și eu un pahar.

– Cum vrei. Restul îl beau eu.

– Observă, totuși, că nu m-am arătat deloc surprinsă, zise ea.

Alese o sticlă, vârî tirbușonul și trase. Privi în jur.

– Nu avem pahare. Va trebui să bem din sticlă.

– Asta este dezgustător, spuse ea.

– Ah, zise el după ce ridică sticla la gură. O recoltă extraordinară. Felicitările mele pentru Boswood.

Luă sticla și sorbi și ea.

– Nu-mi vine să cred că am făcut asta.

El râse.

– Îți voi păstra secretul dezgustător.

– Ha-ha!

Mai luă o gură de vin.

- Ți-a plăcut scaunul, lângă butoaie?
- Se duse lângă butoaie și ridică scaunul. Când se întoarse cu el, se așeză și își bătu ușor genunchiul.
- Ea făcu ochii mari.
- Chiar crezi că o să stau la tine în poală?
- Avem un singur scaun, spuse el.
- Dacă ai fi un domn, mi-ai oferi mie scaunul, nu să stau la tine în poală.
- Dar eu sunt Diavolul. Fii drăguță și adu sticla.
- Merse către el apoi îi ținu sticla deasupra capului.
- Jur că te ud dacă nu te ridici.
- Se ridică și făcu un pas într-o parte.
- Scaunul este al dumneavoastră, domnișoară.
- Ridicându-se, merse din nou pe lângă butoaie și se întoarse cu încă un scaun.
- Ai mințit.
- Chicoti viclean.
- Mi-ai năruit și cele mai fierbinți speranțe.
- Ea pufni și mai luă o gură de vin. El scotoci în buzunarul vestei, căutându-și ceasul, apoi se îndreptă spre masă ca să vadă ora la lumina lumânării.
- Este miezul nopții. Las ceasul aici. Amintește-mi să-l iau când vom fi salvați.
- Nu știi cât va ține petrecerea, zise ea.
- El știa că s-ar putea să mai dureze două, trei ore, dar nu zise nimic. Când se întoarse la scaun, ea mai luă o gură de vin, apoi îi dădu sticla. Luă și el o înghițitură.
- De ce plângeai mai devreme?
- Nu răspunse.
- Ți-a făcut cineva vreun rău?
- Dimpotrivă.
- Plângeai pentru că cineva s-a purtat frumos cu tine? întrebă el neîncrezător.
- Nu. Mi-am făcut prietenele să sufere.
- Nu prea-mi vine să cred. Julianne spunea că ești foarte drăguță.
- Oftă prelung.
- M-am purtat urât cu ele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Nu poate fi atât de rău.

– Ba este, spuse ea cu voce tremurândă.

El mai luă o înghițitură.

– Din moment ce eu sunt expertul în lucruri rele, poate eu ar trebui să judec.

Ea pufni, nevenindu-i să creadă că vorbea cu el despre asta. Fără îndoială, vinul îi dezlegase limba.

– Poate reușesc să te ajut dacă îmi spui. Ție îți este greu să fii imparțială.

Își coborî privirea, rușinată de ceea ce făcuse.

– Mi-am ignorat prietenele pe care le cunosc de când mi-am făcut debutul în înalta societate. Nu am vrut să fiu văzută în grupul fetelor pe care nu le invită nimeni la dans. Ochii i se umplură de lacrimi. Îmi este foarte rușine.

Îi dădu o batistă.

– E de înțeles, zise el. Suntem judecați după anturajul pe care-l avem, mai ales în înalta societate.

– Ar fi trebuit să fiu mai bună de-atât, spuse ea. Partea cea mai rea este că m-au primit cu brațele deschise, deși m-am purtat groaznic cu ele.

– Nu este ceva ireparabil. Din moment ce ele te consideră încă prietena lor, ai ocazia să îndrepti lucrurile. Fă-le cunoștință cu celelalte prietene ale tale.

– Se cunosc deja, dar trebuie să fac efortul de a le aduce împreună și de a ușura lucrurile.

Se uită la el. Fața lui era în umbră, iar ea nu-i putea vedea expresia.

– Ești ultima persoană de la care mă așteptam să primesc un sfat bun. Mulțumesc.

Își dresе glasul.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am întâlnit.

Ea nu știa, desigur, că el intenționase s-o compromită ca să pună mâna pe averea ei. Încă se simțea ca un trădător din cauza planurilor lui lipsite de onoare. În seara asta, lucrurile păreau să fie și mai grave, pentru că ea lăsase garda jos și-i dezvăluise cât de vulnerabilă era.

– Mă gândeam să te iert spre binele meu, spuse ea. Este dăunător să porți cuiva pică. Acum cred că te voi ierta pentru că există un pic de bunătate în tine.

Mai luă o gură de vin.

– Să nu faci vreo greșeală. Nu am prea multe calități.

– Ai o familie mare, minunată, spuse ea. Te invidiez. Mi-am dorit mereu frați și surori.

– Probabil că ai veri, mătuși și unchi.

– Verii mei sunt mult mai mari decât mine. Oftă. Am fost un fel de surpriză pentru părinții mei. Am venit destul de târziu pe lume. Mă numeau micul lor miracol.

Mai sorbi o gură de vin apoi îi întinse sticla.

– Părinții tăi de ce n-au venit la Londra?

– Lor nu le place orașul așa cum îmi place mie. Așa că le-am spus să nu se deranjeze. Apoi Georgette m-a rugat să o însoțesc în sezonul de baluri și am acceptat.

Luă și ea o gură de vin.

– Unde locuiești? întrebă el.

– Malmesbury, în ținutul Wiltshire.

– Ah, familia Cotswold.

Își imagina un cuplu în vârstă dormind buștean în cămășile lor de noapte, fără să știe că micul lor miracol era încuiat alături de un crai renumit. La naiba!

Termină sticla și o puse pe masă.

– Mai vrei vin? Aș putea să mai deschid o sticlă.

– De ce nu? Deja sunt un pic amețită.

– Domnișoară Hardwick, v-ați îmbătat?

Râse.

– Nu ar trebui să râd. Suntem blocați aici.

– Ei bine, ne vor găsi, mai devreme sau mai târziu.

Era de părere că ea băuse mai mult decât suficient. Vorbind de vin, își aminti că trebuia să discute și un subiect mai delicat.

– Știu că este o problemă delicată, dar am băut mult vin. Am văzut o oală de noapte în atelierul de alături.

– Ah, aștept, zise ea cu o voce subțire.

Oftă.

– S-ar putea să mai treacă ceva timp până ne vor găsi. Du-te tu prima.

Luă sfeșnicul și trecu repede pe lângă el, cu capul plecat. La întoarcerea ei, plănuia să cerceteze atelierul. Spera să găsească ceva pe care să doarmă, deși nu-și imagina că ar putea găsi ceva care să facă podeaua mai confortabilă.

Când ajunse din nou lângă el, o observă tremurând și-i puse haina pe umeri.

— Ți-e mai bine? întrebă el.

— Da.

Se duse și el să se ușureze. Apoi se uită la paiele din rafturile cu vin, dar nu-i ajungeau să improvizeze un pat. Paiele ar fi fost incomode, dar acum se întreba cum vor putea reuși să adoarmă oricum.

Will se întoarse cu sfeșnicul și se uită la ceas. Tresări. Era trei dimineața. Avea să mai facă un ultim efort ca să nu-și petreacă noaptea în pivnița asta rece. Se întoarse către ea.

— Cred că ar trebui să strigăm după ajutor.

— Sunt de acord cu tine.

Îl urmă către ușă.

— Aș fi crezut că lui Lady Boswood o să i se facă dor de noi.

Probabil că toți le observaseră lipsa, iar el nu era deloc sigur care vor fi consecințele. Lady Boswood vorbise, fără îndoială, cu majordomul și cu celelalte domnișoare despre dispariția lor, dar nimeni nu s-ar gândi să-i întrebe pe bucătari sau pe femeile care spală vasele.

Când ajunseră în dreptul ușii, el se ghemui.

— Ajutor, suntem încuiați aici!

Mai încercă o dată.

— Ajutor!

Will strigă de câteva ori. Nu răspunse nimeni. Rataseră șansa să iasă mai devreme, atunci când majordomul venise la ușă. Desigur, nu doriseră să fie descoperiți și nu se gândiseră că majordomul i-ar fi putut încuia acolo. Oftând obosit, se ridică și-și șterse praful de pe genunchi.

— Renunți? întrebă ea.

Se uită la ea.

— Îmi pare rău, dar nu este nimeni prin preajmă.

Își ridică fustele, alergă iute către ușă și începu să bată cu pumnii în ea. Când încercă să o ia de acolo, începu să se lupte cu el.

– Dă-mi drumul!

– Dacă e cineva prin preajmă, zgomotele tale îl vor face să vină alergând.

– Asta și sper, brută ce ești.

O luă de mână și o târî după el.

– O să roșesc tot dacă-mi mai faci atâtea complimente.

– Te disprețuiesc și mai mult.

– Păcat. Speram să te mai împlânzesc un pic.

– Ești... ești...

El se opri.

– Ssssst. Fie că îți place sau nu, suntem blocați aici. Nu avem destule paie să încropim un pat, nu avem foc, iar temperatura scade. Suntem amândoi extenuați și va fi din ce în ce mai rece pe măsură ce timpul trece. Propun să ne încălzim reciproc.

– Ce? întrebă ea, înfuriindu-se.

Îi cuprinse obrazii cu palmele.

– Ai nasul roșu și obrazii reci și, ca să fiu sincer, și mie mi-au înghețat brațele în cămașă. Oftă. Dacă vrei, eu voi sta pe vine, iar tu te poți lipi de mine ca să-ți fie cald. Apoi ne învelim amândoi cu haina mea.

Ea încuviință și-și plecă ușor capul.

– Hai să găsim un loc unde este mai puțin curent.

O luă de mână.

– Mai vrei să te ușurezi o dată?

Ea făcu o grimasă.

– Nu vreau să fiu impertinent. Încerc să fac în așa fel încât să stăm cât mai confortabil în aceste condiții deloc plăcute.

Cedând, ea îi întinse haina, luă lumânarea și fugi către atelier. El se plimbă înapoi și încolo să se încălzească. Când se întoarse, o conduse către unul dintre scaune apoi o înveli cu haina.

– Vin imediat.

Se duse repede și el să-și satisfacă din nou necesitățile grabnice ale trupului. Apoi își scoase lavaliera. Îndreptându-se spre ea, își fricționează brațele, încercând să le încălzească. Ea își șterse fața cu mânușa și întoarse capul. El se ghemui lângă ea.

— Amy, îți voi ține de cald și voi avea grijă de tine în noaptea asta.

Ea pufni.

— Nu ți-am dat permisiunea să-mi spui pe nume.

— Mie îmi poți spune Will – e prescurtarea de la William.

— Vor încerca să n-ne convingă să n-ne căs-sătorim, nu-i așa?

Devenea conștientă de ceea ce se întâmpla, dar el nu vedea rostul în a-și face griji în legătură cu asta acum.

— Este frig și-ți clănțâne dinții. Vino înapoi, spuse el, ajutând-o să se ridice de pe scaun.

Își lăsă lavaliera pe scaun și o conduse într-un colț. Apoi se așeză jos, cu spatele sprijinit de perete, și își întinse brațele. Ea i se strecură cu băgare de seamă în poală. Apoi, el trase haina peste amândoi și-i apăsă capul pe umărul lui. Când își șterse din nou ochii, o sărută pe frunte.

— Încearcă să adormi.

— Nu cred că pot, șopti ea.

— Ți-e frig?

— Nu chiar, dar tu ești tare peste tot, spuse ea.

Chicoti, iar răsuflarea lui îngheță în aer.

— Iar tu ești atât de delicată.

Îl privi, iar el îi sărută obrazul rece și desluși un miros slab de săpun de trandafiri. Gurile lor erau atât de aproape. Tensiunea dintre ei creștea și se intensifica văzând cu ochii. El încerca să se convingă că dacă ar săruta-o, ar fi fost numai o măsură disperată de supraviețuire, dar el voia, desigur, să o guste.

— Poți să mă oprești dacă vrei, șopti el.

Deși respirația i se întee, ea nu spuse nimic.

— La trei, spuse el.

„Dumnezeule mare, nu cred că-l pot împiedica.“

— Unu, spuse el cu o voce joasă.

„Este un diavol și nu pot să am încredere în el.“

— Doi.

„Ești deja compromisă.“

— Trei, spuse el cu glas răgușit.

„Sărută-mă înainte să îmi pierd curajul.“

Își trecu ușor buzele peste ale ei. Sărutul fu precum atingerea unui fluture și dură puțin. Nu o mai sărutase nici un bărbat

vreodată. În momentul în care el își îndepărtă buzele, ea ar fi vrut să mai savureze senzația, dar descoperi că nu era decât o scurtă pauză înainte să o sărute din nou. Era complet vrăjită de sunetul pe care-l făceau buzele lor când se întâlneau. O sărută mai apăsător și o trase mai aproape, până când sânii ei se cuibăriră la pieptul lui tare. I se părea o experiență minunată să se afle în brațele unui bărbat.

Trebuia, desigur, să-l oprească și intenționa să facă asta, dar el își trecu limba peste marginea buzelor ei. Deschise gura involuntar, iar el își strecură limba înăuntru. Șocul o încremenea, dar, în timp ce limba lui aluneca și se retrăgea în mod repetat, își pierdu orice putere să se mai gândească la altceva în afară de această cotropire pasională.

Numai Diavolul putea săruta așa.

Când își desprinsese buzele de ale ei, trase adânc aer în piept. Mirosul lui masculin o învălui, făcând-o să nu mai poată asculta glasul rațiunii. Îi acoperi buzele încă o dată, doar că de data asta îi trase limba, gustând-o pe îndelete. Simțea că o poseda în totalitate. Sau era doar vinul care o zăpăcea? Orice ar fi fost, nu-și putea găsi puterea să-i spună că nu trebuia să o sărute atât de necuviincios. Din păcate, femeia nerușinată din ea repeta la nesfârșit: „Da, da, da“.

—Pot gusta vinul de pe limba ta, spuse el încet, făcând-o să respire mai repede.

Apoi limba lui se afundă în întregime în gura ei. Se retrase încet și reveni. Din nou și din nou. Se simțea copleșită, ușor amețită și, în mod ciudat, înfierbântată în același timp. Probabil că era un adevărat diavol dacă știa atâtea trucuri ca să o facă să uite de toate, mai puțin săruturile lui umede și incitante.

Îi adulmecă gâtul.

—Ador mirosul pielii tale.

Apoi îi lăsă o dără de săruturi umede pe gât și o mușcă ușor acolo unde îi simți pulsul. Apoi își trecu limba în același loc, făcând-o să se înfioare. Nu-i lăsă timp să se gândească, pentru că acum cobora cu limba de-a lungul decolteului. Trebui să își muște limba ca să nu țipe atunci când îi atinse pieptul. În momentul în care își cufundă limba între sânii ei și-i cuprinse în palme, trase aer în piept, cutremurându-se.

Will îi atinse fruntea cu fruntea lui și o mângâie pe spate. Desigur că era înfierbântat, dar le îngheța răsuflarea în aer, iar ea era fecioară. Îi sprijini, din nou, capul de umărul lui și-i adulmecă părul. Ea își așază mâna firavă pe pieptul lui.

— Ce repede-ți bate inima.

O strânse mai tare în brațe, un pic uimit de inocența ei. Nu știuse cum să-l sărute înapoi, dar învățase repede. Femeile din viața lui fuseseră întotdeauna independente, experimentate și prezențe temporare. Se culcase cu ele și râseseră de câteva ori dar nu le lăsase niciodată să se apropie mai mult. Căuta plăcere, nu intimitate.

Will încerca să se convingă de faptul că vor reuși cumva să evite o căsătorie impusă. Dar se apropiau zorii zilei, iar el știa că ceilalți le observaseră lipsa. Nu aveau cum să iasă de-acolo până când servitorii nu începeau lucrul, dis-de-dimineată. Se gândea să le cumpere tăcerea, dar nu avea nici un ban la el. Oricum, dacă i-ar fi găsit un servitor, acesta l-ar fi chemat pe majordom, cel care deținea cheile, iar majordomul, care era fără îndoială loial și demn de toată încrederea, i-ar fi povestit incidentul lui Boswood.

Respirația profundă și calmă a lui Amy îi atrase atenția. Adormise, iar el simți nevoia puternică s-o ocrotească. Se gândi că, rămânând blocați împreună, creaseră o legătură între ei, dar știa că nu va dura. Dacă ar fi fost obligați să se căsătorească, ar fi dus, cel mai probabil, vieți separate, ca majoritatea cuplurilor din lumea bună: el cu călătoriile, iar ea cu schițele rochiilor.

Oftă. Nu mai avea ce să facă în noaptea asta. Va descurca ițele când va fi cazul.

Capitolul 6

A doua zi dimineată

— Ce-o să le spun bieților părinți ai domnișoarei Hardwick? strigă Lady Boswood.

—Mamă, zise Georgette, sunt sigură că există o explicație rezonabilă.

—Ba nu cred că există, țipă mama ei. A dispărut de pe fața pământului.

Marchizul de Boswood intră în salon și-și dresе glasul.

—Doamnă, doctorul este aici cu un tonic pentru nervii dumneavoastră.

În timp ce slujnica o conduse pe Lady Boswood, Georgette îi aruncă o privire recunoscătoare tatălui ei. Când era vorba de evenimente neprevăzute, comportamentul mamei ei era complet absurd.

Noaptea trecută se zvonise, în timpul petrecerii, că Diavolul și domnișoara Hardwick lipseau. Se făcuse zarvă, căci nici unul dintre oaspeți sau servitori nu îi văzuse deloc de ceva timp. Mai mulți erau de părere că fugiseră împreună pentru că îi văzuseră flirtând la balul familiei Broughton. Georgette se ruga să nu fie așa, din cauza scandalului care s-ar fi iscat.

Contesa de Hawkfield își șterse lacrimile.

—Poate că i-au răpit țigani.

Hawk se plimba încoace și-ncolo prin salon.

—Nu mi-l pot imagina pe Will răpind-o pe domnișoara Hardwick. S-a tot împotrivit eforturilor surorilor mele de a-i găsi pe cineva. De ce ar fura o mireasă?

—Nu mi-o pot imagina pe Amy plecând cu el, zise Georgette.

Amy îi spusese clar ce părere proastă avea despre domnul Darcett, iar Georgette nu putea înțelege cum reușise Diavolul să o convingă pe prietena ei să fugă împreună. Amy era întotdeauna precaută și urma preceptele bunei-cuviințe. Știa că, dacă ar fi fugit împreună, s-ar fi iscat un scandal îngrozitor. Iar Amy nu voia să-și rănească părinții. Luând în considerare toate aceste argumente, lui Georgette nu-i venea să creadă că Amy fugise de bunăvoie cu Diavolul. Dar, dacă nu era cu el, unde era?

Sună clopoțelul. Câteva minute mai târziu, Hester, Lady Rutledge intră în salon.

—Este adevărat că nepotul meu a fugit în Scoția cu o moștenitoare?

Hawk reuși să-și calmeze mătușa și-i explică faptul că nimeni nu știa ce se întâmplase cu așa-zisul cuplu. Lord Boswood își trecu palma peste bărbie, gânditor.

— Este ceva foarte ciudat în toată treaba asta. Amândoi au dispărut cam la aceeași oră. Urăsc să spun asta, dar trebuie să luăm în considerare ideea că a avut loc o ticăloșie — și în casa mea, pe deasupra.

— Dar, tată, îi știm pe toți cei care au venit la petrecere, zise Georgette.

— Poate majordomul a văzut ceva suspicios, spuse el și se îndreptă spre clopoțel ca să-l cheme.

Domnul Hoffman sosi cinci minute mai târziu, arătând la fel de grav ca de obicei.

— Milord, spuse el, făcând o plecăciune.

Lord Boswood îi explică cele întâmplate.

— Tu sau ceilalți servitori ați observat cumva ceva ciudat noaptea trecută? Chiar și cel mai mic incident ar putea fi important în căutarea noastră.

— Nimic ieșit din comun, milord.

— Ai auzit, cumva, sunete neobișnuite, sau ai văzut ceva, s-a simțit vreun miros ciudat?

Hoffman clătină din cap.

— Pot vorbi cu bucătarul, dar aseară am servit gustări reci, așa că mă îndoiesc că există vreun indiciu la bucătărie.

— Cum ar fi putut să dispară pur și simplu? întrebă Hawk. Majordomul nu i-a văzut plecând pe ușa de la intrare.

— Amy purta o rochie de bal. Nu ar fi ieșit afară fără un șal și responsabilul cu hainele este domnul Hoffman, zise Georgette.

— Noi presupunem că sunt împreună, zise Boswood. Pare foarte posibil.

Hawk își dresă glasul.

— Ați căutat în *toate* camerele?

Era pentru prima dată când Georgette îl vedea pe domnul Hoffman schimbându-se la față.

— Milord, aseară am lăsat din neatenție ușa de la pivniță deschisă pentru scurt timp. Când mi-am dat seama de greșeală, m-am întors să încui, explică majordomul.

Marchizul îl privi fix.

— Ai coborât în pivniță înainte să încui ușa?

— Nu, milord.

— Ai auzit voci sau vreun zgomot?

— Nu, milord.

— Dumnezeule, înseamnă că sunt încuiați în pivniță, țipă Georgette.

Marchizul ridică mâna.

— Vă rog să vă calmați. Nu știm încă dacă asta s-a întâmplat cu domnișoara Hardwick și domnul Darcett. Acum, Hoffman, te rog să ne conduci. Eu și Lord Hawkfield te vom însoți în pivniță.

După ce tatăl ei plecă, Georgette se uită la Beau.

— Nu pot sta să aștept.

O luă de braț.

— Hai, te însoțesc acolo.

Cineva îi puse mâna pe umăr și îl scutură.

— Trezește-te, Will.

Clipi și-l văzu pe fratele său holbându-se la el.

— Ce naiba?

Când Amy icni de spaimă, Will își dădu seama că îi ținea sânii în palme și le dădu drumul. După ce se ridică și o ajută și pe Amy, se frecă la ochi și văzu că Hawk analiza sticla goală de vin de noaptea trecută. Fratele său îi aruncă o privire curioasă.

Will ridică mâinile în semn de scuză.

— Nu mai era altceva de băut.

Amy încercă să-și aranjeze fustele, deși fără prea mare succes. Dându-și seama că era agitată, Will o luă de braț.

— Calmează-te. Suntem salvați. Totul va fi bine acum.

Boswood își dresе glasul.

— Beaufort, Georgette, haideți să le spunem celorlalți că i-am găsit pe domnișoara Hardwick și pe domnul Darcett teferi și nevătămați.

— Tată, aș vrea să vorbesc cu ea, spuse Georgette.

Beau o luă de braț.

— Ar trebui să le acordăm un pic de intimitate.

Marchizul îl privi pe Hawk.

— Vă așteptăm în salon.

Hawk își dresе glasul.

– Will, trebuie să discutăm ceva. Mai bine să mergem sus.

– Ce anume? întrebă Amy.

Will vru să o ia în brațe ca să o liniștească, dar nu îndrăzni să facă asta în fața fratelui său. Schimbă o privire cu Hawk.

– Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Hardwick între patru ochi. Venim imediat.

Hawk îl luă deoparte.

– Grăbește-te. Ziarele de scandal vor fi mai mult ca sigur pline de povești.

– Poftim? întrebă el în șoaptă.

– Vorbește repede cu ea, apoi vino sus.

După ce Hawk plecă, Will luă mâinile reci ale lui Amy și le strânse într-ale sale, încercând din răputeri să o încurajeze.

– Trebuie să te pregătești. S-ar putea să încerce să ne căsătorească.

Știa sigur că așa se va întâmpla, dar voia să ușureze puțin lucrurile pentru ea. Amy tresări.

– Eu mă voi împotrivi, o asigură iute. N-am făcut nimic rău. Am rămas pur și simplu încuiată în pivnița de vinuri.

– Nu-mi vine să cred. A fost un accident. Își frânse mâinile de îngrijorare. Nu am făcut ceva cu adevărat compromițător.

– Am petrecut noaptea împreună.

Se aplecă spre el.

– Doar nu ne vor pune să ne căsătorim doar pentru că ne-am sărutat.

– Ssst. Să nu spui asta – să nu le dezvălui nimic.

Îl apucă de mâini.

– Îi vei convinge, nu-i așa?

– Voi face tot ce-mi stă în putință, răspunse el.

Dar nu avea speranțe prea mari.

Jumătate de oră mai târziu, în salon

– Vrei să o compromiți? strigă contesa de Hawkfield.

– Mamă, zise Will, nu fac asta în nici un caz, pentru că nu am profitat în nici un fel de ea. Respira greu, în timp ce toți îl priveau cu neîncredere. Îți jur că este la fel de imaculată precum zăpada.

Încercase de dragul ei, dar nu ajungea nicăieri cu nici unul dintre ei. Chiar și Hawk era de părere că trebuia să se însoare.

— Și de unde știi asta dacă nu ai încercat să-i faci nimic? întrebă mătușa Hester arcuindu-și sprâncenele gri.

— Vai! ți-pă contesa.

Will observă că Amy își frământa mâinile de zor.

— Este ridicol să ne obligați să ne căsătorim pentru că am fost încuiați întâmplător în pivnița de vinuri.

— Adevărul este, Darcett, că... hm... nu ai o reputație prea bună, zise Boswood. Ca să fiu sincer, majoritatea oaspeților de aseară au crezut că ai răpit-o.

Contesa suspină iar. Hester își dădu ochii peste cap.

— Louisa, nu te mai smiorcăi. Nu e sfârșitul lumii. Probabil că este sfârșitul zilelor de burlăcie ale lui Will, dar va supraviețui.

— Mătușă Hester, mă bazam pe tine să mă susții, zise Will. Nu i-am făcut nici un rău.

— Eu nu sunt de acord, spuse Boswood. Întâmplător sau nu, cei doi au dispărut împreună și au fost încuiați în pivniță singuri. Zvonurile au început deja să circule.

— Ceea ce mă face să mă întreb, zise Beau. Cum ați ajuns voi doi în pivniță?

— A fost o întâmplare, ziseră Will și Amy în același timp. Hester pufni.

— Ești un crai de trei parale dacă nu poți minți mai bine de-atât.

Boswood își încrucișă mâinile peste burtă.

— Nu este niciodată vorba de adevăr, cât despre percepție. Iar în acest caz, bârfa s-a răspândit și răul a fost făcut. Și afectează ambele familii în egală măsură.

— Cu cât accepți mai repede inevitabilul, cu atât mintea ta se va adapta mai bine la schimbare, zise Hawk. Întreaga familie te susține.

Amy făcu o grimasă. Will se așeză lângă ea și-i dădu batis-ta lui.

— Să-i lăsăm câteva minute singuri pe domnișoara Hardwick și pe domnul Darcett, zise Boswood. Se duse către Amy. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, să nu eziți să vii la mine. Ai fost

întotdeauna o prietenă specială pentru Georgette, iar eu mă voi strădui ca majoritatea să știe că a fost un accident.

Ea își șterse ușor ochii, în timp ce toți ceilalți ieșeau din salon.

Will luă mâinile reci ale lui Amy și le strânse, încercând să le încălzească.

— Eu am încercat, dar se pare că bârfa s-a răspândit pretutindeni.

— Nu pot să cred. Mă simt de parcă totul este un vis urât și mă voi trezi, descoperind că viața mea a rămas exact la fel.

— Vreau să vorbesc cu tine, pentru că probabil vom petrece foarte puțin timp împreună zilele viitoare. Lucrurile vor avansa repede. Rudele mele vor începe, fără îndoială, să planuiască nunta în următoarele ore.

— Cum ne putem căsători când abia ne cunoaștem? întrebă ea, cu glas tremurat.

— Ne-am petrecut noaptea împreună. Din păcate, se subînțelege ce s-a întâmplat. Nu avem de ales.

— Dar a fost un accident, zise ea.

Nimeni nu ar fi crezut că un crai ca el nu profitase de ea.

— Este singura cale să ne salvăm reputațiile.

De fapt, era mai mult ca să-i salveze ei reputația — el și-o ruinase demult pe-a lui.

— Eu tot nu cred, spuse ea.

— Nici unul din noi nu a plănuit asta, dar ne vom descurca.

— Ce-o să le spun părinților? Dumnezeuule, nici nu vreau să-mi imaginez ce șoc vor avea când vor afla.

— Dacă vrei, le scriu eu, zise el.

Se uită la mâinile lor, alăturate.

— E foarte drăguț din partea ta, dar cred că ar fi mai bine dacă ar primi vestea de la mine.

— Încearcă să nu-ți faci griji. Probabil că peste ani buni vom râde de aventura noastră din pivnița de vinuri.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse ea, însă deloc convinsă de asta.

Pășind pe pietriș, în spatele fratelui și al mamei sale, Will se simțea năuc din cauza oboselii. Tot ce-și dorea acum era o baie

fierbinte și un pat. După ce intrară în foaier, majordomul le luă hainele, iar contesa se îndreptă spre scări.

Hawk se întoarse spre Will.

– Trebuie să vorbim.

– Nu mai poate aștepta? Sunt epuizat.

– Nu, nu poate aștepta, replică Hawk.

La naiba! Fratele lui știa de datorie.

– Bine, spuse el și-l urmă în camera de lucru.

Will se prăbuși într-un fotoliu.

– Știi de datorie.

Hawk îl luă prin surprindere, preferând scaunul de lângă el, în loc să se așeze la birou.

– Bănuiesc că de asta voiai să vorbești ieri cu mine.

Încuviință din cap.

– Nu ești primul bărbat care cade pradă jocurilor de noroc.

Hawk oftă. Ți-o plătesc eu, cu condiția să nu mai joci niciodată.

– Este responsabilitatea mea și am s-o plătesc eu.

– Nu ai nici un ban, zise Hawk.

Will își arcui sprâncenele.

– Mă aștept să fac rost de bani curând.

Hawk se uita fix la el.

– Nu am plănuit noaptea trecută, dacă la asta te gândești.

Nu ar fi recunoscut, desigur, că pusese ochii pe averea ei înainte de evenimentul din seara trecută.

– Mi-am dat seama, spuse Hawk. Dacă ai fi intenționat să o seduci, ai fi ales un loc mult mai confortabil. Oftă. Lasă-mă să-ți plătesc datoria, ca să nu afle domnișoara Hardwick.

Will încuviință din cap.

– Am să ți-i dau înapoi, și voi lucra pentru tine ca administrator.

– Mă bucur. E greu să găsești pe cineva cu aptitudinile necesare. Tu cunoști terenul bine și ai multă experiență în lucrul cu oamenii datorită călătoriilor tale. Și ești foarte deștept – atunci când nu joci.

Will își ciupi ușor nasul.

– Mă așteptam să mă faci bucăți pentru datorie.

– După cum știi, am făcut multe greșeli, dar ceea ce contează este cum faci față urmărilor, zise Hawk. Ai venit la mine și ți-ai asumat responsabilitatea.

Nu mai spuse nimic pentru că era obosit și nu mai putea să gândească.

— Will?

— Da?

— Împrejurările căsătoriei tale nu contează. Ci ceea ce se întâmplă după nuntă. Vă doresc amândurora să fiți fericiți. Acum odihnește-te, înainte să te prăbușești.

Înghiți în sec.

— Mulțumesc.

Reședința mătușii Hester, două ore mai târziu

Hester insistase ca Amy să stea în casa ei din oraș după ce aflase că Lady Boswood se dusese la culcare în pragul unei crize de nervi după noaptea trecută.

— Știu că este greu, dar trebuie să trimitem scrisoarea prin curier. Nu vrei ca părinții tăi să afle vestea de la altcineva care a auzit o variantă exagerată.

— Înțeleg motivul, admise Amy.

Simțea că un vâl de ceață îi învăluie mintea. Nimic din toate astea nu părea real. În doar câteva ore, viața i se întorsese complet pe dos. Numai Dumnezeu știa ce o aștepta în viitor.

Hester îi dădu hârtie, toc și călimară.

— Vrei să te las singură sau vrei să rămân cu tine?

Luând tocul, lui Amy îi tremură mâna. Îl puse deoparte.

— Îmi trebuie un moment să mă liniștesc.

— Îmi poți dicta mie scrisoarea, spuse Hester. O să adaug un post-scriptum în care să-i anunț pe părinții tăi că ești un pic agitată.

— Își vor face și mai multe griji dacă nu scriu eu scrisoarea.

— Foarte bine. Eu voi sta pe canapea, iar dacă vei avea nevoie de ajutor să scrii scrisoarea, anunță-mă.

Dragi părinți,

Vă iubesc enorm pe amândoi. Am vești care vă vor șoca cu siguranță. Regret să vă spun că mă voi căsători în curând din cauza unor circumstanțe neobișnuite. Eu și un domn pe nume

William Darcett am rămas întâmplător încuiați într-o pivniță peste noapte. Eu sunt teafără, dar trebuie să știți că circulă foarte multe bârfe și am vrut să aflați mai bine noutățile de la mine decât de la niște străini. Am fost compromisă.

Momentan, stau cu Lady Rutledge, mătușa domnului Darcett, până la nuntă. Nu știu când sau unde va avea loc, dar vă implor să veniți la Londra cât puteți de repede. Vă rog să mă credeți că sunt teafără, nevătămată și în siguranță. Va fi o schimbare cu care va trebui să mă obișnuiesc, dar mă voi strădui. Îmi este foarte dor de amândoi și abia aștept să vă văd la nuntă.

A voastră devotată fiică,

Amy

Amy închise ochii o clipă după ce scrisese cuvântul „nuntă”. Se simțea încă de parcă ar fi fost prinsă într-o ceață deasă și nu mai putea să vadă dincolo de negura care o împresura.

– Ai terminat, domnișoară Hardwick? întrebă Hester.

Înghiți în sec.

– Da.

– Vrei să o recitesc pentru tine?

– Nu, sunt foarte sigură de ceea ce am scris. Mulțumesc pentru susținere și pentru găzduire în această perioadă dificilă.

Hester o luă de mână.

– Vom fi rude de-acum.

Amy presără nisip peste cerneală. Când puse sigiliul, șovăi puțin. Apoi își mușcă buza în timp ce Hester făcea aranjamentele să trimită scrisoarea. Era unul dintre momentele acelea memorabile pe care știa că nu le va uita niciodată. Aveau să mai urmeze multe altele în zilele viitoare și trebuia să-și păstreze calmul.

Dumnezeule mare, trebuia să se mărite cu cel mai rău dintre burlacii din Anglia.

A doua zi dimineață

– Mai bea o ceașcă de ceai cu mine, zise Hester.

– Mulțumesc, spuse Amy când servitoarea se îndepărtă cu tăvile.

Reușise să mănânce puțin la micul dejun, dar tulburarea nu-i trecuse. Profeția lui Will referitoare la ceilalți care vor prelua controlul asupra vieților lor se adevărase imediat după salvarea lor din pivnița de vinuri.

— Întotdeauna am fost de părere că o ceașcă cu ceai te liniștește chiar și în momentele cele mai grele, spuse Hester în timp ce umplea ceștile.

— Și mama spune același lucru.

Amy își mușcă buza. Acum își dorea enorm ca părinții ei să fie aici, dar se gândea cu groază la momentul în care aceștia vor ajunge. Nu aveau să-i țină predici, deși credea că ar fi fost mult mai ușor așa, decât să-i vadă încercând să fie veseli și curajoși de dragul ei.

Ieri, reușise să le scrie o scrisoare fără să verse o lacrimă, datorită pragmatismului lui Hester. Șovăise o singură dată, dar Hester o asigurase că totul se va termina cu bine. Nu va uita niciodată acel moment. Aveau să mai fie și altele în zilele următoare și trebuia să afișeze o mască de om curajos în tot acest timp.

Se întreba dacă scrisoarea ajunsese. Și-o tot imagina pe mama ei desfăcând sigiliul în hol și citindu-i scrisoarea cu voce tare tatălui ei. Și-o imaginea poticnindu-se la cuvântul „compromisă”. Tatăl ei ar sări din fotoliul lui preferat și ar scotoci după ochelari. Apoi ar sta lângă mama ei, ar lua scrisoarea și ar citi el însuși veștile uimitoare, pentru că nu i-ar veni să creadă dacă nu ar vedea scris.

Ar lua-o pe mama ei de mână, încercând să o liniștească. Împreună, ar încerca să ghicească ce fel de om este cel care avea să le fie ginere. Nu îl întâlniseră niciodată pe William Darcett și probabil nici nu știau de existența lui, pentru că, până de curând fusese plecat din Anglia ani buni.

La un moment dat, tatăl ei s-ar plimba agale până la fereastră. Amy îl cunoștea bine. S-ar învinovăți pentru că n-o însoțise la Londra anul ăsta. S-ar gândi că ar fi putut evita ca fiica lui să sufere. Gândindu-se la cum vor primi vestea șocantă sărmanii ei părinți, simți o durere în piept.

— Deci, trebuie să te căsătorești cu William.

Vocea lui Hester o readuse pe Amy în prezent. Nu-i venea nimic bun în minte, așa că rămase tăcută.

– Țin minte când s-a născut, își aminti Hester. Louisa și soțul ei erau foarte fericiți să mai aibă un fiu. Așteptaseră ani buni sosirea unui fiu de rezervă, deși mi se pare un termen îngrozitor pentru fiii mai mici. Luă o gură de ceai. Ca toți tinerii, a petrecut mai mulți ani în Europa destrăbălându-se, chiar prea mulți, din punctul meu de vedere. Mama lui se temea că nu se va mai întoarce acasă. Louisa se va bucura să-l vadă însurat și la casa lui.

– Nu au cum să fie mulțumiți de împrejurări, zise Amy. Și nici el, adăugă încet.

– Draga mea, astfel de lucruri se întâmplă. Nu ai de ce să te temi. William are un suflet bun, zise Hester.

Fusese blând cu ea noapta trecută, dar indiferent de ce spunea mătușa lui, era cunoscut pentru stilul lui de viață desfrânat. Nu-și făcea deloc iluzii cu privire la cât de dificilă avea să fie această căsătorie.

– Vei învăța să iei ce-i mai bun din această situație, zise Hester. Măritându-te cu el, vei intra într-o familie minunată. Cred că este foarte frumos că tu și Julianne veți fi ca două surori după această căsătorie.

– Da, asta mă va face foarte fericită, spuse Amy. Își dorise dintotdeauna o familie numeroasă și i se părea minunat să facă parte din aceeași familie cu Julianne. Abia aștept să cunosc toată familia mai bine.

– Știam că asta te va înveseli, spuse Hester.

– Mai sunt încă atâtea de hotărât. Nu știu nici măcar când ne vom căsători sau unde vom locui. Este atât de tulburător totul, zise Amy.

– Toate se vor rezolva la timp și probabil mult mai repede decât te aștepți. Te vei obișnui. Ți va fi mai ușor dacă-ți stabilești o rutină zilnică. Asta este o mângâiere atât pentru soț, cât și pentru soție.

Înghiți în sec.

– Știu atât de puține despre el.

– Dar în curând vei afla mai multe, spuse Hester. Va veni după gustare să te ceară de soție. Trebuie să-ți pui cea mai frumoasă rochie.

„Dumnezeule mare. Chiar se întâmplă asta și nu am cum să dau înapoi.“

Simțea că i se strânge stomacul. Toți spuneau că trebuiau să se căsătorească, dar ea știa atât de puține despre el, și toate erau numai lucruri rele. Încerca să-și imagineze traiul cu un bărbat pe care nu-l cunoștea, iar toată ființa ei ar fi vrut să fugă de acolo. Amy încercase să-și spună că fusese blând cu ea seara trecută și se arătase interesat de ea, dar asta nu o liniștea deloc. Nu putea decât să-și imagineze ce o aștepta. El avea o reputație groaznică, iar ea bănuia că nimic nu era exagerat. Cum putea să se mărite cu un bărbat atât de dedicat plăcerilor? Cum putea să se mărite cu un om care avea s-o înșele cu siguranță și să cheltuiască toți banii? Dar dacă nu s-ar căsători cu el, reputația ei ar fi distrusă, iar părinții ei s-ar simți și mai rușinați decât acum.

Sună clopoțelul. Câteva minute mai târziu, intră un valet.

– O scrisoare prin curier pentru domnișoara Hardwick.

Amy rupse sigiliul cu mâinile tremurânde. Scrisoarea părinților ei era scurtă și la obiect.

Nu dispera. Noi te iubim și suntem în drum spre Londra.

Pe Amy o trecură fiorii.

– Părinții mei vor sosi mâine, spuse ea, clipind și încercând să-și rețină lacrimile.

– Desigur, zise Hester, întinzând mâna și mângâind-o pe Amy. Până vor ajunge ei, vei fi deja logodită cu William.

Își dorea din tot sufletul să poată da timpul înapoi și să ia ziua de ieri de la capăt. Cum putea să se mărite cu cel mai rău crai din Anglia?

– Draga mea, îmi doresc să pot face mai mult, dar ești mai puternică decât crezi, spuse Hester. Indiferent de ce va urma, vei reuși să treci peste aceste momente.

Mai târziu în după-amiaza aceea

Intră majordomul.

– Domnul William Darcett.

Amy se ridică. „Doamne, te rog ajută-mă să trec peste ziua asta.“

Intră cu pași mari, îmbrăcat cu o haină verde, pantaloni cafenii și cizme negre lustruite. Când se înclină, Amy făcu o reverență.

— Îți mulțumesc că m-ai primit, mătușă Hester, zise el.

— Uimitor! exclamă ea după ce-și puse monoclul.

El rânji.

— Poftim?

— Nu ai ochii roșii și nu-ți văd nici coarnele sau coada bifurcată.

Hester dădu drumul monoclului. El râse.

— Este o zi tristă pentru ziarele de scandal.

Hester pufni.

— Le-ai dat material să le ajungă pentru o lună. Vor înflori, cu siguranță, fiecare detaliu.

Will îi făcu cu ochiul lui Amy.

— Sper că vor include și țiganii. Aia a fost partea mea preferată.

— Mama ta este o femeie minunată, dar mereu a avut o imaginație bogată, spuse Hester. Iar asta este descrierea amabilă.

Dialogul lor o intriga pe Amy. Erau cu siguranță apropiați și obișnuiți să se tachineze. Ea își imaginase că toți vor fi posomorâți după scandalul de noaptea trecută. Dar ei glumeau de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic important. Dar se întâmplase ceva crucial, iar viețile lor nu aveau să mai fie niciodată la fel.

— Vă las singuri cu condiția să nu fugiți la Gretna Green sau să plecați cu țiganii, zise Hester.

Amy reuși să zâmbească ușor. Când mătușa lui ieși din salon, Will făcu o plecăciune.

Când se închise ușa, Amy se arătă și mai tulburată. Cum putea să-l accepte când până mai ieri nu avea pic de respect pentru el?

Will îi luă mâinile și o privi în ochi. În camera însorită, în ochii lui negri se reflectau nuanțe de chihlimbar. Avea genele negre, iar sprâncenele groase și închise la culoare, iar pomeții proeminenți erau întruparea masculinității. Era genul de bărbat după care femeile întorceau capul. Sau care putea dezbrăca o femeie într-o clipită. Era acel gen de bărbat care putea avea orice femeie își dorea.

În acel moment, era sigură că acest bărbat frumos regreta că trebuia să se însoare cu ea. Nu o dorea. Cum ar fi putut? Iar pe de altă parte, nici ea nu dorea să se căsătorească cu el. Dumnezeu!

acesta avea să fie cel mai mare test de tărie morală. Orice alt obstacol sau durere de cap păleau în comparație cu această căsătorie de conveniență. Voia cu disperare să găsească un lucru bun de care să se agațe, dar nu putea să se păcălească singură.

Își înclină capul, gândindu-se că avea să fie un dezastru. Cum ar fi putut continua cu această prefăcătorie? Era mai înaltă decât mulți bărbați și mult prea slabă. Toți i-ar fi privit și le-ar fi fost milă de el. Dar el nu avea să ducă lipsă de femei frumoase, pline de solitudine. Știa cum funcționau majoritatea căsnițiilor. Domnii își luau amante. Mulți chiar recunoșteau deschis legăturile pe care le aveau. Cum va suporta ea umilința, când el o va respinge și se va duce la altele?

— Tremuri, spuse el.

Își căuta cuvintele, dar ca întotdeauna, nu mai putea să gândească deloc când o cuprindea neliniștea.

— Uită-te, te rog, la mine.

Își ridică privirea spre el. Era atât de frumos, încât îi tăia respirația.

— Trebuie să te întreb ceva, continuă el. Lord Boswood m-a vizitat în această dimineață să întrebe de noi. După ce l-am asigurat că totul este în regulă, mi-a spus un lucru despre care trebuie să discutăm.

— Ce anume? șopti ea. „Dumnezeule, ce altceva ar mai putea să meargă prost?”

— Am aflat azi-dimineață că mai există un bărbat în viața ta.

Ea clipi.

— Te referi la domnul Crawford?

— Ai vreo înțelegere cu el?

— Nu, răspunse ea.

— Boswood zicea că îți scrie.

— Domnul Crawford i-a cerut tatălui meu permisiunea să-mi scrie fără ca eu să știu.

— Înțeleg.

Oftă.

— Domnul Crawford m-a curtat pentru scurt timp, dar eu am pus capăt legăturii înainte să vin la Londra. I-am scris și o scrisoare în care îi spuneam că nu ne potrivim. Nu cred că îmi va mai scrie.

— Mă simt ușurat, atunci, spuse el.

O năucise. Ar fi crezut că el s-ar agăța de orice ocazie pentru a evita căsătoria cu ea, dar apoi își dădu seama că era probabil ușurat pentru că nunta cu ea ar fi potolit scandalul.

— Părinții mei vor ajunge mâine la Londra, zise ea.

— Știu, o anunță el. I-am scris tatălui tău. Mă va vizita mâine la Ashdown House. Te voi cere oficial de soție atunci.

Își întoarse privirea spre el.

— De ce i-ai scris?

— Nu am cea mai bună reputație, răspunse el. Speram să-l liniștesc. Probabil că nu a contat, dar am simțit că merită să fac gestul.

— Mulțumesc, spuse ea mai mult decât surprinsă.

Scrisoarea lui îi arăta că nu era complet lipsit de sentimente sau de scrupule. Firește, oamenii nu erau ființe simple. Toți aveau calități și defecte. Amy știa că tatăl ei nu va fi bucuros că fiica lui se căsătorește cu un crai, dar gestul lui William arăta că lui îi păsa, cel puțin într-o oarecare măsură, de ceilalți, iar asta îi dădea un pic de speranță.

— Am obținut un permis special. Ne căsătorim poimâine.

Pentru o clipă, simți cum i se taie respirația.

— Atât de curând, șopti ușor.

El își dresе glasul.

— Familia mea insistă că trebuie să înăbușim bârfele cât mai repede.

Două zile. Nu avea timp să-și facă o rochie specială pentru ocazia asta, dar avea altele. Trebuia să se gândească la binecuvântări, dar, pentru o clipă, nu-i veni nimic în minte.

Apoi își aminti cât de mult se îngrijorase că nu se va căsători niciodată. Acum avea un soț. O speria faptul că știa atât de puține despre el, dar probabil că și el simțea același lucru. Poate că se vor putea ajuta reciproc să treacă prin asta.

— Mi-ar plăcea să avem o hartă pe care să o putem consulta ca să navigăm mai ușor prin viață, zise el. Va trebui să ne-o construim noi și să ne dăm toată silința atunci când vom traversa ape tulburi.

Se gândeа că vor întâlni multe obstacole de-a lungul vieții.

— Vom locui la Ashdown House?

— Doar temporar. După nuntă, mă voi consulta cu consilierul fratelui meu și-l voi ruga să-mi recomande niște proprietăți potrivite pe lângă Richmond. Voi munci ca administrator pentru fratele meu anul viitor. Poate mă vei însoți și mă vei ajuta să aleg o proprietate convenabilă.

Această perspectivă o înveseli.

— Da, mi-ar plăcea să aleg mobilierul și decorațiunile.

— Exact. Tu desenezi rochii.

Încercă să rămână cât se poate de calmă. Cel puțin nu se opunea acestei idei. N-ar fi suportat să renunțe la schițele ei; nu era o pasiune care s-o definească, dar era o parte importantă a vieții ei. O nelinișteea gândul că un bărbat i-ar putea lua ceva ce ea prețuia. Dar el nu se împotrivi, iar ea nu voia să-și facă griji inutil.

O tulbura mult mai tare faptul că el nu știa că ea fusese de acord să primească bani pentru schițe. Nu avea nici o îndoială că el va dezaproba implicarea ei în probleme legate de finanțe. În timp ce unele meserii erau considerate respectabile pentru domni, o doamnă care acceptă bani pentru munca ei era considerată inferioară. Membrii înaltei societăți ar fi evitat-o dacă ar fi știut.

Amy era de părere că astfel de atitudini erau învechite și exagerate. Era mai important că nu știa dacă Will era sau nu demn de încredere în privința banilor. Ar putea veni o zi în care să fie recunoscătoare că a economit banii câștigați. O parte din ea credea că înșelăciunea nu era un început bun pentru o căsnicie, dar asta nu era o căsătorie din dragoste. Nici unul din ei nu-și făcea vreo iluzie că mariajul lor era altceva decât o încercare de a-și salva reputațiile.

Oare inventa scuze sau lua o decizie înțeleaptă? Luând în considerare reputația lui, conchise că era în interesul ei să pună ceva bani deoparte.

— Am ceva care-ți aparține, zise el. Am tot vrut să ți-l dau. Scotoci prin haină și scoase trandafirul roșu de mătase care dispăruse la balul familiei Beresford.

— Unde l-ai găsit?

— Pe covor, în biblioteca familiei. Nu știi de ce l-am păstrat.

Încă mai avea un fir din material atârnat de el.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de trandafir ca să mai poți purta rochia iarăși, zise el.

– Mulțumesc.

Nu-i spuse că rochia devenise atât de celebră, încât nu o mai putea purta iarăși decât dacă îi schimba fundele, dantela și trandafirii.

El își lăsă privirea în jos și împunse cu vârful cizmei în covor.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Nu mi-am pregătit un discurs acceptabil.

Tocmai câștigase o bucățică din sufletul ei.

– Nu-ți trebuie unul.

Îi strânse mâinile și îngenunche. Ea se uita în ochii lui negri și simțea că i se strânge sufletul. De ce simțea că mai avea puțin și izbucnea în lacrimi? Pentru că bărbatul acesta va fi soțul ei pentru totdeauna. Încercă să clipească ascunzându-și lacrimile. În ultimele douăzeci și patru de ore devenise o adevărată stropitoare. Întâlnindu-i privirea, văzu că ochii lui străluceau.

– Amy, vrei să mă faci cel mai fericit bărbat și să te căsătorești cu mine?

– Da, voi fi soția ta. „Doamne, fii, te rog, alături de noi.“

Will se ridică. Când îi cuprinse obrajii cu palmele, șterse cu degetul mare lacrima ce-i brăzda obrazul.

– Pot să te sărut?

– Da, șopti ea.

O sărută blând pe buze.

Își dorea atât de tare să creadă că va merge, că-și vor putea construi o viață împreună și vor putea fi fericiți.

Urmau să fie căsătoriți pentru tot restul vieții. Până acum credea că nu mai avea de ales, dar își dădu seama că putea face o alegere. Putea să hotărască dacă să ia în zeflema jurămintele pe care le va face, sau să facă tot posibilul ca această căsătorie să fie una fericită.

Trebuia să fie curajoasă și să se străduiască mult. Va fi soțul ei în curând și, dacă se va concentra pe nevoile lui, l-ar putea face fericit. Iar el ar putea să facă același lucru pentru ea. Cu voia lui Dumnezeu, această căsătorie de nevoie ar putea avea o șansă. Îi întâlni privirea și simți furnicături.

– Voi face tot ce pot să am grijă de tine și să te fac fericit.

Afișă zâmbetul lui fermecător, care-i luminează chipul.

– Îmi place cum sună.

O luă în brațe și o trase către el. Ea icni, făcându-l să chico-tească. Conturul dur al trupului muscular se simțea presându-i coapsele, abdomenul și sânii.

– Ia-mă de gât, spuse el cu vocea aceea răgușită pe care ajunsese să o recunoască.

Făcu întocmai, iar când el își înclină capul, se simți bucuroasă că se putea sprijini de umerii lui. O sărută cu gura deschisă, iar ei i se înmuiară genunchii. Își desfăcu buzele pentru el și, în timp ce limbile li se împleteau, mâna lui alunecă spre posteriorul ei. Gura lui era umedă, iar corpul lui emana valuri de căldură prin straturile cămășii și ale vestei. Ea simți ceva tare în dreptul pântecelui. Auzise discuții necuviincioase în camera de toaletă a doamnelor și-și dădu seama că era excitat.

Brusc, își simți sânii mai grei și un val de căldură o străbătu în zona intimă. Își dorea ceva, simțea nevoia ca el să o posed. Și voia să-și treacă mâinile peste corpul lui, dar nu era îndeajuns de curajoasă.

El se opri. Respirația i se întetise.

– Cred că ne vom descurca foarte bine împreună, zise el. Chiar foarte bine.

Ea se ruga să aibă dreptate.

Capitolul 7

Casa lui Harry Fordham, în aceeași seară

– Un toast pentru logodna ta, zise Fordham.

– Noroc, zise Bell.

– Noroc.

Will luă o gură de șampanie și se lungi pe unul dintre scaunele vechi de piele ale lui Fordham. Nu avea chef să sărbătorească – nu când știa că-i schimbare viața lui Amy, lăsând-o în imposibilitatea de a mai face vreo alegere.

— Ești un nemernic norocos, spuse Fordham. Îți plătești și datoria și te și culci cu moștenitoarea.

Will scrâșni din dinți și puse paharul pe masa de alături. Respira mai greu decât de obicei.

— Băiete, s-a întîmplat ceva? întrebă Fordham.

— O să fie soția mea, zise el, scrâșnind din dinți.

Fordham încremeni și-l privi pe Will cu băgare de seamă.

— Îmi cer scuze pentru partea cu culcatul cu moștenitoarea.

— Scuze acceptate, răspunse Will.

Bell îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Mă surprinzi.

— Nu m-am culcat cu ea. Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi. Am rămas încuiată într-o afurisită de pivniță de vinuri toată noaptea. Prietenii și familia au insistat că trebuie să ne căsătorim ca să înăbușim scandalul.

— Nu vreau s-o jignesc pe viitoarea doamnă Darcett, dar vei intra în posesia unei averi considerabile, spuse Fordham.

Will se gândi la privirea speriată pe care o avusese Amy a doua zi. Avea tot dreptul să fie circumspectă în privința lui după ce într-adevăr încercase să o compromită.

— Să mergem la clubul White, zise Bell. Să-l îmbătăm pe Will.

Nu voia să sărbătorească averea pe care o va primi. Nu cu mult timp în urmă, le dezvăluise planurile sale. Dar ea păruse atât de speriată când îi acceptase cererea. Se simțise îngrozitor pentru că ea era o tânără respectabilă și nevinovată și merita ceva mai bun. Nu-l dorea, iar el nu putea să o învinovățească pentru asta.

— Will, vrei să mergi, nu? întrebă Fordham, privindu-l stînjedit.

Chiar nu voia, dar nu dorea să arate asta nici în ruptul capului.

— Beau pentru asta, zise Will.

Va merge la club și se va face criță. Poate atunci nu se va mai simți atât de vinovat pentru că primea exact ceea ce își dorise — cele cincizeci de mii de lire ale ei.

A doua zi

Amy își făcea de lucru cu schițele ei în salonul egiptean al lui Hester, dar simțea că era pe punctul să aibă o criză de nervi.

Trebuia să-și controleze cumva starea de agitație. Se simțea mult mai stăpână pe viața ei atunci când desena modele de rochii. Se putea concentra, pentru perioade scurte de timp, și pe altceva în afară de căsătoria ei iminentă cu un bărbat care era aproape un străin pentru ea.

Will va veni în curând să o conducă la Ashdown House. Hester plecase mai devreme să-și viziteze o prietenă și aveau să se întâlnească colo. Acum că erau logodiți, nu mai avea nevoie de o însoțitoare.

Astăzi urma s-o prezinte familiei lui drept logodnica sa. Deși le întâlnise pe mama și pe surorile lui, era nerăbdătoare să facă o impresie bună. Spera că o vor accepta, dar o parte din ea își dorea să se transforme brusc într-o mică frumusețe blondă. De cum îi trecu acest lucru prin cap, oftă furioasă. Nu trebuia să se lase copleșită de sentimente vechi de inferioritate. Avea să înceapă o viață nouă și, dacă voia să fie fericită, trebuia să creadă că merita asta.

Majordomul intră în salon și anunță sosirea domnului Darcett. Amy se ciupi de obraji și se ridică. Când Will intră, făcu o plecăciune. Traversă încăperea cu mâinile la spate. Observă, șocată, că avea ochii injectați. Dumnezeule mare, știa că era un mare dezmățat, dar era șocată să vadă și dovada. Dar ce putea să mai facă acum? Îi acceptase cererea în căsătorie. Dacă ar fi renunțat, bârfele ar fi rănit ambele familii.

Îi întinse un buchet de flori.

– Trandafiri din sera mamei mele.

– Mulțumesc, zise ea.

Se îndreptă spre clopoțel.

– Voi chema servitoarea să aducă o vază.

El se îndreptă spre vitrina în care se afla mumia falsă.

– Mătușii mele îi plac lucrurile ciudate. Ea și bunica mea sunt preferatele mele. Îmi place mai ales că Hester spune lucrurilor pe nume.

– Este foarte sinceră, dar și foarte înțeleaptă, zise Amy. Mi-a fost de un real ajutor.

– Toată tevatura asta este un pic tulburătoare, nu?

Deci și el se simțea agitat.

Servitoarea sosi și promise să pună florile într-o vază. Will îi oferi brațul, iar Amy îl acceptă. Se uita la ea în timp ce o conducea afară din salon și apoi pe scări.

— Prietenii mei au vrut să-mi sărbătorească logodna aseară. Mă tem că mă vezi după o noapte de petrecere.

Probabil că fusese ceva obișnuit pentru el. Ea se întreba dacă la asta trebuia să se aștepte din partea lui în fiecare noapte. Se îndoia că va renunța la stilul lui de viață doar pentru că erau obligați să se căsătorească.

— Dacă aș fi măcar pe jumătate la fel de desfrânat precum lasă ziarele de scandal să se înțeleagă, mă îndoiesc că m-aș putea da jos din pat în fiecare dimineață, zise el.

Ea se întrebă oare din câte paturi se dăduse jos de-a lungul anilor, dar nu întrebă cu voce tare.

— Îmi place hăinuța ta verde, zise el.

Zâmbi, auzind termenul folosit de el.

— Este o jachetă spencer¹.

— Arăți foarte bine în ea, spuse el, conducând-o prin salonul uriaș.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Îți subliniază silueta.

Ochii îi sclipeau.

— Ești necuviincios, zise ea.

Flirta cu ea.

— Vinovat, recunosc el, plecându-și capul.

— Debordezi de farmec astăzi.

— Ei bine, speram să fiu răsplătit pentru asta.

Ea ridică din sprâncene.

— Poftim?

Ajunseră în foaier. Își luă pălăria și mănușile în timp ce ea își puneă boneta și mănușile. Apoi o conduse afară. Până ajunseră la trăsură, o privi cu un rânjet răutăcios. Iar ea nu putea abține să nu-i răspundă zâmbind. Abilitatea lui înnăscută de a fermeca femeile îl făcea să pară complet frivol, dar ea descoperise și o altă latură a lui în pivnița de vinuri. El înțelesese de ce se simțise vinovată pentru felul în care se purtase cu prietenele ei. Sfatul

¹ Jachetă scurtă, croită până-n talie și ajustată pe corp (n.tr.)

lui o surprinsese și n-ar fi crezut vreodată că îi păsa atât de tare încât să i-l ofere, dar atunci nu-l cunoștea îndeajuns de bine ca să facă acele presupuneri. Dacă această căsnicie avea vreo șansă să meargă, trebuia să uite ce credea despre el și să descopere omul din spatele imaginii de crai. Nu putea decât să spera că se mai afla ceva în spatele acelei măști.

Când ajunseră la trăsură, o ajută să urce. Apoi se urcă și el și se așeză lângă ea. Simți mirosul slab de lemn de santal și încă ceva, masculin și primitiv. Când caii porniră la trap, Will își puse pălăria deoparte și se întoarse spre ea.

— Acum să revenim la recompensă.

— Ești nerăbdător, replică ea, trăgând de bonetă în așa fel încât să o ascundă măcar puțin de el.

Însă el îi desfăcu funda, și i-o scoase de pe cap. Era impresionant și incitant să vezi un bărbat desfăcând o fundă și scoțând apoi boneta. Se simți un pic vulnerabilă cu capul descoperit, dar, când își apropie nasul de obrazul ei, își dădu seama că era vrăjită de mirosul pielii sale și de felul tandru în care îi mângâia ușor obrazul și urechea.

Inima începu să-i bată cu putere. Își umezi buzele. El își înclină capul și o sărută. Când sărutul se adânci, îi răspunse și ea, pentru că îi plăcea să-l sărute, și era logodnicul ei.

Își trecu degetele prin suvițele lui crețe de la ceafă. Avea părul negru, des, ondulat și mătăsos la atingere. El deschise ușor gura și-i mângâie buzele cu limba. Fără să ezite, ea întredeschise buzele și, de data asta, reuși să o guste după placul inimii. Ea capitulă în fața asediului său lent și se abandona, pradă senzațiilor care o încercau: sunetul aspru al respirației lui, mirosul de santal al pielii lui și căldura mâinilor lui mari care îi cuprindeau fața.

Când se opri, își sprijini fruntea de a ei. Respira sacadat.

— Am început ceva ce nu putem termina.

Ea se înroși. Se referea la... O, Dumnezeuule mare!

Afișă un zâmbet larg. Apoi o gădilă. Ea țipă.

— Sssst, vizitiul o să creadă că ți-o trag în trăsură.

— Cum? țipă ea.

N-avea să-i îngăduie să vorbească urât.

— Scuze. Nu mi-am ales cuvintele cum trebuie.

—Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă? spuse ea, ridicând vocea.

—Nu-ți pot citi gândurile. Ce crezi că înseamnă?

—Ești rău, zise ea.

—Răspuns greșit. Mai încearcă.

Râse.

—Ar trebui să te dojenesc.

O, știa să se folosească de farmecul lui ca să primească ce-și dorea. Își imagina și că știa de asemenea cum să scape de ceea ce nu voia, cu excepția notabilă a faptului că trebuia să se însoare cu ea.

—Dar nu o vei face, spuse el. Pentru că, de fapt, îți place.

—Nu voi tolera limbajul vulgar.

—Trebuie să recunoști că te-am amuzat.

—Nu asta ai vrut, zise ea. Voiai să mă șochezi.

—Nu, voiam să te sărut, zise el cu timbrul răgușit caracteristic.

Văzându-i privirea plină de dorință, ea își ținu răsufierea. Apoi, trăsura mai hurui o vreme, după care coti brusc.

—Uite și Ashdown House în depărtare, remarcă el, privind pe fereastră.

Amy simți că i se usucă gura, iar asta era semn rău, pentru că nu mai putea vorbi și avea să fie aspru judecată pentru că va tăcea mâlc. Această primă întâlnire era foarte importantă pentru că se întâlnea cu familia lui în calitate de logodnică a lui. Nu voia să-l dezamăgească, dar dacă se lăsa copleșită de neliniște, avea să-l facă de râs.

El se întinse și o luă de mână.

—Nu fi agitată. Îți știi aproape pe toți. Te vor adora.

—Cum se poate una ca asta, în aceste circumstanțe?

—Îți faci griji degeaba. Femeile din familia mea sunt de-a dreptul încântate că în sfârșit mi-a venit cineva de hac.

Ea își coborî privirea, detestând faptul că folosisese acea expresie depreciativă. Probabil că nici măcar nu se gândise de două ori înainte să spună asta.

—Dacă te consolează cu ceva, nu aștept cu nerăbdare să mă întâlnesc cu tatăl tău, zise el. Mă tem că o să-mi tăbăcească pielea.

Ea rămase cu gura căscată.

– Tata nu te-ar lovi niciodată.

– Ești singura lui fică, iar eu am o reputație de diavol împie-
lițat. Este foarte posibil să reacționeze urât pentru ce i-am făcut
fetei lui.

– În scrisoarea pe care le-am scris-o, le-am spus părinților mei
că a fost un accident, spuse ea.

Will clătină din cap.

– N-o să-i pese.

– Tata este un om blând și plăcut, zise Amy.

– Are vreun pistol?

– Are arme pentru împușcat păsări.

Will oftă dramatic.

– Nu mai am mult de trăit. Sărută-mă înainte să mor.

Când se întinse după ea, Amy începu să râdă și-și puse mâna
pe pieptul lui.

– Nu. Trăsura încetinește și trebuie să fii cuviincios.

El îi făcu cu ochiul.

– Momentan.

Will o escortă prin foaier și intrară amândoi în holul mare.
O strânse de mână pentru că era la fel de speriată ca o căprioară.
Apoi, se opri în capul scărilor și hotărî că un pic de umor ar
ajuta-o să se liniștească.

– Iată-l pe Apollo, statuia goală a mamei mele. Mătușa Hester
a amenințat că acoperă urâciunea cu o togă dacă mama nu
scapă de ea. Mama a acuzat-o pe Hester că are niște gusturi
revoltătoare, din cauza mumiei false. Și toată lumea făcea tără-
boi, părerile fiind împărțite în legătură cu cine avea cel mai prost
stil de a decora.

– Glumești, zise ea.

El clătină din cap.

– Deloc. Familia mea este destul de excentrică.

– William, de ce te mocăi atât? strigă Patience.

Își ridică privirea spre palier.

– Bună, surioară.

– Toți te așteaptă, zise ea, făcându-i cu mâna. Grăbește-te.

– Ajungem imediat, spuse el. Amy dorește să-l admire pe
Apollo.

Patience dădu ochii peste cap și se întoarse în salon.

– Patience are patru băieți, inclusiv Peter, care e harnic și udă florile din sera mamei mele.

Amy zâmbi.

– Folosește o stropitoare?

– Nu. Peter este ca un câine – doar că preferă florile bunicii în locul copacilor.

Amy izbucni în rîs.

– Îl voi cunoaște pe Peter cel necuviincios?

– Este în camera copiilor alături de ceilalți, și cu toții probabil că o terorizează pe doică.

Se auziră pași alergând.

– Unchiule Will!

– Vorbeam de lup, zise Will. Peter, întoarce-te în camera copiilor înainte să vadă mama ta că ai fugit.

Când Peter se cățără pe balustradă, Amy icni de spaimă.

– Doamne, o să se rănească.

– Face asta mereu.

Peter se lăsă să alunece cu spatele, pe burtă.

– Uraaaaa!

– Trebuie să-l prinzi, țipă Amy.

Will rîse.

– Fii atentă.

Când Peter ajunsese jos, sări precum o maimuțică, apoi o luă la fugă înapoi în sus pe scări.

– Înc-o dată! țipă el.

Will fugi după el.

– Oprește-te, Peter!

Ușile salonului se deschiseră. Amy îl recunoscuse pe Montague, soțul lui Patience. Acesta ieși în grabă, încercând să-l înșfăce pe fiul său, dar Peter se feri, se roti-n loc și fugi în direcția opusă.

– Peter, întoarce-te imediat! urlă Montague.

Se auzi doar rîsul copilului. Patience și Hawk ieșiră din salon.

– A luat-o spre scările din spate, strigă Will, pornind după Peter.

– Îl prind la bucătărie dacă-ți scapă, țipă Hawk în timp ce cobora în fugă scările principale. Se opri jos și făcu o plecăciune. Bine ai venit la balamuc, domnișoară Hardwick. Ai mare grijă, un puști sălbatic a evadat.

În curând, toată lumea se afla pe palier. Julianne se îndreptă spre balustradă cu Emma în brațe. Fetița rânjea, de parcă toată agitația asta ar fi distrat-o.

— Amy, vino sus, te rog, spuse Julianne. Will și Marc îl vor prinde în cele din urmă pe Peter.

— Băiatul ăla o să mă omoare cu zile, zise Montague. Unde este doica?

— Probabi că fix în acest moment își scrie demisia, zise Hester. Cine ar putea să-i găsească vreo vină?

— O, Doamne! se agită contesa. Oare ce părere ți-ai făcut despre noi, domnișoară Hardwick?

Hester merse până la balustradă și se uită în jos.

— Cu siguranță crede că suntem scrântiți cu toții.

— Hester, ai grijă cum vorbești, îi atrase atenția contesa.

— Hm! se auzi Hester. Vino, fătuco. Nu mușcăm. Bine, unul dintre copiii răsfățați ai lui Patience face lucrul ăsta, dar nu mai știu care. Toți sunt groaznici.

— Hester, vorbim de copiii mei și de strănepoții tăi, tipă Patience.

— Nu că aş avea de ales... replică Hester.

Amy își ridică fusta și urcă scările. Se întâlnește cu Hope la jumătatea drumului.

— Te rog să ne ierți. Mi-ar plăcea să-ți spun că lucrurile nu stau de obicei așa, dar nu vreau să te induc în eroare.

Amy râse. Se potriveau perfect cu imaginea pe care ea și-o crease despre familia numeroasă la care visase dintotdeauna.

— Sunt sigură că nu este mereu așa un haos.

— Ba da, dar te obișnuiești, spuse Hope. Am putea să bem o ceașcă de ceai. Cine știe cât mai durează până îl prind pe Peter?

Când ajunseră pe palier, Harmony se oferă să vadă ce se întâmplase cu doica.

— Probabil că tremură de frică pentru postul ei.

— E un miracol că femeia asta a rezistat atât de mult, zise Hester. Se uită la Amy. Thomas, cel mai mic și mai răsfățat, a încercat să o scalpeze săptămâna trecută.

— Nu-i adevărat, o contrazise Patience. I-a tăiat doar o suviță mică.

— Ar fi trebuit să-l numim Răutate, bombăni Montague.

— Să ne întoarcem în salon, zise contesa. Am lăsat-o pe bunica dormind pe canapea.

Auzind o voce, se întoarseră cu toții.

— Am reușit! L-am prins pe băiatul neastâmpărat! strigă Will.

Amy privi peste balustradă. El traversa holul cel mare cu Peter, care era încruntat. Privirile li se întâlneau iar el afișă un zâmbet strălucitor. În clipa aceea, și-l imaginează cu propriul fiu, într-o bună zi. Simți ceva pâlpare în piept, asemenea unei flăcări slabe.

— Ești din Scoția, draga mea? Țipă bunica.

Will zâmbi în timp ce Amy clătină din cap. Bunica era de părere că toți cei care aveau părul roșu erau scoțieni.

— Mereu mi-au plăcut kilturile acelea pe care le poartă scoțienii, urlă bunica.

— Ceea ce vrea, de fapt, să știe, este ce poartă sau nu pe sub ele, spuse Hester.

— Hester, nu vorbim despre asemenea lucruri, Țipă contesa.

Hester pufni și-și îndreptă pana înaltă din turban.

Lui Amy îi tremurau umerii de răs. Părea în largul ei în timp ce îl mângâia pe Poppet, care torcea în poala ei.

— Domnișoară Hardwick, înțeleg că părinții tăi vor sosi curând, zise Patience.

Amy își coborî privirea.

— Da, nu i-am văzut încă.

Will o luă de mână și o strânse ușor. Bănuia că Amy va rămâne la fel de tulburată până când vor sosi părinții ei.

Intră Jones, majordomul.

— Domnul și doamna Hardwick și domnul Crawford.

Amy icni și-l privi pe Will.

— Nu știam că va veni și domnul Crawford.

— Nu te teme, zise el. Pot să scap de el.

Amy se aplecă spre el.

— Cum adică să scapi de el?

Ajutând-o pe Amy să se ridice, Will își arcui sprâncenele. Dacă fostul ei pețitor dorea să își reclame dreptul asupra ei, îl aștepta o mare surpriză.

— Ce-ar putea să vrea? întrebă ea.

— William, cine este domnul Crawford? întrebă contesa.

— Cred că rivalul meu, spuse el.

– O, Doamne. Dumnezeuule mare! zise mama lui.

Amy pâli brusc.

– Liniștește-te, șopti Will. Sunt sigur că există o explicație logică.

Un domn corpulent cu chelie și favoriți grizonanți, demodați escortă înăuntru o doamnă înaltă. Doamna avea părul roșu, precum Amy, dar nu la fel de strălucitor. Apoi intră un domn scund, îmbrăcat în haine preotești, privind în jur cu un aer ușor superior. Will presupuse că acesta era celebrul preot și se întrebă ce dorea.

Privirea lui Amy se încetoșă. El îi oferă brațul.

– Vrei să mă prezinți părinților tăi? șopti Will.

Ea dădu din cap. În timp ce o conducea spre ei, îi simțea brațul tremurându-i lângă al său.

– Mamă, tată, acesta este logodnicul meu, domnul William Darcett.

Doamna Hardwick făcu o reverență. Soțul ei se înclină. Apoi Amy o luă în brațe pe mama ei.

– Mi-a fost dor de tine.

Will îl privi drept în ochi pe tatăl lui Amy și-i întinse mâna. Domnul Hardwick avea o strângere de mână fermă, dar părea, mai degrabă, îngrijorat.

– În numele familiei mele, vă urez bun venit în căminul nostru, zise Will. Vă rog, faceți-vă comozi.

Domnul Crawford își dresă glasul. Will își puse mâinile în șold.

– Pe dumneavoastră nu vă așteptam, domnule Crawford. Cărui fapt datorăm această vizită?

– Sunt aici în calitate de preot.

– Serios? Mi se pare interesant, dat fiind faptul că nimeni din familia mea nu v-a solicitat ajutorul.

Crawford roși.

– Sunt aici ca să o sfătuiesc pe domnișoara Hardwick.

– Domnule Crawford, înțeleg că acum ceva timp ați curtat-o pe logodnica mea, spuse Will. Voi fi sincer, din moment ce sunteți preot; bănuiesc că nu ați venit în casa familiei mele din motive spirituale – ba chiar neinvitat, așa putea adăuga.

— Credeți că știți de ce am venit, spuse Crawford, dar eu mă întreb care sunt motivele dumneavoastră.

— Să trecem la subiect. De ce sunteți aici?

— Doresc să vorbesc cu domnișoara Hardwick între patru ochi, spuse el.

Will se încruntă.

— Dacă doriți să vorbiți cu ea, vă rog. Dar nu între patru ochi.

— Vreau doar să mă asigur că știe că poate să aleagă. Domnișoară Hardwick, nu trebuie să te căsătorești cu acest crai infam. Voi trece cu vederea lipsa ta de judecată.

— Despre ce lipsă de judecată vorbiți? întrebă Will.

— Cea care a pus-o în această poziție compromițătoare, zise Crawford. Vreau ca domnișoara Hardwick să știe că eu încă doresc să mă căsătoresc cu ea, chiar și în aceste circumstanțe nefericite.

Amy îl privi încruntată.

— Domnule Crawford, eu sunt logodită și ți-am spus clar ceea ce simt chiar și înainte de asta. Nu doresc să te rănesc, dar eu nu doresc să mă căsătoresc cu dumneata.

— Nu știi ce vorbești, zise Crawford.

Will își arcui sprâncenele.

— Domnule, dați-mi voie să nu fiu de acord și insist să nu faceți comentarii răutăcioase la adresa logodnicei mele.

— Nu-mi răstălmăciți cuvintele, spuse Crawford. I-ați sucit mințile, cu siguranță. Domnișoară Hardwick, pune, te rog, capăt acestei logodne acum. Eu te voi lua bucuros de soție, deși ți-a pătat reputația.

— Poate ar trebui să se lupte pentru ea, spuse Hester. Știți, precum cerbii care își încrucișează coarnele.

— Hester, te rog, o admonestă contesa. Nu sunt animale.

— Sunt bărbați. Nu-i mare diferență, replică Hester.

— De ce trebuie să spui astfel de lucruri? întrebă contesa.

— Pentru că așa este, zise Hester. Știi că am avut cinci soți.

— Crawford, poate vrei să-ți ceri scuze acum, zise domnul Hardwick. Darcett este un flăcău voinic și sunt șanse mari să te doboare.

— Domnule Crawford, vrei te rog să mă însoțești pe balcon? întrebă Amy.

Will scrâșni din dinți.

– Amy, pot vorbi cu tine?

– Domnule, cum îndrăzniți să vă adresați ei într-o manieră atât de familiară? întrebă Crawford.

– Îndrăznesc pentru că este logodnica mea.

Will își miji ochii. Nu-i plăcea să intervină nimeni în viața lui, și în nici un caz un preot arogant. Își dorea ca Crawford să-l insulte ca să aibă o scuză să-i spargă nasul cel mai-sfânt-decât-tine. Amy îl privi pe Will cu o expresie alarmată.

– Am nevoie să vorbesc cu domnul Crawford.

Will o bătu ușor cu palma pe mână.

– Aș prefera să nu pleci singură cu alți bărbați.

– Domnule, eu sunt preot, zise Crawford.

– Nu mă interesează, spuse Will. Nu plecați singur cu ea.

– William, zise Amy forțându-se să zâmbească. Pot vorbi câteva clipe cu tine?

El rânji.

– Credeam că nu o să mă mai întrebi.

Îl luă deoparte.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Te porți de parcă ai fi gelos pe domnul Crawford.

El pufni.

– Nu sunt gelos, dar nu am să permit nici unui bărbat să plece singur cu soția mea – și în nici un caz preotului aceuia... Nu contează. Nu-mi place de el.

Ea oftă.

– Vreau doar să vorbesc cu el între patru ochi ca să nu-l rănesc de față cu toată lumea. Pe mine mă va asculta și insist să mă lași să mă ocup de problema asta.

Ezită.

– Nu-mi place asta.

– Discuția va dura mai puțin de zece minute. Acum, te rog să mă scuzi.

Will își reprimă cu greu dorința de a o urma pe Amy și de a-l arunca pe „Sfinția Sa” peste balcon. Într-un sfert de oră, ea se întoarse în salon cu o expresie calmă. Domnul Crawford nu era la fel de liniștit. Fața îi era aproape vineție, iar expresia de pe chipul lui denota încăpățănare. Hawk îl luă pe preot deoparte

și vorbi cu el. Apoi Crawford făcu o plecăciune scurtă, mormăi ceva și îl urmă pe valet afară din salon.

Will traversă încăperea pentru a vorbi cu Amy.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar i-am reamintit toate motivele pentru care nu ne potriveam și i-am dorit numai bine în căutarea unei mirese, spuse ea.

Will își miji ochii.

— Nu mi-ai spus totul, zise el. A încercat să te convingă să îmi refuzi cererea.

— I-am spus că nu m-aș fi căsătorit cu el nici dacă nu aș fi fost deja logodită cu tine, spuse ea.

— Domnule Hardwick, luați loc, vă rog, zise Will conducându-l pe tatăl lui Amy în biroul lui Hawk. Fratele meu face pregătirile pentru plecarea lui Crawford.

— A insistat să ne însoțească. Hardwick ridică din umeri. Crawford părea un individ rațional, până când fata mea l-a refuzat categoric. Dacă vrei să știi adevărul, cred că orgoliul lui a primit o lovitură dură și, din acel moment, a fost mai mult decât hotărât să o câștige cu orice preț. S-a comportat cu nesăbuire, dar asta este.

— Pot să vă ofer un coniac? întrebă Will.

— Desigur, răspunse Hardwick.

Will turnă câte două degete în fiecare pahar și-i dădu unul viitorului socru.

— Avocații vor sosi curând și ne putem ocupa atunci de aranjamente. Dar doresc să vă cer în mod formal mâna fiicei dumneavoastră.

Hardwick roti paharul cu coniac.

— Am niște întrebări pentru tine, mai întâi.

— Vă ascult, domnule.

— Fiica mea a insistat în scrisoare că voi doi ați rămas încuiați din greșeală în acea pivniță de vinuri. Sincer, mi se pare foarte ciudat.

Îi explică împrejurările.

— Plănuiserăm să ieșim separat și am sfârșit încuiați acolo.

Domnul Hardwick inspiră adânc.

— Uită-te-n ochii mei. Mi-ai necinstit fiica?

Întrebarea îl făcu să se cutremure, deși nu era vinovat.

— Nu, domnule.

— Dar ai petrecut noaptea cu ea.

— N-a fost alegerea mea. Temperatura a coborât. Era atât de frig, încât ne îngheța răsuflarea în aer. Nu aveam decât podeaua rece și două scaune de lemn. Știam că era epuizată și tulburată. Așa că am ținut-o în brațe și ne-am acoperit cu haina mea. Așa a reușit să adoarmă.

Hardwick închise ochii.

— Ce anume îmi ascunzi?

— Am sărutat-o.

Hardwick nu trebuia să știe detaliile.

— După mulți ani de căsnicie, eu și soția mea am renunțat să mai sperăm că vom avea copii. Apoi, doamna Hardwick mi-a dat vestea uimitoare. Amândoi aveam patruzeci de ani. Amy este micul nostru miracol.

— Știi asta. Mi-a spus.

Era clar că părinții ei o adorau.

— Îndrăznesc să spun că sunt foarte multe lucruri pe care *nu* le știi despre ea, replică el. Și sincer, sunt îngrijorat. Ai o reputație proastă.

— Cu siguranță mi-am făcut de cap, zise el. Am călătorit pe continent timp de patru ani, cu trei ani mai mult decât orice tânăr într-un tur obișnuit al Europei. Privi pe fereastră, amintindu-și. Am cunoscut-o pe Amy la scurt timp după ce m-am întors în Anglia. Era la nunta fratelui meu.

— V-ați îndrăgostit acum un an? întrebă Hardwick.

— Nu. Mă tem că nu prea mă suporta.

— Și care era motivul? întrebă Hardwick.

— O tachinam și o urmăream peste tot ca să mă amuz. Se întoarse către Hardwick, simțindu-se un pic stingherit. Era mai mult un joc, cred. Eu spuneam ceva ca să o enervez, iar ea îmi dădea întotdeauna replica.

— Amy? spuse el. Mereu a fost prea timidă pentru astfel de lucruri.

— Ei bine, eu eram de-a dreptul enervant.

— Ai o profesie, domnule Darcett? Sau ești un aventurier?

– Voi lucra ca administrator de moșie pentru fratele meu la scurt timp după nuntă.

Hardwick își termină coniacul, apoi rămase cu privirea în paharul gol.

– Amy este femeie în toată firea, dar va fi întotdeauna fetița mea.

– Înțeleg, domnule.

– Mă îndoiesc de asta. Hardwick își temperă tonul, dar avea o căutătură aprigă. Voi fi sincer cu tine. Mi se strânge stomacul numai când mă gândesc că fata mea se va căsători cu un crai infam ca tine.

Will își puse coniacul deoparte.

– Nu am cum să înțeleg cu adevărat ceea ce simțiți. Nu-mi pot schimba trecutul, dar nu o voi abandona.

– Ca să ne înțelegem, îți dau voie să te căsătorești cu ea doar pentru că ziarele de scandal i-ar distruge reputația, zise Hardwick. Dacă-i faci vreun rău, va trebui să-mi dai socoteală.

– O voi trata cu respectul pe care-l merită.

Când Hardwick îl privi cu scepticism, Will își dădu seama că spusele lui sunau fals. Se aplecă în față cu coatele pe genunchi.

– Abia dacă ne cunoaștem. E speriată.

– Astea sunt primele cuvinte pe care le spui și care nu sună fals și exagerat, zise Hardwick.

Will simți cum i se încălzesc obraji. Mătușa lui, Hester, îi spusese dintotdeauna că era un seducător înăscut. Dumnezeu știa că se folosisese de asta întreaga viață în avantajul lui. Nu-l păcălise pe Hardwick și-și dădu seama că-l respecta pe om.

– Am să vă mărturisesc ceva.

– Oh! zise Hardwick.

Will îi zâmbi strâmb.

– E singura femeie care m-a văzut așa cum sunt. Probabil că a învățat foarte multe de la tatăl ei cel ager la minte.

Hardwick râse.

– Foarte bine pentru ea. Am vorbit serios, Darcett, adăugă după o scurtă pauză.

– Știu, domnule.

– Te-am presat suficient și ai trecut testul, cu greu.

Will pufni. Amândoi știau că Amy merita ceva mai bun decât un crai ca el.

— Ai binecuvântarea mea.

Hardwick băjbâi în buzunarul hainei, scoase o batistă și-și șterse ochelarii.

Will se duse la fereastră ca să-l lase să se liniștească. Privind peisajul rustic familiar își aminti de expresia uimită a lui Amy de ieri când îi spusese că se simțea ușurat. Slavă Domnului că nici ea și nici tatăl ei nu aveau să știe niciodată de ce.

Amy o urmă pe viitoarea ei cumnată sus, într-un dormitor.

— Asta era camera mea, înainte de nuntă, zise Patience. Vreau să-ți arăt ceva. Deschise dulapul și scoase o rochie brodată, cu trenă.

— Dantela este minunată, zise Amy.

Patience zâmbi.

— A fost rochia mea de nuntă. Și Harmony și Hope au purtat-o. Julianne a purtat altă rochie, făcută de ea.

— Rochia lui Patience era prea lungă pentru mine, zise Julianne. Dacă i-aș fi tăiat tivul, i-aș fi stricat broderia.

— Tu ești destul de înaltă ca să o poți purta, spuse Patience. Eu și surorile mele sperăm că te vei gândi să urmezi tradiția, purtând-o la nunta ta.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Mulțumesc. Aș fi onorată. Ar fi mult mai bine decât să îmi fac una nouă.

— Să vedem dacă-ți vine, zise Patience.

La început, Amy era un pic timidă să se dezbrace în fața lor, dar ele îi spuseră tot felul de povestioare amuzante despre Will, de când era copil, în timp ce Patience o ajuta să-și pună rochia.

— La cinci ani, a fugit de acasă, zise Hope. Mama era disperată. Harmony râse.

— Există un motiv pentru care bănuise că pe tine și pe William vă furaseră țișanii.

— Care? întrebă Amy.

— Trebuie să-ți povestesc, zise Patience. Will era furios din nu știu ce motiv și zicea că ne va părea tuturor rău atunci când va pleca de acasă pentru totdeauna. Nimeni nu l-a luat în serios.

Câteva ore mai târziu, ne-am dat seama că lipsea. Tata a trimis călăreți peste tot. Will găsisese niște țigani pe drum, fără știrea noastră. Tata l-a găsit murdar și fericit ca un huhurez reparând unelte.

— Mama n-a încetat niciodată să-și facă griji că îl vor fura țiganii, zise Harmony, rîzînd.

— Mereu fugea de acasă, zise Hope. Odată, insistase chiar că intenționase să meargă pe jos până în China.

— De mic s-a arătat interesat de călătorii, zise Amy, dar se întreba în sinea ei de ce fugea de acasă atît de des un copil mic.

Surorile lui se priviră cu subînțeles dar nu spuseră nimic. Amy se întreba dacă nu cumva spusese ceva greșit, dar nu reușea deloc să-și dea seama ce ar fi putut fi.

— Rochia îți vine aproape perfect, zise Patience. O să prindem corsajul un pic mai strîns la spate și apoi ești gata, îți mai trebuie o bonetă.

Amy se privi în oglinda înaltă.

— Am o bucată de dantelă din care cred că se poate face un voal perfect.

— Ce idee minunată, zise Julianne. O poți fixa cu bentița mea aurie. Așa vei purta ceva ce am purtat toate la nuntă.

— Vă mulțumesc că faceți din asta un moment special pentru mine, zise Amy.

— Desigur că vrem să fie ceva special. Vei deveni sora noastră, zise Patience.

Amy știa că surorile sunt ceva mult mai special decât orice rochie.

Contesa insistă ca Amy și părinții ei să li se alăture la cină în acea seară. Amy era obosită. Avusese întotdeauna nevoie să petreacă un timp singură, doar cu gândurile ei, dar astăzi nu avusese deloc șansa să facă asta.

Will se aplecă spre ea.

— Pari sfârșită.

— Sunt un pic obosită, zise ea.

— Măine vom fi soț și soție. Încă nu-mi vine să cred.

— Știu. Totul s-a petrecut atît de repede, încât nu am reușit să mă obișnuiesc cu ideea, zise ea.

— Dacă vrei, la vară putem merge în voiaj de nuntă la Brighton.

— Mi-ar plăcea. Nu am fost niciodată acolo.

Se întreba dacă vorbea serios sau era doar unul dintre bărbații aceia care făceau promisiuni dintr-un impuls de moment și uitau de ele atunci când le atrăgea atenția ceva mult mai interesant. Își spunea să-l creadă pe cuvânt, dar era mai ușor de spus decât de făcut. Când sosi desertul, Amy se scuză.

— Dar trebuie să încerci prăjitura mea preferată cu brânză și migdale, zise Will.

Când se apropie cu furculița, se uită la buzele ei.

— Deschide gura, șopti el.

Făcu întocmai. Combinația de migdale și lămâie era atât de uimitoare, încât închise ochii o clipă. După ce înghiți, se uită la el. Ochii lui negri o urmăreau atent. Apoi se aplecă spre ea și-i șopti:

— Faci din desert să fie o experiență senzuală.

— Will, șopti ea. Nu trebuie să mă privești așa.

Se uită la ea cu coada ochiului.

— Abia aștept noaptea de mâine.

Spusele lui o făcură să se simtă și mai agitată. Avea o vagă idee despre ce se întâmpla în patul matrimonial, dar o speria să se arate vulnerabilă în fața unui bărbat despre care știa atât de puține. Cum putea să facă dragoste cu el când nu avea nici un sentiment de afecțiune față de el? Clinchetul unui pahar făcu ca discuțiile să se oprească. Priviră cu toții spre capul mesei, unde Hawk stătea în picioare, cu paharul de vin în mână.

— Doresc să închin în sănătatea lui Will și a domnișoarei Hardwick. Să aveți o nuntă minunată și o viață fericită împreună. Apoi zâmbi. Și acum, ceva mai substanțial decât urările de bine. Mi-am dat seama că un cuplu proaspăt căsătorit are nevoie de un pic mai multă intimitate decât ar putea găsi la Ashdown House. Există, din întâmplare, pe această proprietate, o casă lăsată moștenire. Din moment ce Will și mireasa lui nu au avut timp să-și cumpere o casă, m-am gândit că ar putea s-o folosească pe aceasta. Mi-am permis să angajez servitori și casa are ceva mobilă. Ca de exemplu, un pat.

— Marc! strigă Julianne către soțul ei. Ești necuviincios. Chicoti.

– Și asta te surprinde?

Will îi făcu cu ochiul lui Amy și-l privi pe fratele său.

– Luăm și casa și patul.

Amy își strânse degetele, care-i tremurau și lăsă privirea-n jos. Toți se străduiau atât de tare să facă din asta o sărbătoare. Rămase cu ochii plecați pentru că nu voia ca cineva să vadă cât de speriată era de această căsătorie.

– O, Doamne! Nu vorbim de astfel de lucruri indecente, zise contesa.

Hester pufni.

– Nu-i da atenție mamei tale, Will. Doar își face griji că vor mai apărea și alți nepoți răsfățați.

Capitolul 8

Se însura.

Lui Will îi bătea inima cu putere, iar el auzea ecoul în urechi. Stătea în fața altarului, considerând mai mult decât solemne jurămintele pe care avea să le facă în această zi. Prietenii lui n-ar fi crezut niciodată că el se simțea responsabil față de Amy. Presupuse că tatăl lui îi insuflase niște principii și o parte din el era trist că tocmai tatăl lui nu era aici să asiste la nuntă. Dar tatăl lui murise înainte ca surorile lui să se căsătorească.

– Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici, în fața Domnului și a acestei comunități, ca să-i unim în sfânta căsătorie pe acest bărbat și această femeie.

Will se uită la mireasa lui cu coada ochiului și simți că i se taie răsufierea văzând vâlul de dantelă prins cu o bentiță aurie ce strălucea printre buclele ei roșcat-aurii. Mireasa lui timidă avea o înclinație spre lucrurile dramatice.

Stând lângă Amy, Lady Georgette părea emoționată. Will se uită la fratele lui, iar Hawk îi zâmbi încurajator. Apoi pastorul i se adresă:

– O iei pe această femeie de soție, să trăiți împreună după poruncile lui Dumnezeu în sfânta taină a căsătoriei? Să o iubești,

să o îngrijești, să o cinstești și să-i fii aproape la bine și la rău; și, lepădându-te de ceilalți, să-i fii loial trup și suflet, pentru tot restul vieții?

— Da, zise el.

Preotul se întoarse către Amy. Will abia dacă-i auzi jurămintele solemne până în momentul în care ea răspunse clar:

— Da.

— Cine i-o dă în căsătorie pe această femeie acestui bărbat?

— Eu, răspunse domnul Hardwick.

Will o luă încet de mâna dreaptă, care tremura ușor, și repeta după pastor:

— Eu, William Darcett, te iau pe tine, Amy Marie Hardwick, să-mi fii soție, să te am și să te păstrez de azi înainte, la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în timp de boală și în timp de sănătate, să te iubesc și să te prețuiesc până când moartea ne va despărți, potrivit sfântului ritual al lui Dumnezeu; îmi dau cuvântul.

În timp ce repeta jurămintele, ochii ei verzi se făcură mari. Lui Will, toată ceremonia i se păru puțin ireală și bănuî că și ea simțea la fel.

Will luă inelul de aur și-l strecură pe degetul ei lung și subțire.

— Cu acest inel te iau de soție, te voi venera trup și suflet, iar toate bunurile mele vor fi ale tale. Simți brusc povara responsabilității pe care o avea față de ea. *Era soția lui.*

Preotul își ridică bărbia.

— Pentru că Amy și William și-au dat acordul pentru această căsătorie și au apărut în fața lui Dumnezeu și a acestei adunări, făcându-și jurămintele unul altuia, declarându-și aceleași lucruri unul altuia, dăruind și primind verigheta, și luându-se de mâini, îi declar soț și soție, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Când ceremonia se încheie, Will se întoarse către ea. Privindu-și soția, un sentiment plin de tandrețe îi încălzi pieptul.

— Doamnă Darcett, cred că ești cea mai frumoasă mireasă din toată Anglia.

— Arăți minunat, spuse Georgette după micul dejun de la Ashdown House.

— Mulțumesc. Vino să mă vizitezi curând, zise Amy. O să-mi lipsești.

— Voi veni după intervalul de timp potrivit. Georgette îi trimise sărutări în aer. Îți doresc să fii fericită.

Apoi Amy atinse inelul de aur de pe deget. Îl simțea un pic greu, dar știa că se va obișnui cu el. După ce se îngrijorase atât și nu dormise o noapte întreagă, se simțea liniștită gândindu-se la concluzia ceremoniei. Ani de-a rândul se îngrijorase că va ajunge fată bătrână; acum era căsătorită. Simți cum o furnică pielea gândindu-se la privirea blândă a lui Will și la cuvintele pe care i le spusese: „Doamnă Darcett, cred că ești cea mai frumoasă mireasă din toată Anglia“. Soțul ei o făcuse să se simtă drăguță pentru prima dată în viața ei.

Georgette dispăru în mulțime când William se apropie. O luă pe Amy de mână și-i atinse verigheta.

— N-ai mâncat prea mult.

— Cred că sunt puțin bulversată.

Era, de fapt, agitată, dar nu voia ca el să știe asta.

— Iată-i și pe prietenii mei, zise Will. Amy, ei sunt Bellingham, cunoscut sub numele de Bell, și Fordham.

— Cunoscuți mai degrabă ca fiind complet inutili dar fideli, zise Fordham, făcând o plecăciune.

Amy râse.

— Încântată de cunoștință, Lord Bellingham și domnule Inutil.

— Deja îmi place de ea, zise Fordham, râzând.

Observă că Bell era mult mai rezervat decât Fordham.

Lui Amy i se păru că felul în care o studia era un pic tulburător, dar se gândi că așa era el.

— După ce eu și Will ne mutăm, trebuie să veniți la cină. Îmi doresc să-ți cunosc prietenii mai bine.

Fordham îi făcu cu ochiul.

— Ne dai friptură de vită și budincă Yorkshire?

— Asta e o comandă prost deghizată?

Se întreba cum îi putea rezista cineva lui Fordham.

— Te rog? zise el rânjind.

Amy zâmbi către Will.

— Să accept?

— Ai face bine, altfel nu se va opri, zise Will.

După ce prietenii lui plecară, îl luă pe Will de braț.

— Hai să ne plimbăm și să salutăm pe toată lumea.

Erau foarte mulți invitați, inclusiv ducele și ducesa de Shelbourne, precum și marchizul și marchiza de Boswood. Amy i le prezentă lui Will pe Bernice, Eugenia și Cecile.

— Felicitări, zise Eugenia. Ne bucurăm foarte tare pentru voi.

Will o privi pe Amy.

— Te las o clipă cu prietenele tale.

Gestul lui îi înmuie inima. Înțelesese că trebuia să vorbească cu ele. Când se întoarse spre ele, fiecare o îmbrățișă.

— Ne-ai luat prin surprindere, zise Cecile.

— Presupun că știți împrejurările. Îmi pare foarte rău că nu am putut să vă vizitez, zise ea, încercând să alunge tristețea pricinuită de felul în care se purtase cu ele. Mi-a fost dor de voi.

— Să nu izbucnești în plâns, zise Bernice. Este ziua nunții tale, iar noi vrem să fii fericită, Amy.

Amy trase adânc aer în piept.

— Aveți dreptate, iar într-o bună zi voi veni și eu la nunțile voastre.

Când Will se întoarse, Amy își mai îmbrățișă o dată prietenele, apoi îl luă pe soțul ei de braț. După ce terminară de vorbit cu toată lumea, Will o luă de mâini.

— Ești gata de plecare? întrebă el.

Ea dădu din cap, deși nu era deloc pregătită.

— Vreau să-mi iau rămas-bun de la părinții mei.

— Lasă-mă să te conduc la ei, zise el.

— Mamă, o să-mi fie dor de tine, zise Amy.

Mama ei o îmbrățișă.

— Să fii fericită, Amy.

Va încerca din tot sufletul să găsească un pic de fericire în această căsătorie.

Tată ei o luă de braț.

— Nu pot să cred că fetița mea a crescut și s-a căsătorit.

Îl îmbrățișă cu putere.

— Te iubesc, tată.

— O să ne fie dor de tine, zise mama ei.

Tatăl ei își scoase ochelarii și-i șterse. Ea văzu o sclipire ciudată în ochii bărbatului.

– Voi veni să vă văd imediat ce voi putea, tată.

– Acum ești măritată, dar sperăm să vii din când în când în vizită. Dădu mâna cu Will. Să ai grijă de fetița mea.

– Așa voi face, domnule, promise el.

Își mai îmbrățișă o dată părinții. Apoi îl luă pe Will de braț și ieșiră pe ușile mari. De emoție, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Era căsătorită. Era, cu adevărat, căsătorită.

O trăsură neacoperită îi aștepta. Will aruncă monede copiilor. Apoi se așeză lângă ea și o sărută în timp ce trăsura se punea în mișcare.

Will o conduse spre casuță.

– În Țara Galilor, mireasa este mereu trecută peste prag pentru noroc.

– Eu nu sunt o domnișoară delicată.

Începea să se simtă copleșită de căsătoria cu el. Avea, încă o dată, sentimentul că asta nu se întâmpla, că se va trezi și va descoperi că totul este doar un vis ciudat.

Când majordomul deschise ușa, Will o ridică în brațe.

Icni, făcându-l să chicotească.

– Ești înaltă, dar ușoară.

Își petrecu brațele în jurul gâtului său. Chipul începu să i se îmbujoreze în timp ce el o trecea pragul. Deși știa că nu trebuia să se lase impresionată de farmecul lui, era puțin uimită de acest gest romantic.

Ajuns în foaier, o lăsă jos. Intrară în holul mare, unde servitorii se aliniaseră pentru inspecție. Erau Saunders, majordomul, și Jenkins, valetul. Doamna Beasley, menajera, era o femeie robustă. Anna, servitoarea doamnei, făcu o reverență. Un valet, trei servitoare, bucătarul, două femei care spală vasele și două spălătorese voinice erau restul de servitori.

Menajera se oferă să le arate casa.

– Poate mâine, zise Amy. Cred că atunci mă voi putea concentra mai bine.

– Desigur, doamnă.

Simți că se învâрте pământul cu ea când o auzi adresându-i-se astfel. Nu mai era Amy Hardwick. Era doamna Darcett. De ce simțea că parcă își pierde propria identitate?

Will o conduse sus și deschise ușa.

– Acesta este dormitorul tău.

Văzând patul, o cuprinse tulburarea. Privi pe fereastră. Se simțea agitată, gândindu-se la ce se va întâmpla la noapte în patul acela. Era soțul ei, dar era doar un pic mai mult decât o cunoștință.

– Dacă nu vrei culoarea albastră, o poți schimba, zise el.

– Îmi plac foarte mult pătura albastră și baldachinul.

Se duse la birou și privi pe geam.

– Priveliștea cu copaci este liniștitoare, iar lumina este bună pentru schișele mele.

Propriile cuvinte îi sunau fals și superficial. Apoi el veni lângă ea la fereastră. Își ținu răsuflarea când el îi îndepărtă bentița aurie și-i lăsă voalul de dantelă pe umeri. Își trecu ușor degetele peste obrazul ei. Apoi o luă de mâini și atinse inelul de aur de pe deget.

Îi ridică bărbia și o sărută scurt pe buze. Apoi, ea privi din nou pe fereastră, iar el bănuî că era foarte tulburată gândindu-se la noaptea nunții.

– Este vreme frumoasă. Vrei să ne plimbăm? întrebă el.

– Da, mi-ar plăcea foarte mult. Trebuie să mă schimb mai întâi.

– Bate când ești gata, zise el, arătând spre ușa care făcea legătura între camerele lor.

Spera că plimbarea o va liniști. O ținea de mână în timp ce se îndepărtau pe cărare. Palma îi era caldă, iar mâna lui o cuprindea în totalitate pe a ei. Ar fi trebuit să se simtă liniștită, dar nu simțea decât panica îngrozitoare care creștea din nou în ea.

Cărarea cotea, iar stejarii masivi formau o boltă de ramuri și frunze. Dar ea nu putea aprecia în totalitate peisajul rustic când nu știa ce se va întâmpla cu ea.

Își imaginase de-a lungul anilor cum se va simți, odată căsătorită. Își imaginase că, auzind un bărbat declarându-și dragostea pentru ea, va fi copleșită de euforie. Cel mai mult își dorea o căsătorie fericită, precum cea a părinților ei. Căsătoria trebuia să fie o legătură sfântă, dar singurul lucru care o lega de Will

era resemnarea că trebuiau să se căsătorească ca să-și salveze reputațiile.

Dar nu trebuia să se mai gândească la aspectele negative. Nu mai era cale de întoarcere. Erau legați prin sfânta căsătorie pentru tot restul vieții, și era hotărâtă să facă lucrurile să meargă cât mai bine. Probabil că nu s-ar mai simți atât de agitată dacă ar face conversație.

— Cred că umbra este plăcută vara.

Cuvintele sunau atât de lipsite de sens, dar simțise nevoia să spună ceva.

Își potrivea pasul ca să meargă în același ritm cu ea.

— Îmi place că mergi cu hotărâre, nu cu pași mărunți, ca majoritatea femeilor.

Încercă să-i zâmbească. Adierea de primăvară era un pic răcoroasă și era bucuroasă că-și luase spencerul ei albastru. Oricum, se potriva foarte bine cu rochia încrețită, de muselină. Bineînțeles, el n-avea cum să observe asta.

Se plimbară o vreme, după care el se întoarse spre ea.

— Mereu ești atât de tăcută?

Întrebarea lui i se păru o critică, dar își aminti ce-i spusese Georgette.

— Ți se pare că sunt distantă?

— Nu, mai degrabă gânditoare. La ce te gândești?

„Sunt îngrozită că suntem doi străini.“

Nu dădu glas cuvintelor, căci nu ar fi ajutat la nimic. Preferă să se concentreze asupra lui.

— Povestește-mi despre tine.

— Am călătorit mult și m-a întors în Anglia vara trecută pentru nunta fratelui meu.

— Vrei să-mi povestești despre acele călătorii?

— Eu și prietenul meu Bellingham am călătorit la Paris și în Italia fără să știm dacă vom avea unde să stăm. M-am obișnuit să mă descurc în orice situație, zise el. Dar aventurile compensează pentru micile greutăți.

— Dă-mi un exemplu clar de cum te-ai descurcat, spuse ea.

— Odată, servitoarea din casa în care stăteam s-a îmbolnăvit și nu mai puteam lua pe altcineva pentru că afară ploua cu găleata. M-am gândit că nu poate fi atât de greu să faci un ceai. După

patru încercări, am reușit să fac un ceai în care să nu mai rămână frunze. Rânji. Am învățat chiar să gătesc ouă. Zâmbi. Dacă vom avea vreodată nevoie, pot face ceai și ouă pentru noi.

Îi zâmbi.

— Ce ușurare.

— Partea cea mai bună a călătoriilor este că întâlnești tot felul de oameni. Înveți să le apreciezi talentele și meseriile. Noi păream oameni înstăriți după haine și bani, dar nu ne-am lăudat cu originile noastre aristocratice pentru ca alții să nu se gudure pe lângă noi. În Anglia n-aș fi putut face așa ceva, căci aici sunt foarte cunoscut.

Aristocrații se amestecau rareori cu cei pe care-i credeau inferiori, deși existau și excepții, cum era Brummel. Familia ei era considerată ca făcând parte din mica nobilime. Părinții ei păstraseră secretă sursa averii lor de dragul ei. Doriseră ca ea să urce cât mai sus pe scara socială. Dacă se putea lua după spusele lui, probabil că nu-i păsa că bunicul ei fusese negustor, dar bănuia că ceilalți membri ai familiei lui nu ar fi fost prea încântați.

— Ți-a plăcut foarte mult să călătorești, zise ea.

— Zilele acelea s-au dus.

Făcu o pauză, dându-și seama de ce se întâmplase asta.

— Din cauza mea.

— Nu. Familia mea s-a împotrivit.

— Nu erai gata să renunți, zise ea.

— Un tur durează, de regulă, un an. Eu am stat patru ani în străinătate.

Își dădu seama de implicațiile acestui lucru. Nu dorise să stea în Anglia. Dar ce-l reținuse? Cedase din cauza presiunii familiei? Sau fusese de acord să nu mai călătorească din alt motiv?

— Am acceptat slujba de administrator pentru fratele meu.

— Cum ți se pare?

— Nu am început încă. Uite, un stejar cu o căsuță în el. Hai să ne întrecem până la el.

Nu avu nici măcar o clipă să se împotrivească, pentru că țâșni imediat. Când se opri, își duse mâna la piept pentru că respira un pic greoi. El n-avea nici o problemă.

— Uite, zise al, arătând sus, printre ramuri.

Văzu scara și căsuța de lemn din copac.

— Nu am mai văzut niciodată una.

Își dădu haina și pălăria jos și i le dădu ei.

— Pregătește-te. O să-ți arunc ceva. Bine?

— Da, zise ea, întrebându-se ce voia oare să ia de acolo.

Apoi el se cățără pe scara fixată de copac de parcă ar mai fi făcut asta de sute de ori până acum. Ea bănuia că probabil așa și era. Se apropie de copac.

— Aici sunt dacă vrei să îmi arunci ceva.

Scoase capul din casă.

— Prea bine.

Prinse o pătură.

Se uită spre ea.

— Mărturisesc că am pus-o aici mai devreme. Trebuie să stăm pe ceva ca să nu-ți strici drăguțele fuste, zise el. Dă-te puțin înapoi. Cobor cu un coș.

Văzându-l cum coboară cu un coș de braț, icni.

— Ai grijă, să nu cazî.

El chicoti. Amy își ținu răsufierea, dar nu avea de ce să-și facă griji. Era îndemânatic și athletic. Soțul ei era puternic și mult mai musculos decât majoritatea bărbaților pe care-i întâlneau.

Puse coșul jos și-i făcu semn cu mâna. Se duse la el și ținu coșul în timp ce el întindea pătura pe iarbă. O ajută să se așeze, apoi scoase două pahare de vin și o sticlă. Zâmbind, îi scoase dopul.

— Ține-mi paharele ca să nu vărs pe-alături.

— Ce e asta? întrebă ea, zâmbind.

— Vin, să sărbătorim doar noi doi. Turnă în pahare. În cinstea căsătoriei noastre.

Ciocniră paharele. În timp ce sorbea o gură de vin, se gândea cât de drăguț era că plănuse această mică ieșire.

— Eu și Bell stăteam pe marginea Senei, mâncând pâine, șuncă și brânză și bând vin. Bău. Exact ca țăranii.

— Ai păstrat vreun jurnal sau ai desenat? întrebă ea.

— Nu. E totul aici, zise el, ducându-și mâna la tâmplă.

— Nu ți-a fost teamă că vei uita?

— Am o memorie extraordinară, dar probabil că tu ai fi desenat toate doamnele în rochiile lor franțuzești, zise el.

— Poate te voi desena pe tine, spuse ea.

Își puse paharul de vin deoparte, se rostogoli pe o parte și-și sprijini capul cu mâna.

– Cum ți se pare poziția asta?

Ea zâmbi un pic.

– Te reprezintă această poziție nepăsătoare?

– Acum, da.

Ea sorbi o gură de vin, apoi puse paharul pe iarbă. Apoi, el întinse mâna către mâna ei.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Îl privi cu băgare de seamă și se întrebă dacă era pe punctul de a-i spune ceva ce ar fi trebuit să recunoască înainte să o ceară de soție.

– Vreau să te sărut.

Își umezi buzele și abia apoi își dădu seama că fusese un gest inconștient.

– Oh.

Se ridică și-i scoase boneta. Apoi îi cuprinse fața cu palmele. În timp ce el o privea în ochi, simțea cum mirosul lui o învăluia. Își înclină capul și o sărută. Când îi atinse buzele cu limba, ea deschise gura. Știa la ce să se aștepte și-i plăcea felul în care îi gusta buzele încet, iar apoi mai intens.

Apoi, el stărui ca ea să se întindă lângă el.

– Will?

– Mmmm, zise el, desfăcându-i un nasture de la spencer.

Ea îi prinse mâna.

– Nu ar trebui să facem nimic.

Își trecu degetele peste ale ei.

– Amy, nu vine niciodată nimeni aici. Suntem departe de ochii iscoditori.

Ea se ridică, apoi se așază pe pătură, cu picioarele ghemuite la piept. Erau căsătoriți, dar ea nu se simțea deloc în largul ei. I se părea greșit să acționeze din dorință pură, fără să aibă o legătură emoțională cu el.

Se așază lângă ea, cu picioarele încrucișate.

– Ce s-a întâmplat?

– Nici măcar nu-ți știam al doilea nume până astăzi, zise ea.

– Nu sunt sigur că înțeleg.

– Nu înțelegi? Nu știu mai nimic despre tine, zise ea. Totul s-a întâmplat mult prea repede pentru mine. Nu știu care e culoarea ta preferată și nici dacă-ți place ceaiul sau cafeaua. Nu știu dacă te trezești devreme ca mine, sau nu. Știu o singură întâmplare din copilăria ta, datorită surorilor tale. Ți-am cunoscut prietenii abia astăzi, la nuntă. Nici unul dintre noi nu ar fi prevăzut asta acum o săptămână. E ca și cum am fi abordat totul în sens invers, adăugă ea.

– Nu mai putem schimba ce s-a întâmplat, zise el. Credeam că ai acceptat asta când ai fost de acord să te căsătorești cu mine.

– Nu înțelegi.

Oftă prelung.

– Nu, nu înțeleg.

– După mersul normal al lucrurilor, trebuia întâi să mă vizitezi. Ne puteam plimba sau puteam merge cu trăsura în parc. Am fi vorbit despre lucrurile care contează. Îl privi. Suntem doar un pic mai mult decât niște simple cunoștințe.

– Să văd dacă am înțeles bine. Ești tulburată pentru că nu te-am curtat.

Simțea cum o copleșește nefericirea. Fusese nevoită să renunțe la visul ei plin de romantism, iar el nu înțelegea ce importanță avea asta pentru ea.

– Nu ar fi trebuit să spun nimic.

– Amy, spune-mi ce te tulbură, de fapt?

Se întoarse către el.

– Ai avut dreptate în privința unui lucru. Nu așa plănuiam lucrurile.

– Dar cum?

– Așa cum visează toate fetițele: un prinț drăguț, elegant care să își declare dragostea eternă. Ridică privirea către frunzele de deasupra și pufni. Mă simt foarte caraghioasă spunându-ți asta.

– Te sperie intimitatea fizică?

– Trebuie să te cunosc mai întâi. Trebuie să simt și altceva pentru tine în afară de groaza profundă că s-ar putea să nu ne potrivim deloc, zise ea.

Will rupse un fir de iarbă.

– Sunt un crai, nu un prinț, iar căsătoria noastră nu va fi basmul la care ai visat.

Își întoarse brusc fața într-o parte, pentru că nu voia ca el să vadă cât de mult o dureau acele cuvinte.

Rămase tăcut câteva minute, apoi zise pe un ton răgușit.

— Dacă este atât de important pentru tine, îți voi îndeplini dorința și te voi curta.

Își întoarse privirea spre el, uimită.

— Mulțumesc.

— Nu vreau ca asta să țină la nesfârșit, spuse el. Avem atâtea piedici de înfruntat. O căsătorie de formă ar fi precum clopotul care bate, anunțând o înmormântare.

— Sunt de acord, zise ea. Îmi trebuie doar puțin timp.

După câteva clipe, îi zâmbi strâmb.

— Trebuie să stabilim regulile de bază.

— Reguli? întrebă ea, încruntându-se. Nu este nevoie. Trebuie doar să-mi aduci flori și vom sta de vorba ca să aflăm mai multe unul despre celălalt.

— Nu, e prea ușor, zise el. Dacă vrem să ne bucurăm de perioada asta de curtare, atunci trebuie să existe o provocare. Propun un rămășag.

— Un rămășag?

— Tu ai numai mărunțiș, așa că nu s-ar cuveni să punem pariu pe bani. Mă gândesc la altceva.

Ea își împlânzi expresia. „Nu trebuie să știe adevărul despre schițele mele.” Nu primise încă nici un ban, dar recompensa avea să fie o măsură de protecție, dacă el se dovedea a fi un pierde-vară. Amy avea rețineri pentru că începuse această căsătorie cu o decepție, dar nu trebuia să uite niciodată că asta era o căsătorie de conveniență.

— Durata este de două săptămâni, începând de astăzi, zise el.

— Patru, replică ea.

— Trei, nu se lasă el. Iar asta este ultima ofertă.

— Prea bine, zise ea. Care sunt termenii?

— Dacă te conving, curtându-te, vei fi de acord să te culci cu mine și să-mi faci toate poftele timp de o săptămână. Își trecu degetul peste buza ei de sus. Toate.

Se îmbujoră.

— Cum adică să mă convingi?

– Vei ceda în fața atingerii mele și mă vei implora să fac dragoste cu tine.

– Ha! Ai putea la fel de bine să te consideri învins de pe-acum, pentru că asta nu se va întâmpla niciodată.

– Îți pot oferi plăceri la care nici măcar nu ai visat vreodată, spuse el.

Până acum reușise să reziste tentației Diavolului și se gândea că asta îi dădea un avantaj.

– Dacă vrei să câștigi, trebuie să-mi dovedești că te-ai cumințit.

– Poftim? spuse el, furios.

– Acestea sunt condițiile mele. N-ai să-mi poți face curte dacă îți vei petrece timpul prins în tot felul de activități depravate. Îl privi cu o expresie plină de îngâmfare. Să știi că voi avea spioni ca să mă asigur că nu trișezi.

Habar nu avea de unde va face rost de spioni, dar avea să găsească o soluție.

– Eu, să trișez? Asta este o acuzație josnică.

– Eu doar te avertizez, zise ea. Și dacă nu-mi vei respecta condițiile, mai primesc încă trei săptămâni în care să-mi faci curte.

– Presupui că voi da greș, dar n-o voi face.

– Va trebui să-mi dovedești, insistă ea.

– Știi să negociezi, dar voi fi de acord cu o condiție.

Îl privi cu suspiciune.

– Ce condiție?

– Săruturile sunt permise, zise el.

Îi plăcea să-l sărute.

– De acord.

– Tot felul de săruturi, adăugă el.

Își miji ochii.

– Ce înseamnă tot felul de săruturi?

Râsul lui răgușit, viclean, stârnea latura ei nerușinată, dar trebuia să i se împotrivească.

– Te pot săruta oriunde, șopti el, sărutând-o pe obraz.

– Trebuie să fim îmbrăcați.

O luă de mâini și-i sărută încheieturile.

– Cămășile de noapte sunt tot haine, zise el, și ne putem atinge.

— De acord, dar rămânem îmbrăcați.

Dacă avea hainele pe ea, el nu putea să facă nimic. Nu-i așa?
El zâmbi.

— Prea bine. Dar mai am o condiție.

— Complici prea tare lucrurile.

— Nu e nimic complicat în dorința de a-mi admira soția. Poate nu am voie să pun mâna pe tine când ești *complet* dezbrăcată, dar mă pot uita.

— Nu! exclamă ea, icnind.

— Ba da, zise el. Avantajul va fi al tău, pentru că eu voi fi frustrat. Și tu te poți uita la mine când sunt gol, atâta timp cât nu mă atingi, adăugă el după o pauză.

Îi ardea chipul de îmbujorare.

— Vrei să mă păcălești. Știam eu.

— Trucurile sunt permise, zise el. Strategia mea va fi să te seduc.

Își ridică bărbia.

— S-ar putea să te seduc eu.

— Soția mea cea vicleană, știi cum să seduci un crai? Întrebă el, cu glas răgușit.

— Poate că nu am experiență, dar sunt destul de deșteaptă să-mi dau seama cum.

Se rostogoli pe spate și strigă:

— Ia-mă, sunt al tău.

Ea izbucni în râs, iar el îi făcu semn cu mâna.

— Vino și stai lângă mine. Vreau să te sărut.

— Deja eșuezi în încercarea de a-mi face curte, zise ea. Ideea este să mă curtezi, nu să-mi ceri sărutări.

Se întoarse pe o parte, culese o păpădie și începu să-i rupă petalele în formă de lance.

— Mă iubește. Nu mă iubește. Mă iubește. Nu mă iubește. Îi zâmbi. Cum mă descurc?

— Până acum ai reușit să mă încânți.

— E un început bun.

Aruncă păpădia și se îndreptă către ea.

— Acum pot primi un sărut?

— Va trebui să aștepti până diseară.

— Te rog, zise el. Doar unul.

Amy era gata să accepte, dar se părea că lui îi plăceau provocările. Iar ei îi plăcea să aibă un avantaj în fața lui.

— Diseară, zise ea, privindu-l cu coada ochiului.

La cină mâncară homar, printre alte feluri. Ea stătea lângă el, în capul mesei, ascultând povești despre isprăvile lui de la Eton. Se părea că acolo se împrietenise cu Fordham și Bellingham.

— Nu l-am văzut decât puțin pe Bellingham, zise Amy, dar pare un domn foarte serios.

— Era un zvăpăiat până acum patru ani, când și-a pierdut familia din cauza tuberculozei.

Amy icni.

— O, îngrozitor.

— Mi-am făcut griji pentru el. Călătoriile l-au ajutat. Will se uită la ea. Era o lume complet diferită, iar ceea ce lași în urmă pălește. Nu știi dacă înțelegi sau nu.

— Cred că înțeleg într-o oarecare măsură, zise ea dând din cap. Primăvara este un anotimp fantastic și, în fiecare an, la sfârșitul ei, mă simt un pic dezamăgită când mă întorc acasă, unde timpul se scurge mult mai încet. În cele din urmă, mă adaptez. Se uită la el. Probabil că este mult mai intens atunci când vezi lucruri noi tot timpul și auzi discuții în atâtea limbi străine.

— Deci înțelegi, zise el. Bell trebuia să nu se mai gândească la Anglia și la tragedia prin care trecuse. Altfel, mă tem că ar fi înnebunit.

— Ești un prieten bun pentru el, zise Amy.

— Am avut și motivele mele să părăsesc Anglia, zise el.

Vru să îl întrebe la ce se referea, dar sosi desertul.

— Înghețată de fistic, spuse Will, rânjind.

După ce valetul plecă, Will luă o linguriță de înghețată.

— Gura mare.

— Nu sunt un copil care trebuie hrănit, zise Amy.

— Nu, ești o femeie. Acum deschide gura.

Îl lăsă să-i dea înghețata. Apoi o sărută pasional. Capul i se învârtea din cauza combinației dintre înghețata rece și căldura gurii sale.

Când se opri, ochii lui aveau o expresie arzătoare. Îi dădu lingura, iar ea își dădu seama ce dorea. Îi dădu o lingură de înghețată,

iar el îi puse mâna după ceafă. Îl sărută, atingându-i ușor limba cu limba ei. Apoi, el preluă brusc controlul. Emoția o copleși, fiecare părticică din ea dorindu-și mai mult de la săruturile lui, mai mult din el.

Se ridică și-i trase și ei scaunul. Când Amy se ridică, o privi în ochi, hipnotizând-o. Îi mângâie ușor obrazul cu un deget, făcând-o să simtă furnicături. Apoi îi oferă brațul. Când îl acceptă, gândurile ei o luară razna. Deveni conștientă de mirosul hainei lui de lână și de forța brațului său.

— Vreau să mă schimb în ceva mai comod. Pot veni în camera ta în jumătate de oră? întrebă el. Vreau să încep să te curtez din seara asta.

Îl privi bănuitoare.

— Regulile se aplică, să știi.

— Le voi respecta, spuse el încet, cu o voce care o lăsă fără suflare.

Știa exact ce făcea, dar ea refuză să-l lase să o cucerească până când avea să-i dovedească schimbarea.

— Ce-i cu expresia asta vicleană, o întrebă el, conducând-o în sus, pe scări.

— Nu ai de ce să fii bănuitor. Și eu intenționez să urmez regulile.

Când deschise ușa, ea păși înăuntru.

— Fie ca cel mai bun să câștige, zise el, trimițându-i un sărut.

Jumătate de oră mai târziu, Anna, slujnica ei, îi termină de împletit părul. După ce plecă, Amy își puse un halat de în peste cămașa de noapte și se așeză pe divan cu schițele ei. Focul trosnea în cămin, creând o atmosferă plăcută. Ceasul de pe șemineu bătu ora exactă. Își ridică privirea, iar ușa care făcea legătura între camerele lor se deschise.

Privi peste umăr și simți pentru o clipă că rămâne fără aer.

Purta un halat închis la culoare peste pantaloni, și nimic pe dedesubt. Pe pieptul lui se zărea o fulguială de păr negru. Ținea în mână o carte.

— Pot să stau cu tine? întrebă el.

— Desigur.

Se simțea ușor rușinată că purta doar cămașa de noapte subțire și halatul. Când vru să se ridice, el clătină din cap și o împinse înapoi.

– E destul loc pentru amândoi.

– O să ne înghesuim, zise ea.

Îi luă caietul cu schițele și îl puse deoparte.

– Poți să lucrezi și mâine. Este noaptea nunții noastre.

Ea intenționase doar să-și facă de lucru ca să-și alunge emoțiile, deși nu ar mai fi avut de ce să fie agitată, dat fiind rămășagul lor. Când el puse însă genunchiul pe pernă, nu avu de ales și trebui să-i facă loc. Se întinse lângă ea și rânji.

– Stăm foarte confortabil.

Nu astea erau cuvintele pe care le-ar fi așteptat de la un crai. Se uită la carte.

– Intenționezi să-mi citești?

El dădu din cap.

– Este vorba despre o poezie care cred că ți-ar plăcea.

Bănuia că era vreun șiretlic de-al lui, cum ar fi o poezioară licențioasă, dar nu spuse nimic.

El dădu paginile, căutând.

– Ah, iat-o. „Păstorul îndrăgostit, iubitei lui.”

– Christopher Marlowe, zise ea.

O sărută repede, apoi începu să citească.

– „Vino să-mi fii alături și să-mi fii iubită; și vom gusta din plăcerile iubirii...”

Amy îl asculta citindu-i versurile deja cunoscute cu vocea lui caracteristică, profundă și nu se putu abține să nu-și admire chipeșul soț. Avea buze pline, pomeți și maxilar bine definite. Dar trăsătura cea mai izbitoare erau ochii lui, datorită genelor dese și a sprâncenelor închise la culoare. Observă o cicatrice mică lângă sprânceana dreaptă și se întrebă cum se rănisese.

Vocea lui o fermeca. I se păru drăguț că alesese o pastorală. Și totuși, ar fi fost bine să nu ia în serios eforturile lui de a o curta. Era hotărât să câștige acest pariu și recunoscuse că intenționa să se folosească de șiretlicuri dacă era nevoie. Se gândise, fără îndoială, să o ademenească, iar apoi să facă prima mișcare. Plănuise, probabil, să o seducă, dar nu-l va lăsa să facă asta.

– „Atunci vino să-mi fii alături și fii iubita mea“, zise el, închizând cartea.

– Citești foarte frumos, îl complimentă ea.

Puse cartea pe podea și o luă de mână.

– Povestește-mi despre copilăria ta.

– Mă întrebai numai pentru că am insistat că trebuie să ne cunoaștem.

– Ești soția mea. Sunt curios.

– Nu sunt multe de povestit, zise ea.

– Probabil că te jucai cu ceilalți copii. Care erau jocurile tale preferate?

– Aveam o prietenă pe nume Susan care locuia pe lângă noi. Ne jucam cu păpușile.

Când zâmbea, îi apăreau mici cute în colțul ochilor.

– Vă jucați de-a mama și de-a tata.

– Da. Aveam un soț imaginar pe nume Laurence Lancelot. Când izbucni în râs, îl lovi ușor cu umărul, însă fără folos. Mi se părea un nume elegant. Arăta, desigur, ca un prinț cu părul de aur. Călărea un armăsar alb și avea și lance.

– Laurence Lancelot și lancea lui.

Will râse.

– Era o lance lungă?

– O, da.

Începu să râdă cu hohote.

– Ce este atât de amuzant? Întrebă ea.

– Nimic, zise el. Și prințul tău imaginar Laurence Lancelot te săruta?

– Da. O pernă îi ținea locul.

Zâmbi.

– Și mai ce?

– Îngenunchea la picioarele mele și-și declara periodic dragostea pentru mine. Din păcate, era adesea chemat să lupte pentru rege. Îi scriam scrisori de dragoste și-l rugam pe tata să i le trimită.

– Lasă-mă să ghicesc. Și tatăl tău răspundea la ele.

– De unde știi?

– Am vorbit cu el. Se vede de la o poștă că-și adoră fetița.

Își mușcă buza.

—Nu mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de părinții mei până când nu au venit la Londra.

—Am să te duc să-i vezi înainte să vină toamna, zise el. Cine te-a învățat să desenezi?

—Am avut o guvernantă minunată. Ea m-a încurajat să desenez și să pictez cu acuarele.

—Și-a dat seama de talentul tău. Chiar și eu, care nu știu nimic despre moda feminină, pot să îmi dau seama că lucrările tale sunt uimitoare. În noaptea aceea, la balul lui Lady Beresford, am observat panglicile verzi uimitoare de pe rochia ta în momentul în care ai intrat. Toți erau cu ochii pe tine.

La început, complimentul lui o bucură, dar apoi se simți vinovată. Îl înșela în legătură cu banii pe care avea să-i câștige pe desenele cumpărate de *madame* DuPont.

Îi atinse nasul.

—Te temi că nu voi fi de acord să continui cu schițele tale?

—Nu știam ce părere vei avea despre asta, dar nu voi lăsa această pasiune să prevaleze asupra îndatoririlor mele casnice, zise ea.

—Nu mi-ar păsa dacă s-ar întâmpla asta. Îmi place să am o soție elegantă.

La naiba! De ce trebuia să fie atât de drăguț cu ea? Acum se simțea și mai vinovată, dar nu trebuia s-o arate.

Se aplecă spre ea, iar inima începu să îi bată mai repede. Când o sărută, își întredeschise ușor buzele. Îi atinse ușor limba, iar când se retrase, își înclină capul în partea cealaltă, făcând apoi același lucru. Îndrăzni să-l sărute înapoi. Îi plăcea să-l guste și să-și treacă degetele prin părul lui mătăsos.

Când se opri să respire, ochii lui erau și mai întunecați și străluceau cu putere. Îi luă mâna și o puse pe pieptul lui tare. Inima îi bătea să-i sară din piept. Îl privi în ochi.

—Asta e vreo șmecherie?

—Nu, sunt încă îmbrăcat, în mare parte. Și, în plus, trebuie să cazi pradă atingerii mele pentru ca eu să câștig.

—În acest caz...

Își trecu mâinile peste pieptul lui musculos. Mângâindu-l ușor cu degetele, observă un smoc de păr negru exact sub buric. Își îndreptă privirea către pantalonii lui și făcu ochii mari.

Dumnezeule! Observă o umflătură în pantalonii lui – una foarte mare. El avea ochii închiși și începu să respire mai repede.

– Will? Ce faci?

– Mă străduiesc din răputeri să nu pierd pariul.

– O!

Deschise ochii.

– Am putea uita de pariu și de primele două feluri și să trecem direct la desert.

– Nu, nu vom uita de pariu și știu că nu te referi la mâncare. Termenii rămân aceiași, zise ea.

Se ridică și o ajută și pe ea. Apoi îi trase coada peste umăr și-i desfăcu funda.

– O să mi se-ncurce când dorm dacă nu-l țin împletit, zise ea.

O privi.

– Vreau să-l văd despletit.

Cum putea să-i refuze cererea când fusese de acord să o curteze?

Întinse mâna să-și desfacă părul, dar o prinse de încheietură.

– Dă-mi voie.

Îi despleti șuvițele încet. Când termină, își trecu degetele prin părul ei. Aranjă șuvițele care-i cădeau greu peste umeri și-i atinse ușor sânii cu degetele.

Senzația plăcută o făcu să-și țină suflarea, atrăgându-i atenția.

– Îmi place că este roșu, zise el.

Îl privi cu suspiciune, dar el continua să-și plimbe degetele prin părul ei.

– Promite-mi ceva, zise el.

– Ce anume?

– Că nu-l vei tunde niciodată.

Își aminti că Lizzy îi spusese că domnilor le plac femeile cu părul lung și se hotărî să-i îndeplinească această dorință.

– Prea bine.

– Și o ultimă cerere, zise el. În ziua în care vom face, în sfârșit, dragoste vreau să mă mângâi ușor cu părul tău.

Tonul lui seducător o făcu să-și dorească să o atingă, dar avea nevoie de mai mult decât plăcere fizică. O trase în brațe. Când mâinile sale alunecară spre posteriorul ei, o trase spre el. Iar Amy simți sexul tare presându-i abdomenul. Apoi o sărută repede.

— Ar fi mai bine să plec, zise el. Te doresc prea tare.

Își simți inima tresăltând pentru o clipă, dar speranța plăpândă se năruî când își dădu seama că pentru el era vorba numai de plăcere.

O conduse către pat, unde Anna pregătise așternuturile. Când Amy se vîrî sub pătură, el îi luă perna de rezervă.

— Nu ai voie să-l săruți pe Laurence.

Ea izbucni în rîs. El o sărută pe obraz, stinse lumînările și deschise ușa.

Simți dintr-odată dorința bruscă să-l cheme înapoi, dar rațiunea o făcu să se stăpânească.

— Noapte bună, zise el și ușa se închise.

O făcuse să zâmbească cu gluma lui prostească despre Laurence.

Se zgâi la baldachinul necunoscut. În seara asta își jurase să fie atentă, dar căzuse totuși pradă farmecelor lui. Îi citise o poezie frumoasă și o ispitise atunci când o rugase să nu se tundă niciodată. Câteodată părea sincer, dar ea nu putea fi destul de obiectivă ca să facă diferența dintre craiul fermecător și omul din spatele măștii. Cel din urmă o tulbura cel mai mult. Mai devreme, menționase că familia lui nu fusese de acord cu călătoriile lui, iar apoi îi distrăsese atenția. Poate că se gîndea prea mult la asta, dar instinctul îi spunea că era mai mult de-atât.

Își dădu seama că-i cedase deja ceva. Mai câștigase un colțișor din inima ei, iar asta o speria. Nu trebuia să uite că el vedea curtarea doar ca pe un joc, pe care intenționa să-l câștige. Era un crai get-beget. Dacă ar câștiga, și-ar pierde interesul repede, iar apoi, cel mai probabil, ar înșela-o.

Amy își mușcă buza. Era soțul ei, iar ea îi spusese că va face tot ce-i stă în putință să-l facă fericit. Dar nu trebuia să-și dea voie să se îndrăgostească de el, pentru că i-ar fi frânt inima mai mult ca sigur.

Douăzeci de minute mai târziu, Will se spală și se vîrî în pat. Fusese extrem de excitat și făcuse ceea ce fac toți bărbații ca să-și potolească poftele atunci când nu au un partener disponibil.

Se urcă în pat și-și împreună degetele sub cap. În după-amiaza asta, ea își întorsese chipul când el îi spusese că mariajul lor nu va fi basmul la care ea visase. Și avea muștrări de conștiință. Fusesse de acord să o curteze pentru că era ziua nunții lor, iar ea părea deznădăjduită.

„Trebuie să simt și altceva pentru tine în afară de groaza profundă că s-ar putea să nu ne potrivim deloc.”

Apoi regretă imediat hotărârea, pentru că știa că ea voia de la el ceva ce el nu-i putea oferi. Îi sugerase să facă rămășagul așteptându-se ca ea să refuze. Dar acceptase provocarea și-l luase prin surprindere.

Avea sentimentul chinuitor că se jucase cu el.

Will știuse ce voia ea – o relație bazată pe sentimente de afecțiune. Întâlnise femeii care-i spusese că doreau numai o aventură, dar se atașaseră de el la un moment dat. Dar el își făcuse întotdeauna o ieșire elegantă și plecase fără să privească înapoi.

Will își alungă amintirile fostelor iubite în cele mai îndepărtate colțuri ale memoriei. Voia să câștige rămășagul și începuse minunat. Ea fusese sperioasă, dar reușise să o liniștească și să o facă să râdă. Iar în ceea ce privește schimbarea lui, se gândea că putea evita tentațiile obișnuite ale unui crai pentru trei săptămâni. Mai degrabă aștepta cu nerăbdare să-și seducă soția. Mai mult că sigur că avea să fie frustrat, dar așteptarea le va spori amândurora dorința. Zâmbi, gândindu-se la viclesugurile la care va apela ca să o seducă.

La sfârșitul celei de-a treia săptămâni, avea să se distanțeze treptat. Se plictisea repede și știa că dorința lui pentru Amy va dispărea. De dragul ei, urma să fie discret în privința aventurilor lui. Date fiind circumstanțele căsătoriei lor și reputația lui, probabil se aștepta să-i fie necredincios.

Se păcălea singur. Amy nu era un om slab. N-ar fi trecut cu vederea o aventură așa cum făceau multe dintre femeile din înalta societate. Gândul îl paraliză. Ce s-ar întâmpla dacă nu ar reuși să-i ofere ce-și dorea, așa cum cu siguranță avea să se întâmple?

Încercă să nu se gândească la implicații, dar acestea îi atârnavă deasupra capului precum sabia lui Damocles.

Capitolul 9

Apa de baie era caldă, iar mirosul săpunului de trandafir era divin. Anna mai adăugă niște apă fierbinte, iar Amy se lăsă pe spate în cadă. Era prima dată de când rămăsese încuiată în pivnița cu vinuri când se simțea relaxată.

– Anna, poți să te ocupi de treburile tale. Vreau să mă bucur de această baie până se răcește apa.

După ce Anna părăsi încăperea, Amy își lăsă gândurile să hoinărească. Era letargică, cel mai probabil un rezultat al stării de neliniște care pusese stăpânire pe ea în ultimele zile. Închise ochii și probabil ațipi, pentru că, auzind zăvorul ușii, tresări. Când întoarse capul, îl văzu pe Will privind-o.

Fața i se îmbujoră și-și acoperi sânii cu mâinile.

Cizmele lui răsunară pe podeaua de marmură până ajunse lângă ea.

– Ești goală.

– Puteai să bați, zise ea.

– Am voie să te văd goală.

Își plimbă privirea peste corpul ei.

– Ridică-te.

– Întoarce-te, te rog, în camera mea. Ne vedem acolo după ce mă șterg și îmi pun un halat.

El clătină din cap.

– Intenționez să te privesc.

– Mă simt stânjenită, zise ea.

– Sunt soțul tău. Cel mai bine ar fi să te obișnuiești să fii goală în preajma mea. La sfârșitul celor trei săptămâni, vei petrece foarte mult timp cu mine în pat, goală.

– Dacă vei câștiga, zise ea.

– O, dar voi câștiga.

– Nu-mi faci curte cum trebuie, zise ea, disperată să scape de el. Își dorea să plece și să-i ofere un pic de intimitate. Apa se răcise, dar nu putea ieși din cadă atâta timp cât el o privea.

– Urmez regulile, zise el. Ar trebui să-mi mulțumești. Nici un alt bărbat nu și-ar lăsa soția neprihănită în noaptea nunții.

Nu se îndoia de asta, dar refuza să-l lase să aibă ultimul cuvânt.

— Situația noastră nu este una obișnuită. Nu ne-am fi căsătorit niciodată dacă nu s-ar fi iscat un scandal.

— Ți s-a făcut pielea ca de găină. Mai bine ai ieși din cadă înainte să îngheți.

— Nu înainte să pleci de aici.

— Prea bine, dar vei pierde pariul, zise el.

— Ba nu.

— Ba da, pentru că nu urmezi regulile stabilite deja. Dar pe mine nu mă deranjează. Sunt mai mult decât dornic să mă culc cu tine în dimineața aceasta.

— Nu-ți pasă de sentimentele mele, spuse ea.

Își scoase ceasul.

— Ai două minute să ieși din cadă sau pierzi pariul.

— Asta nu făcea parte din înțelegere, zise ea.

— Un minut, insistă el.

Se ridică și ieși cu un gest neîndemânatic din cadă. Apoi înșfăcă un prosop, vrând să se acopere cu el, dar îl scăpă pe jos.

El se aplecă să-l ia, și-i privi picioarele. Apoi zâmbi, văzându-i sexul.

— Acoperit cu păr roșu, zise el.

— Prosopul, t-te rog, zise ea.

Se ridică și i-l dădu.

— Tremuri toată.

Se șterse cu prosopul cât putu de repede. În tot acest timp, fața îi ardea de rușine. Apoi, el îi întinse halatul. Ea îl trase pe mâneci și legă cordonul.

Când el se întinse spre ea, se strecură pe lângă el. O, era de-a dreptul furioasă.

O urmă în dormitor.

— Nu am încălcat regulile.

— Ești un ticălos, zise ea. Nu ți-a păsat că m-am simțit stânjenită.

— Ție-ți pasă că eu sunt frustrat? Ți-a păsat că aseară voiam cu disperare să fac dragoste cu tine?

— Ai fost de acord cu regulile, zise ea.

— Și tu la fel.

– Îmi doresc să nu...

Tăcu înainte să spună ceva ce ar fi regretat mai târziu.

– Ce-ți dorești, Amy?

– Uită ce am zis.

Fusese gata să-i spună că își dorea să nu se fi căsătorit cu el. Era urât numai să se gândească la asta, și se simțea rușinată.

– Nu. Termină ce ai început, insistă el.

Se uită la el. Avea o privire aspră.

– Will, cred că ai venit aici căutând să pornești o ceartă.

El clătină din cap.

– Ți-am cules flori de câmp în dimineața asta și speram să te gălesc încă în pat. Plănuisem să pun să ni se trimită sus o tavă cu mâncare.

Văzu buchetul de pădăii într-o vază pe noptieră și tresări.

– Când am auzit sunetul apei, am venit la tine. Nu pot avea ceea ce-mi doresc până când nu demonstrez că sunt demn de tine...

– Will...

– Nu, lasă-mă să termin. Tot ce voiam era să mă uit la mirea-sa mea.

– Will, sunt pudică.

Nu-i putea spune că se temuse că el o va privi și s-ar putea să n-o dorească. Avea sânii mici și era prea slabă. Și cel mai rău se temea că o va compara cu toate femeile frumoase cu care se culcase înainte. Era, fără îndoială, dezamăgit după ce îi aruncase o privire.

O luă de mâini.

– Bănuiesc că azi îmi dai o notă proastă.

Își coborî privirea.

– Mulțumesc pentru flori.

Îi ridică fața.

– Îți voi mărturisi ceva, cu riscul să mai primesc o notă proastă.

Pulsul i se acceleră, întrebându-se ce voia să spună.

– Îți amintești când ți-am zis că te urmăream plimbându-te în sala de dans a familiei Beresford?

Se încruntă.

– Da.

—Erai atât de înaltă și de minunată în rochia aceea. Atunci mi-am imaginat că ai picioare lungi, bine proporționate. Zâmbi. Am avut dreptate.

Îl privi în ochi, uimită că îi plăcea cum arăta.

—Bănuiesc că nu ar trebui să mai spun ce altceva îmi mai imaginam.

—Acum trebuie să-mi zici.

—Ei bine, cred că am spus deja când ai ieșit din cadă.

Roși, amintindu-și remarca necuviincioasă.

—Încetezi vreodată să te gândești la asta?

Rânji.

—La ce anume?

—Să faci dragoste, zise ea.

—Draga mea, sunt bărbat. Te-ai înspăimânta dacă ai ști cât de mult ne gândim la... asta.

—Încerci să mă păcălești.

O îmbrățișă. Dumnezeule mare, era stârnit.

—Suntem îmbrăcați, zise el. În caz că vrei să mă atingi.

Mirosea atât de bine – a lemn de santal, scrobeală și a el însuși.

—Nu știu.

Era un pic prea dornic, iar ea prea copleșită de îmbrățișarea lui. Dacă nu era atentă, el ar fi câștigat rămășagul și toate speranțele ei să aprindă flacăra pasiunii între ei s-ar fi năruit.

—Dacă ești drăguță cu mine, sunt și eu drăguț cu tine, zise el.

Îi era greu să reziste farmecului său, iar el își dădea toată silința.

—În seara asta, zise ea. Doar felul întâi, dar îmbrăcați.

Îi aruncă un zâmbet strălucitor.

—Voi număra orele.

—Apropo de ore, probabil că servitorii au pregătit deja micul dejun. Ar trebui să coborâm. Am s-o chem pe Anna. Bat eu la ușa ta după ce mă îmbrac.

—Amy? zise el.

—Da?

—Sunt foarte hotărât să câștig acest rămășag.

Râse și-l împinse de-acolo.

—Du-te acum, ca să mă pot îmbrăca.

*

Georgette îl luă de braț pe Beau și ieșiră în grădină.

– Este o bancă așezată în fața gardului viu, zise ea.

Tufișurile erau îndeajuns de înalte, încât să-i ascundă de ochiul vigilent al mamei sale. Vântul răvășea părul blond al lui Beau.

– Mă mir că mama ta s-a înduioșat și m-a lăsat să mă plimb singur cu tine, spuse el.

– Văzând că sunt tristă, tata i-a spus că e prea sâcâitoare.

Beau găsi banca și se așează, alături de Georgette.

– De ce erai tristă?

Își coborî privirea în poală.

– Îmi e dor de Amy.

– Au trecut doar două zile de când ai văzut-o la nuntă, spuse el.

– Totul se va schimba acum că ea s-a căsătorit. La fel s-a întâmplat și cu Julianne. Acum are un copil și un soț.

El tăcu din gură. Ea știa la ce se gândea. Dacă s-ar fi căsătorit cu el, ar fi intrat în rând cu prietenele ei.

– Eram ca două surori, dar acum lucrurile nu vor mai fi la fel.

– Georgette, m-am tot gândit, dar nu am zis nimic pentru că este un subiect delicat.

– Atunci, poate nu ar trebui să spui nimic.

– Trebuie să știi, pentru că mă gândesc întruna la asta.

Își întoarse ușor capul, lăsându-și boneta să-i ascundă expresia tulburată.

El trase de fundă. Întinse mâna să-l oprească, dar el îi dădu mâna la o parte. Apoi îi scoase boneta.

– Uită-te la mine când vorbesc cu tine.

Îl privi. Avea niște ochi albaștri absolut minunați, dar astăzi erau înnegurați.

– Tu te temi să faci dragoste? întrebă el.

Ea își feri privirea.

– Ești un nerușinat.

– Georgette, uită-te la mine și spune-mi adevărul.

Îl privi, trase adânc aer în piept și expiră fără să rostească nici o vorbă. El îi cuprinse obrazii în palme.

– Știam eu.

Izbucni, plină de mânie.

– Ar trebui să fiu proastă să nu mă tem.

El chicoti.

– Dar îți place când te sărut, nu?

– Da, șopti ea.

– Și cred că ți-a plăcut și când te-am atins, deși eram amândoi agitați. E un pic mai dificil când te temi să nu fii prins.

– Beau, nu doar asta este motivul.

Încremeni, așteptându-se ca ea să spună ceva care să-l rănească, iar asta o făcea să se simtă îngrozitor.

– Nu ești tu de vină, zise ea. Nu-mi plac prea mult schimbările.

– Dar fac parte din viață, zise el, și pot fi minunate dacă le primești cu inima deschisă.

– Am douăzeci și doi de ani și-mi e teamă să mă maturizez. Uite, am recunoscut că sunt o găsculiță proastă și copilăroasă.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că mi-a fost rușine.

O privi gânditor.

– Toți frații tăi s-au însurat și au plecat de acasă. La fel și cele mai bune prietene. Iar eu te-am forțat să mă lași să te cer de soție. Eu cred că te simți copleșită de toate schimbările.

– Da, dar mă simt și mai rău pentru că, în comparație cu Amy, sunt norocoasă. Nici măcar nu-mi pot imagina cum rezistă într-o astfel de căsătorie – cu un bărbat pe care-l disprețuiește.

– Să le luăm pe rând, zise Beau. Întâi de toate, teama ta de schimbare nu este atât de neobișnuită. Este normal să te gândești cum te va afecta o schimbare. În al doilea rând, nu trebuie să-ți pară rău din cauza situației dificile a prietenei tale. Cred că este groaznic că au trebuit să se căsătorească pentru că au rămas din întâmplare încuiați în pivniță împreună.

– Mă tem că se va purta urât cu ea, spuse ea.

Beau clătină din cap.

– Nu te voi minți. Are reputația pe care o are pe bună dreptate, dar i-am văzut dansând. Erau destule scânteii între ei, încât să iasă foc. Iar apoi ea l-a încurajat, îngăduindu-i s-o însoțească prin sala de dans. Foarte mulți au observat că flirtau.

– Dar are reputația unui crai îngrozitor, zise ea. Mă tem că o va înșela și o va umili.

– Nu-i apăr trecutul de crai, dar provine dintr-o familie bună, zise Beau. Nu a părăsit-o, și crede-mă, sunt destui bărbați care ar fi făcut asta. Ideea este că numai ei pot face căsătoria să meargă. Nici tu și nici altcineva nu se poate implica. Din câte știu, va începe să lucreze ca administrator pentru fratele lui. Să sperăm că asta este un semn că se va schimba în bine.

– Mulțumesc, spuse ea. Am fost atât de îngrijorată.

O privi cu o expresie serioasă.

– Nu am vrut să te necăjesc, dar chiar asta am făcut. A fost un gest egoist să te grăbesc să ne căsătorim, iar asta te-a făcut să dai înapoi. Sper că mă vei ierta. Promit să ascult de acum înainte și să-ți respect hotărârea de a lua decizii singură. Își încleștă maxilarul. Sper că îmi vei mai da o șansă, pentru că nu vreau să mă gândesc la o viață fără tine.

– Îți mulțumesc Beau. Nici nu vreau alt bărbat. Vreau doar să fiu sigură de sentimentele mele fără să fiu forțată sau împinsă de la spate.

Îi strânse mâna înmănușată.

– Știu. Îți voi da timp.

Tot ce voia era să știe că o va respecta suficient, încât să o lase să facă propriile alegeri. Îi zâmbi.

– Știi că mama te place.

O privea de parcă încerca să-și stăpânească o emoție puternică.

– Și tata mi-a zis că te place.

– Mă simt onorat, zise el.

– Beau, te iubesc din tot sufletul, spuse ea.

– Dumnezeuule mare!

– Și nu ți-am spus asta pentru că prietenele mele sunt căsătorite acum. Știi că nu mă las ușor influențată.

– Știu, zise el.

– Te iubesc pentru că îmi înțelegi slăbiciunile și temerile, și pentru că ești atât de chipeș încât nu-mi vine să-mi cred ochilor. Râse. Dar mai ales pentru că înțelegi ceea ce simt și respecti faptul că pot lua singură decizii înțelepte. Te iubesc pentru că ești răbdător și blând și săruți foarte bine.

– Nu credeam că este posibil să te iubesc mai mult de-atât, dar este posibil, spuse el.

— Poți să îngenunchezi, zise ea. O, lasă asta. O să-ți murdărești pantalonii.

— Nu-mi pasă, zise el, îngenunchind.

Ochii i se umplură de lacrimi când o luă de mână.

— Te iubesc atât de mult. Te rog, fă-mă cel mai fericit bărbat din lume și mărită-te cu mine, spuse el.

— Mă voi căsători cu tine, spuse ea.

Se ridică, o ajută și pe ea să se ridice, și-i dădu o sărutare plină de pasiune care o lăsă fără suflare.

— Tatăl tău este acasă. Vreau să-i cer mâna ta.

— Desigur, zise ea. Mama nu-și va mai încăpea în piele de fericire. Rânji cu insolență. Și apoi o voi șoca spunându-i că m-ai cerut de soție îngenunchind în noroi.

Will veni în camera ei, purtând pantalonii și halatul închis la culoare, la fel ca noaptea trecută.

— Fără poezie în seara asta, zise el. O să stăm de vorbă.

Ea stătea pe divan, cu mâinile împreunate.

— Ți-ai lăsat părul desfăcut, zise el, zâmbind.

Părul lui era puțin ciufulit și avea un pic de barbă.

— Am vrut să-ți fac pe plac.

— Îmi place că vrei asta, zise el, trecându-și degetele prin buclele ei lungi.

— Vreau să crezi că sunt o soție bună și vreau să aștepți cu nerăbdare să mă vezi.

— Am o idee. Hai să stăm în pat și să vorbim, propuse el.

Ea aruncă o privire spre pat.

— Nu cred că este cel mai bun loc.

— Nu-ți ții promisiunea de azi-dimineață?

— Ba da, dar...

— Atunci patul este cel mai confortabil loc unde putem sta de vorbă și ne putem mângâia, zise el.

Bănuia că asta se putea dovedi o greșeală fatală, dar își jurase să rămână o femeie virtuoasă până când va câștiga pariul.

— Prea bine, dar trebuie să te comporți cuviincios.

O luă de mână și o conduse către pat. Apoi își scoase încet halatul.

—Ai putea să-ți dai jos halatul. Oricum ne va fi cald sub pătură.

Se gândea că era mult mai în siguranță cu halatul pe ea, dar asta era ridicol. Doar nu avea să sară pe ea și să piardă pariul.

După ce se vâri în pat, el o urmă și se întoarse pe o parte.

—Amy, de ce nu stai cu fața spre mine? mă îndoiesc că vezi ceva prea interesant pe baldachin.

Deși simțea un fior de neliniște, se întoarse către el.

—Despre ce vrei să vorbim?

—Este rândul tău să mă întrebi ceva, zise el.

—Ei bine, azi mi-am dat seama de ceva. Ți-ai pierdut tatăl acum câțiva ani. Am încercat să-mi dau seama cum te-ai simțit și cred că a fost o perioadă foarte dificilă pentru tine și familia ta.

Oftă.

—Inima i-a cedat pe neașteptate. Mamei și surorilor mele le-a fost foarte greu.

Voiseră să strângă toată familia mai aproape și să vorbească despre tatăl lui. Mama lui îl idolatrizase de parcă fusese un sfânt.

—Câți ani aveai?

—Șaptesprezece.

Mama și surorile lui își căutaseră alinarea la Will, dar el nu știuse cum să facă față nici propriei dureri, cu atât mai puțin ar fi știut cum să le ajute pe ele. Și nici fratele lui nu se pricepuse să le consoleze. Își aminti, stânjenit, că se simțise ușurat când se întorsese la școală după perioada de doliu.

—Sunt sigură că mama și surorile tale se bucurau să-l aibă pe fratele tău acolo să preia controlul.

Will ezită.

—Hawk plecase de acasă cu ani buni înainte. El și tatăl meu nu se înțelegeau prea bine.

—S-au certat?

—Fratele meu a dat de necaz când aveam doisprezece ani. Nimeni nu vorbea despre asta, dar toți știau că se întâmplase ceva.

—Probabil că a fost dureros, zise ea.

Tatăl lui înăbușise scandalul înainte să se iște. Will aflase adevărul abia anul trecut.

– ÎNSEAMNĂ CĂ ȚI-A FOST DOR DE FRATELE TĂU, ZISE EA.

Nimeni nu spusese absolut nimic când Marc plecase de acasă.

– L-am urât pe tata pentru că l-a gonit, dar aveam doar doisprezece ani și nimeni nu-mi spunea nimic.

– Marc? Întrebă Amy.

– Fratele meu a primit porecla de Hawk după moartea tatălui nostru.

Ea tăcu o clipă.

– Probabil că te-ai simțit cu sufletul împărțit între fratele și tatăl tău.

Ridică din umeri.

– S-a întâmplat acum mult timp. Nu mai am ce să fac acum.

Amy bănuia că evenimentele îl afectaseră mai mult decât voia să lase se vadă.

– ÎȚI AMINTEȘTI SĂ-L FI VĂZUT PE BRANDON LA NUNTA FRATELUI MEU? Întrebă el.

– O, da, vărul tău.

– Nu este vărul meu; este fiul lui Marc.

Amy trase adânc aer în piept.

– N-am știut până vara trecută, zise el.

Amy era foarte uimită. Se părea că familia lui tănuise tot scandalul. Acum ea și Will aduseseră și mai multe probleme în viețile lor.

– Măcar tu și fratele tău sunteți mai apropiați acum.

– Este cu șase ani mai mare, iar eu nu am prea stat acasă.

Amy se întreba dacă el călătorise atât de mult ca să-și evite familia și toate lucrurile care rămăseseră nespuse.

– Noua ta slujbă te va apropia mai mult de fratele tău.

– Marc este capul familiei. Încearcă să fie drept cu toții, dar asta nu funcționează niciodată.

– Cred că ai o familie minunată, așa cu lipsurile ei, ca orice familie, zise ea. Surorile tale au fost foarte drăguțe cu mine. Abia aștept să le cunosc mai bine.

El se ridică în capul oaselor.

– Ai grijă cu surorile mele, mai ales cu Patience.

– Ce vrei să spui?

Se ridică și ea.

– Patience încearcă să-i conducă pe toți. Crede că este datoria ei să le spună altora cum să-și trăiască viața și nu este deloc subtilă când face asta.

– Este sora cea mai mare, așa că asta este probabil doar un obicei involuntar, zise Amy.

El clătină din cap.

– Vorbesc serios, Amy. Familia mea va interveni între noi dacă nu ești atentă.

– Will, sunt sigură că exagerezi.

– Nu înțelegi. Dacă aud ceva cu care nu sunt de acord, organizează întruniri. Hawk, fiind capul familiei, expune problema, iar toți ceilalți îl înfruntă pe cel care a provocat-o. Este exact ca pe vremea Inchiziției.

– Will, oare nu confunzi preocuparea sinceră cu intervenția inoportună?

– Ideea este că își vor băga nasul în treburile noastre dacă le dai chiar și un pic de bănuț, iar eu vreau să stau departe de ei. Nu vreau să se amestece în viața noastră, așa că nu vom petrece foarte mult timp cu ei.

Zâmbetul ei dispăru, lăsând loc dezamăgirii.

– Chiar vreau să-ți cunosc familia mai bine.

– Amy, dacă-i lăsăm, se vor amesteca și, indiferent cât de bine-intenționați sunt, ne pot face probleme. Tot ceea ce se întâmplă în căsnicia noastră vreau să rămână între noi.

– Bineînțeles că viața noastră personală va rămâne între noi.

Oare credea că va dezvălui conversațiile lor intime?

Oftă.

– Nu am vrut să insinuez că le-ai spune lucruri care ar trebui să rămână între noi. Vreau să te avertizez să ai grijă când vorbești despre noi. Cred că surorile mele se așteaptă să mă port urât cu tine. Abia așteaptă să se năpustescă, așa că nu le da motive din neatenție.

Se gândi câteva minute la ce-i spusese el, apoi își dădu seama de ceva. Ezită să deschidă subiectul, dar, auzind cum ignora familia lui problemele, se hotărî să fie sinceră.

– Probabil că te vei înfuria auzind asta, dar nu le-ai dat motive să se aștepte la probleme?

El sări din pat.

— Văd că ești de partea lor.

Ea dădu pătura la o parte, coborî din pat și-l ocoli până ajunse lângă el.

— Nu e vorba de loialitate aici. Ești supărat că am spus adevărul.

— Sunt supărat pentru că nu mă iei în serios. Ți-am spus despre familia mea pentru că nu vreau să intervină între noi. Dumnezeu știe că avem destule probleme și fără să mai punem paie pe foc.

— Coboară tonul, zise ea. Nu-ți îngădui să țiți la mine.

— Nu mai contează. În seara asta n-o să meargă.

Se întoarse și se îndreptă către ușă.

— Nu-ți poți rezolva problemele ascunzându-le sub covor.

Se întoarse către ea, respirând cu zgomot. Pentru o clipă, se simți puțin intimidată, dar, dacă nu-l înfrunta acum, el avea să ajungă la concluzia că poate face oricând ceea ce dorește, fără să țină cont de ea. Pe de altă parte, nu trebuia să uite de mândria lui.

— Will, înțeleg ce spui despre familia ta. Ai dreptate. Eu nu-i cunosc.

— Asta e clar, zise el.

Fusese sinceră cu el când îi spusese că el le dăduse celor din familia lui motive să fie suspicioși. O acuzase că nu era loială, iar acum își dăduse seama că-l rănise. Amy se apropie de el.

— Mi-am dorit dintotdeauna frați și surori, așa că mie mi se pare minunată familia ta. Dar tu ești soțul meu și vei fi mereu pe primul loc. Întotdeauna. Iar dacă cineva te va critica de față cu mine, îți voi lua apărarea.

O luă în brațe și o strânse cu putere. Se întreba dacă cineva îl mai apăraseră vreodată până acum. Amy simți că lucrurile erau mult mai complicate. Surorile lui râseseră când îi povestiseră cum fugise el de acasă când era mic. Atunci, Amy văzuse asta ca pe o farsă copilărească, dar acum se întreba dacă nu cumva avusese un motiv să facă asta. Nu va mai întreba nimic în seara asta. El avea nevoie de consolarea pe care ea jurase să i-o ofere.

Îl sărută pe obraz.

— Întoarce-te în pat cu mine. Ți-am promis felul întâi.

O sărută pe gât și inspiră adânc.

— Cred că ar trebui să desenezi cămăși de noapte mai drăguțe pentru domnișoare – ceva provocator.

— Cred că celorlalți li s-ar părea scandaloase.

Se întreba dacă nu cumva iubitele lui purtaseră cămăși de noapte ispititoare, dar se hotărî să nu discute niciodată despre femeile din trecutul lui, în nici un caz în dormitor. N-ar fi ieșit nimic bun din asta și se simțea mai bine dacă nu cunoștea detaliile.

— Am o rugămintă, zise el. Te-ai simți jignită dacă mi-aș scoate pantalonii? Port lenjerie intimă.

— Bănuiesc că și lenjeria reprezintă un obiect vestimentar, spuse ea.

Chicoti și se îndreptă cu ea spre pat. Apoi îi cuprinse talia, o luă pe sus și o așeză pe saltea. Ea se vârî sub păături, se întoarse pe o parte și-l privi descheindu-și pantalonii. El își scoase pantalonii, lovind din picioare, și-i aruncă pe divan. Chiloții lui lejeri erau legați cu o fundă și se vedea că era deja stârnit.

— Mereu ești atât de... drăgăstos? întrebă ea.

— Sunt un bun soldat la datorie.

Amy căzu înapoi pe saltea, râzând. Se vârî și el sub pătură și se întinse pe partea lui.

— Ce-mi servești la felul întâi, nevastă?

— Săruturi? spuse ea.

O trase, lipind-o de el. Îi putea simți sexul tare împungând-o în abdomen.

— Ia să gustăm, zise el.

O sărută cu limba, iar ei i se tăie respirația și se înfioră toată. Când făcu și ea același lucru, el scoase un sunet răgușit de mascul.

— Ești atât de dulce.

O sărută din nou. Corpul lui musculos emana căldură, și-l simți întărindu-se și mai tare.

Îi puse palmele pe piept și-și plimbă degetele prin părul lui. Apoi îl sărută în dreptul inimii. Se hotărî să facă un experiment și-i linse unul dintre sfârcuri. El trase iute aer în piept. Îl linse și pe celălalt.

— Întinde-te pe spate, spuse el, împingând-o spre saltea.

Apoi îi desfăcu cordonul cămășii de noapte, lăsând-o în jos, pe umeri. O ajută să-și elibereze brațele. Apoi îi cuprinse sânii

în palme și-și mișcă degetele mari în jurul sfârcurilor. Ea trase aer în piept, tremurând.

— Ai sfârcuri sensibile, spuse el. Voi fi blând.

Nu avea nici o idee la ce se referea până când nu își înclină capul și-i trase cu buzele de un sfârc. Când îl supse ușor, simți că o inundă o plăcere de nedescris. Își arcui spatele. Întinse mâna spre capul lui și-și trecu degetele prin părul lui des.

Trecu la celălalt sân, iar ea se lăsă pradă senzațiilor fierbinți. Își dădu seama că găfâia, dar nu-i păsa de nimic în afară de senzațiile minunate care o copleșeau. Devenea treptat conștientă de umezeala dintre coapse. Nu înțelegea ce se întâmpla cu corpul ei, dar simțea că partea ei cea mai intimă tânjea după ceva. O cuprinse brusc o dorință să umple acel loc.

Deschise ochii și văzu că el se uita la sânii ei și se întrebă, încă o dată, dacă i se păreau corespunzători.

— Ai sâni frumoși, zise el. Au o formă perfectă.

Habar nu avea cât de fericită o făcuse.

— Îmi doresc atât de tare să fac dragoste cu tine, spuse el. Probabil că atunci când se va întâmpla asta vom dărâma patul.

Ea râse.

— Spui cele mai amuzante lucruri.

— O, am planuri mari pentru noaptea aceea – de fapt, pentru toată săptămâna.

Se întoarse în partea ei.

— Dacă vei câștiga.

— Dar voi câștiga.

— Spune-mi ce planuri ai, spuse ea.

Îi atinse nasul.

— Nu, va fi o surpriză.

— Deja m-ai surprins în seara asta. Nu știam că bărbații sug sfârcurile femeilor.

— Ți-a plăcut?

— Știi că da.

Chicoti.

— Ei bine, mi-ar plăcea să mai stau, dar nu am încredere în mine.

— Mi-ar plăcea să mai rămâi, zise ea.

— Te predai? spuse el pe un ton plin de speranță.

– Deloc, dar mi-ar plăcea să adorm în brațele tale.

– N-am să pot adormi pentru că te doresc, zise el. Și nici să nu-ți treacă prin cap să mă păcălești ca să pierd rămășagul.

– Tot mai trebuie să dovedești că te-ai cumințit.

O sărută pe obraz și se dădu jos din pat.

– Încă optsprezece zile, zise el. Ai face bine să te odihnești, înainte de săptămâna aceea.

Aruncă cu o pernă după el, iar el se feri.

– O, cred că l-ai ucis pe Laurence, zise el, iar ea izbucni în râs. Noapte bună, iubito.

Nu luă în serios alintul lui, dar simți că lucrurile începu-seră să se îmbunătățească între ei. Vorbise despre familia lui și despre problemele lor. Mai erau multe lucruri pe care trebuia să le știe despre el ca să-l înțeleagă pe deplin. Dar era pentru prima dată când avea un pic de speranță cu privire la căsătoria lor.

În tot acest timp fusese pesimistă, chiar și atunci când jurase să-l facă fericit și să-l consoleze. În seara asta, totuși, credea că îi răspunsese unei nevoi lăuntrice atunci când îi spusese că el va fi întotdeauna pe primul loc, iar ea îl va apăra.

Și el îi făcuse un cadou, deși nu știa. Îi fusese atât de teamă că nu o va plăcea, dar el era mulțumit. Deși credea că era mai important să stabilească o legătură emoțională cu el, învățase în această seară că și dragostea făcea parte din acea legătură. Se simțise mai aproape de el. Îi oferise plăcere și o făcuse să râdă.

Îndrăzni să spere că, în timp, vor putea împărtăși sentimente de afecțiune.

Capitolul 10

Amy aprobă cheltuielile menajerei și se uită cu bucatăreasa peste meniu. Apoi își luă schițele și se duse în salon să mai deseneze rochii. Ieri-dimineață primise o scrisoare de la *madame* DuPont. Croitoreasa o felicitase pentru căsătoria avantajoasă și dorea să știe dacă Amy mai intenționa să-i furnizeze schițe.

Amy îi dădu un răspuns afirmativ și promise să o vizite cu noile desene săptămâna viitoare.

Will intră în salon.

– Speram că ți-ar plăcea să ieșim la o plimbare.

– Sigur că da, accept bucuroasă. Să-mi iau jacheta și revin în câteva minute.

O strânse de mână.

– Nu te grăbi.

Se simțea un pic vinovată pentru că fusese de acord să-i ducă desenele lui *madame* DuPont săptămâna viitoare. Nici măcar nu se gândise să vorbească întâi cu Will, dar credea că era o prostie să-i ceară voie. Își dădu seama că mare parte din vină îl purta secretul pe care îl avea față de el. Dar șansele ca el să-i afle taina erau foarte mici. Doar Amy și *madame* DuPont știau, iar croitoreasa îi prețuia schițele mult prea mult ca să facă ceva care să o pună în pericol.

În timp ce urca scările, simți muștrări de conștiință. Poate că ar fi trebuit să-i spună despre plată, însă mai devreme. Acum s-ar fi întrebat de ce nu spusese nimic până acum. Cum să-i spună că nu avea încredere în el? Pentru ea, era pur și simplu un fel de-a se proteja dacă ar fi aflat că era un pierde-vară. Dacă ar fi descoperit că ea îl amăgise, i-ar fi interpretat acțiunile drept o trădare. Dar șansa să se întâmple asta era minusculă. *Madame* DuPont nu ar fi spus niciodată nimic, iar Amy știa că modista beneficiase deja de pe urma schițelor ei.

Avea motive logice, dar risca, cu toate că riscul era unul mic. Singura modalitate să afle era dacă ar fi avut o datorie foarte mare de plătit și, în acest caz, nu ar fi avut nici un drept să obiecteze. De ce se simțea atunci atât de prost în legătură cu asta?

Pentru că începuse să simtă ceva pentru el.

Făcea mai mult decât un efort ca să o curteze. Își aminti cum îi împărtășise un moment dureros din viața lui și felul în care o îmbrățișase atunci când îi spusese că el va fi întotdeauna pe primul loc. Acum își dădu seama că nu era tocmai adevărat, pentru că pune banii pe care îi câștigase înaintea lui.

În timp ce Anna o ajuta să-și pună jacheta, Amy își spunea în sinea ei că nu trebuie să lase sentimentele să se amestece cu rațiunea. Trebuia să fie practică până când avea să-l cunoască

mai bine. Deși credea că luase o decizie bună, nu scăpase încă de sentimentul de neliniște atunci când ieși din dormitor.

Ajunsese la jumătatea scărilor când sună clopoțelul. Will ieși din salon și se încruntă.

— Poșta a venit mai devreme. Se pare că avem oaspeți. La naiba. Ai crede că oamenii ar avea bunul-simț să ne lase în pace.

Se auziră voci în foaier. Amy păși pe podeaua de marmură și-l luă pe Will de braț. Apoi un scârțâit familiar le atrase atenția. Poppet fugi pe podeaua de marmură și se frecă de picioarele lui Will.

— Poppet, de unde ai venit? zise el, ridicând pisoiul în aer.

Hawk și Julianne intrară.

— Ne cerem scuze pentru deranj, zise Hawk, arătând un pic stânjenit. Pisica ta a plâns trei nopți la rând, așa că ne-am gândit că ar fi mai bine să ți-o aducem.

Julianne o îmbrățișă pe Amy.

— Ești fericită? întrebă ea.

Amy roși fără să vrea.

— Da.

Rostise cuvintele fără să se gândească, dar acum își dădu seama că era adevărat. În ciuda presimțirilor ei sumbre, el fusese atent cu ea și corect. Și, bineînțeles, i se părea fermecător. Era irezistibil atunci când glumea sau o tachina.

— Nu vă mai reținem, zise Hawk.

— Prostii, zise Amy. Beți măcar o ceașcă de ceai cu noi.

— Ești sigură? întrebă Julianne. Simt că deranjăm.

— Insist, zise Amy.

Se așezară în salon, iar Amy servi ceaiul.

Julianne zâmbi.

— Știu că nu ați aflat, pentru că mama lui Georgette crede că este lipsit de tact să le scrii scrisori noilor căsătoriți.

— Ce să aflăm? întrebă Amy.

— Beau și Georgette s-au logodit.

— Credeam că nu voi mai prinde ziua asta, zise Amy zâmbind. Vai, sunt atât de fericită pentru ea. Mi-ar plăcea ca ea și Beau să ne viziteze.

— Beau a plecat împreună cu Georgette și părinții ei la casa mătușii ei, Marianne, din Bath.

— O, nu, zise Amy, râzând. Îl privi pe Will. Mătușa lui Georgette bea oțet de trei ori pe zi, se plânge tot timpul de gută, și are un câine bătrân și împutit pe nume Herbert.

— Să sperăm că Lady Georgette l-a avertizat pe Beaufort, zise Will.

— Julianne, ce face micuța Emma? Întrebă Amy.

Julianne radia.

— Acum râde, mai ales la Marc.

Hawk oftă.

— Toți râd de mine. Nu pot să-mi dau seama de ce.

Poppet sări în poala lui Will.

— Hm, mă înțepi cu gheruțele prin pantaloni, zise el, punând pisica lângă el.

— Will, nu e nici o grabă, zise Hawk, dar, când ești gata, aș vrea să vorbim despre îndatoririle tale.

— Nu te grăbi, zise Julianne. Ai o singură lună de miere.

Amy schimbă o privire rapidă cu Will. Ei nu avuseseră o noapte a nunții și brusc, dintr-un motiv oarecare, asta se simți în încăpere. Dar nu era treaba nimănui ce făceau ei sau nu în intimitate.

— Mai ia-ți două săptămâni, zise Hawk.

Amy văzu o ocazie și profită.

— De fapt, eu trebuie să duc niște schițe croitoresei săptămâna viitoare. Will, probabil că ar fi un moment foarte bun să vă întâlniți.

Will o privi, ridicând din sprâncene.

— Nu i le poți trimite prin poștă?

— Trebuie să vorbesc cu ea despre materiale, insistă ea.

Dumnezeule mare, se adâncea și mai mult în minciuna ei. Adevăratul motiv pentru care trebuia să meargă la magazin era să-și ia banii, dar ar fi putut să facă asta mai târziu.

— Îmi pare rău Will, nu e nici o grabă.

El rânji.

— Vrei să faci cumpărături.

Julianne râse.

— Cred că deja te cunoaște prea bine, Amy.

— M-ați prins.

Îi era greu să dea ochii cu Will.

— Atunci așa rămâne, zise Will. Voi veni la tine săptămâna viitoare, Hawk.

— Iar eu voi merge la cumpărături cu Amy, zise Julianne.

— Ar fi minunat, zise Amy.

Va trebui să o ia deoparte pe *madame* DuPont ca să-i dea banii, iar asta o făcea să se simtă agitată.

— Ar fi mai bine să-i lăsăm pe tinerii însurăței să se bucure de luna lor de miere, zise Hawk.

Amy și Will îi urma ră până la ușa și le făcură cu mâna.

După ce trăsura plecă, Amy se întoarse către Will.

— Îmi pare rău. A fost nechibzuit din partea mea să aranjez să mă duc la croitoreasă.

— Nu-ți face griji. Nu cred că întâlnirea cu Hawk va dura atât de mult. M-aș putea întâlni cu prietenii la club cât timp tu ești la cumpărături. Așa nu te vei simți presată să te grăbești.

De ce simțea că își scurtau luna de miere? Și nimeni nu era de vină în afară de ea. Dacă nu ar fi mințit, el nu ar fi plănuit să se întâlnească cu prietenii lui. Asta o neliniștea foarte tare pentru că și ei erau, fără îndoială, tot niște crai și l-ar fi putut influența.

Ploaia cădea pe cărare.

— Cred că nu ne este dat să ne plimbăm astăzi, zise el.

În general nu credea în superstiții, dar ploaia i se părea, într-un fel, un semn de rău augur.

În decursul săptămânii următoare, Amy descoperi lucruri noi despre Will. Adora ciocolata, ura terciul de ovăz și-i plăceau ouăle coapte. Într-o dimineață, el aduse ziarul la masă și apoi, cu o privire rușinată, își ceru scuze pentru că citea la masă, dar pe ea nu o deranja gestul. Asta îl făcu fericit. Apoi, în timpul ceaiului, observă că răsfoia ziarul foarte repede. Ea râse și zise că probabil căuta ceva anume. El ridică din umeri și apoi se întoarse la ziar. Mai trecu cu privirea peste o altă coloană și apoi o parcurse și pe următoarea la fel de repede. Când îl întrebă, recunoscă faptul că citea foarte repede.

Nu se gândi prea mult la asta până într-o zi, când el intră în casă în timp ce ea se încrunta văzând cheltuielile. Indiferent de câte ori făcea calculele, obținea de fiecare dată o altă sumă. Nemulțumită, îl rugă pe el să calculeze. Nici măcar nu puse creionul pe hârtie.

Își trecu privirea peste coloana de cifre, iar apoi îi dădu răspunsul. Inițial, nu îl crezu. Apoi el îi spuse să treacă totul pe o pagină nouă și să acopere rezultatul. Când ea făcu întocmai, analiză repede coloana lungă și-i dădu răspunsul. Ea ridică palma de pe rezultatul inițial. Avea dreptate.

Ea se arătă uimită, dar el ridică din umeri și-i spuse că mereu învățase mai repede decât majoritatea oamenilor. Când ea insistă că el ar trebui să recunoască faptul că era strălucit, el oftă și-i spuse că asta îi crease probleme la școală. Se plictisea repede, iar ca rezultat, făcea tot felul de pozne.

Sâmbătă dimineața plouă din nou. Îl găsi stând pe podea în salon, cu ceasul de pe șemineu.

— S-a oprit, zise el.

Ea se încruntă, văzând părțile de pe covor.

— Putem lua altul.

— Îl repar imediat, spuse el.

Se așează pe canapea, privind-l.

— Surorile tale mi-au spus că la cinci ani ai fugit cu țigarii.

El zâmbi.

— Reparam unelte pentru ei, apoi am fost pedepsit cu nuiua pentru că am fugit. Începu să pună părțile ceasului la loc. Când eram copil, eram curios în legătură cu mecanismele ceasurilor. M-am dus în biroul tatălui meu, am mișcat scara de la rafturile bibliotecii la șemineu și am dat ceasul jos. Apoi l-am desfăcut. Mi se părea fascinant. Tata m-a pedepsit pentru că l-am stricat. L-am rugat să mă lase să-i arăt că-l putem face la loc. Nu a crezut că eram în stare. S-a învinețit la față când am terminat.

— Ai dat de necaz pentru că erai prea deștept. Făcu o pauză. Will, de ce fugeai atât de des când erai mic?

— Nu mai știu, zise el. Probabil că făceam asta ca să văd dacă observa cineva că lipsesc.

Ea clipi, nedumerită.

— De ce nu ar fi observat? Cu siguranță doica ta avea grijă de tine.

Ridică din umeri.

— Așteptam să adoarmă, apoi fugeam.

— Nu pot să cred că mama ta nu a concediat-o pe doică pentru incompetență, zise Amy. Puteai să te rănești.

– Doica era bătrână și fusese în familia noastră de când se născuse Hawk. Oricum eram neascultător. Eram cel mai mic și le nășteam mereu în cale.

Amy se gândi că dorise atenție și o primise intrând în tot felul de probleme.

– Am învățat să-mi folosesc inteligența ca să mă feresc de neazuri și mi-am dat seama cum să-i persuadez pe ceilalți ca să îmi dea ce doream. Bucătăreasa mă adora. E un miracol că nu m-am îngrașat de la toți biscuiții și toate prăjiturile pe care le-am obținut de la ea, lingușind-o.

– Nu sunt deloc surprinsă, zise ea.

– Pe tine nu mi-a fost deloc ușor să te încânt. De fapt, ai fost chiar o provocare. Îi zâmbi. De asta nu ți-am putut rezista.

– Îți plăcea să mă tachinezi doar pentru amuzamentul tău.

– Mi-a plăcut pentru că mereu îmi dădeai replica. Ești înțeleaptă și foarte talentată.

– Încerci să mă încanți? zise ea, râzând.

– Da, dar am vorbit serios.

Se ridică și puse ceasul înapoi pe polița căminului.

– Iată. Merge din nou.

Ea bătu din palme.

Ploaia răpăia pe acoperiș. Se duse la fereastră. Geamul acoperit de stropi modifica imaginea, dar oricum nu puteai vedea afară pentru că turna cu găleata. Se auzi zgomotul surd al pașilor lui pe podea, până când ajunse în spatele ei. Îi cuprinse talia cu brațele și-i atinse gâtul cu vârful nasului.

– Îmi plac furtunile.

– Pe mine mă speriau când eram mică.

Camera era întunecoasă, iar mirosul lui o învăluia.

– Vino cu mine sus, zise el.

– Dar este încă zi, șopti ea.

– Este mai întuneric acum că plouă. Și vreau să te sărut și să te mângâi.

Inima începu să-i bată mai tare.

– Prea bine.

O luă de mână și o conduse sus. Apoi deschise ușa de la dormitorul său.

– Și dacă intră servitorii? întrebă ea.

Se duse la masă, luă o cheie și încuie ușa. Apoi puse cheia deoparte și veni la ea. Îi desfăcu rochia și panglicile, apoi îi desfăcu corsetul. Refuză să se gândească cum învățase atât de bine să dezbrace o femeie, dar știa că fuseseră multe înaintea ei. În curând rămase în cămășuță, ciorapi și pantofi.

– Scoate-ți pantofii și rămâi în ciorapi, zise el.

Ea făcu întocmai.

– E rândul tău.

Îi oferi zâmbetul lui strălucitor, cel care o făcea să se topească. Apoi, ea reuși să-i scoată haina strânsă pe corp. El își desfăcu lavaliera și o aruncă pe podea. Urmară bretelele. Îi desfăcu nasturii de la cămașă, iar el și-o scoase peste cap. O luă de mâini și i le puse pe pantaloni. Voia ca ea să-i descheie. Zâmbi și-și trecu degetele ușor peste protuberanța din pantalonii lui. Când el începu să respire sacadat, se bucură să afle că avea o oarecare putere asupra lui. Își dorea să-i ofere plăcere. Și, deși știa foarte puțin despre ce însemna să faci dragoste, avea să îndrăznească și să fie atentă la reacțiile lui ca să o ghideze.

Când termină, se așează pe marginea patului și-și scoase cizmele. Se ridică apoi și-și dădu jos pantalonii, rămânând în chiloți.

– Începem cu felul întâi, apoi trecem la felul doi.

Amy se simți puțin agitată.

– Ce avem la felul doi?

– Îți voi arăta. S-ar putea să te șocheze puțin, dar o să-ți placă.

– Spune-mi întâi, spuse ea.

El clătină din cap, dădu pătura la o parte și o așează pe saltea. Îngenunche și îi trase în jos cămășuța. Apoi îi spuse să se întindă. I se alătură, așezându-se pe partea lui, și-i cuprinse sânii cu mâinile. În momentul în care începu să-i guste sfârcurile, ea închise ochii. Simți valuri de plăcere inundându-i corpul. Simți umezeala dintre picioare și-și arcui spatele în momentul în care el trecu la celălalt sân.

O sărută, iar ea își întredeschise buzele, primindu-i limba înăuntru. Îi plăcea felul sacadat în care o gusta. Apoi îl sărută, exact cum făcuse și el. Sânii i se întăriseră și respira mai greu. Avea impresia că îi arde pielea. Îi cuprinse fața cu palmele în timp ce limba ei continua să se joace cu a lui. Coborî cu sărutările în jos,

pe gâtul ei și o mușcă ușor acolo unde îi simți pulsul. Apoi suflă ușor, de parcă ar fi vrut s-o răcorească.

Ea îi mângâie pieptul, adorându-i trupul sculptat. Era soțul ei – bărbatul ei.

– Îmi place să te mângâi, șopti ea.

El zâmbi.

– Și mie.

Apoi își puse genunchiul între coapsele ei și rămase deasupra ei. Când încercă să o atingă, ea îi prinse mâna, dar el îi șopti:

– Îți promit că o să-ți placă.

Will știuse că o va șoca. Era posibil să se împotrivească, dar era hotărât să o ducă pe culmile plăcerii. Coborî încet și-i ridică ușor cămașa până la mijloc. Părul roșu dintre picioarele ei îl stârnea. Când desfăcu pliurile și o privi, își simți sângele înfierbântându-se. Ea expiră și dădu din cap. El zâmbi, își strecură mâinile sub posteriorul ei și o trase mai în față. Își îndoi genunchii pe rând, până când ea ajunse cu tălpile pe pat. Apoi îi depărtă și mai mult picioarele. Când atinse pliurile, ea tresări.

– Ușurel, iubito, zise el.

O dorea foarte tare, dar ea era puțin tulburată. Will era hotărât să nu se grăbească și să ațâțe ușor focul dinlăuntrul ei. În momentul în care o văzu pe jumătate goală, își simți membrul întărindu-se. Își trecu degetele peste gamba ei în ciorapi de mătase. Dumnezeu, avea picioare extrem de lungi.

– Will, ce faci?

– Te admir. Își linse buzele. Mă incită.

O sărută sub genunchi și-și trecu limba pe sub jartieră. În tot acest timp, o privea printre gene. Buzele ei erau întredeschise și avea o expresie plină de senzualitate. Apoi trecu la cealaltă jartieră. Sâni i se mișcau ritmic, odată cu fiecare respirație.

Will îi făcu cu ochiul. Apoi își plimbă limba pe interiorul coapsei, oprindu-se fix înainte să ajungă în dreptul cărlionților roșii care îl stârneau atât de tare. Lăsă o urmă umedă și pe cealaltă coapsă, doar că de data asta trecu cu limba peste pliurile sensibile.

Ea icni de plăcere. El repetă gestul.

– O, Doamne!

Will zâmbi, văzând fața îmbujorată a miresei lui neprihănite.

—Relaxează-te Amy, n-am să-ți fac rău.

Mângâie pliurile moi și catifelate. Apoi le depărtă puțin, găsim mugurele dulce. Îl atinse ușor, iar ea respiră adânc și tremurător.

Își trecu degetul printre pliuri, iar membrul lui se întări și mai mult în momentul în care își dădu seama cât de umedă era. În curând va privi cum va aluneca în ea, dar astăzi voia să-i provoace doar ei plăcere. O desfăcu iarăși, atingând-o cu limba. Ea vru să se împotrivească, iar el chicoti.

—Ce faci?

Părea șocată. El trecu iarăși ușor cu limba peste mugurele sensibil.

—Ești păcatul pur.

—Eu sunt Diavolul.

Apoi o atinse din nou și din nou, iuțind ritmul. Se uită în sus la ea. Dumnezeuule, cum îi străluceau ochii.

—Vreau să te duc la extaz.

—Cum?

Râse apoi începu să-și miște limba din ce în ce mai repede. În tot acest timp o privea zvârcolindu-se în pat. Simțea tensiunea acumulându-se în trupul ei. Era complet udă iar el făcu un efort să se abțină pentru că tânjea să o pătrundă. Lăsa să-i scape un sunet ascuțit, iar el continuă s-o guste.

—Eliberează-te pentru mine, Amy!

Când își trecu iarăși limba peste mugurele umflat, ea își arcui spatule.

—Will! țipă.

Se aplecă peste ea, pe coate, privind-o în timp ce cădea în extaz. Când se prăbuși, o sărută ușor pe buze. Apoi ea deschise ochii verzi și-l privi uimită.

—Ți-a plăcut? întrebă el, rânjind.

—Diavolule ce ești! Trebuia să mă avertizezi.

—Te-ai fi împotrivit, rânji iar.

—Probabil, zise ea cu o voce slabă.

Will se rostogoli pe spatule. Încă respira repede. Membrul era tare ca piatra, parcă sforțându-se să iasă de sub material. Ea se întoarse pe o parte și-l privi.

—Ești stârnit.

—Da.

— Will, exista vreun mijloc prin care aş putea să te răsplătesc?

— Fără să te culci cu mine? Da, dar s-ar putea să te dezguste.

— Pe tine te-a scârbit când m-ai adus pe culmile plăcerii? Întrebă ea.

— Nu, m-a stârnit.

— Atunci nici pe mine n-o să mă dezguste.

Se întoarse, deschise sertarul noptierei şi luă două batiste.

— Este puţin murdar. Când ajung pe culmile plăcerii, vreau să spun.

Ea se încruntă.

— Sămânţa mea se va vărsa.

— Ah, de aceea sunt batistele. Făcu o pauză. Nu ştiu ce să fac.

Văzând-o atât de inocentă, se simţi străbătut de un fior de tandreţe.

— Îţi arăt eu.

Îngenunche lângă el şi-i desfăcu panglica de la chiloţi.

Membrul îi ţâşni afară, iar ea icni de uimire.

— Dumnezeuule mare, eşti imens!

Chicoti.

— Dulcea mea soţie, ai spus tocmai vorbele pe care oricare bărbat îşi doreşte să le audă.

Îi atinse vârful membrului şi-şi trecu degetul în jurul celor câteva picături apărute acolo. Încercă să nu se mişte şi o privea în timp ce îşi plimba încet degetul pe toată lungimea mădu-larului. Trase adânc aer în piept, îi luă mâna şi îi înfăşură palma pe membrul lui. Apoi îi arată ce trebuia să facă. Ea prinse repede mişcarea.

— O, Doamne! Se face şi mai mare.

Văzându-i sânii şi părul roşu ce cădea în valuri, înnebuni de dorinţă. Îi plăcea atât de mult atingerea mâinii ei moi pe membrul lui. Dumnezeuule, îşi dorea atât de mult să o pătrundă, dar ea îl strângea, iar el o privea printre gene. Ar fi vrut să dureze mult, dar dorinţa lui crescuse cu fiecare zi.

Îl privi şi-i zâmbi cu viclenie. Apoi se aplecă şi-şi roti limba în jurul vârfului.

— Dumnezeuule mare!

Nu se aşteptase absolut deloc să facă una ca asta. Majoritatea femeilor refuzau dacă le cerea un bărbat aşa ceva.

— Îți place? întrebă ea cu o voce plină de senzualitate.

O privi din nou printre gene.

— Dumnezeuule, da!

Zâmbi și-l linse din nou de parcă ar fi fost o delicatesă. Îi atinse obrazul apoi îi îndreptă din nou mâna spre membrul lui. Ea strânse din nou, iar el scrâșni din dinți pe măsură ce tensiunea se acumula din ce în ce mai tare. Fusese înfierbântat și țeapăn de ceva vreme, și se simțea arzând de la atingerea limbii ei.

Își simțea fiecare mușchi încordându-se. Prinse tăblia patului cu o mână și-și lăsă capul pe spate. Începu să tremure din ce în ce mai tare. Sămânța începu să se verse, iar ea înfășură o batistă în jurul lui. Apoi o luă și pe a doua pentru că prima era deja udă. Părea să nu se mai oprească. Când se prăbuși, îl sărută ușor pe buze. Apoi îl lăsă să se cufunde în extaz.

Peste ceva vreme, se trezi și-și găsi soția în genunchi, admirându-i trupul. Sâniile îi erau pe jumătate acoperite de păr, iar buzele erau umflate din cauza sărutărilor.

— Arăți de parcă ai fi o nimfă senzuală, zise el.

Ea îi întâlni privirea.

— Ai leșinat.

El râse.

— Bărbații ațipesc după ce fac dragoste.

Își întinse brațele.

— Încă plouă. Mă întreb ce-o să facem astăzi.

— Cred că ar trebui să stăm în pat, zise ea cu glas voios.

— Ce am dezlănțuit? întrebă el.

— Mi-a plăcut, zise ea sărind pe genunchi.

Sâniile se legănă, iar el se gândi că în curând va fi iarăși tare și înfierbântat.

— Putem să facem iarăși dragoste? întrebă ea.

— Îmi trebuie câteva minute să îmi revin, zise el.

— O!

Părea dezamăgită.

— Nu-ți face griji. Mă voi ridica în curând la nivelul așteptărilor tale.

— Mai sunt și alte lucruri pe care le putem face în ciuda răvășagului?

— Da.

Ea se încruntă.

– Am pierdut șirul zilelor. Cred că au trecut numai unsprezece zile. Mai avem încă zece până ajungem la al treilea fel.

– Nu ne putem baza pe calculele tale, zise el. Mai sunt numai cinci zile până la al treilea fel.

– Ai mințit, zise ea. Asta înseamnă o bilă neagră pentru tine.

– Pot face bila să dispară, spuse el, împingând-o pe spate.

– Ba nu.

O gădilă. Ea strigă. Apoi afișă o mină speriată.

– Dumnezeuule mare! Probabil că ne-au auzit servitorii.

El râse.

– Acum un minut, voiai să o luăm de la capăt. Acum faci pe mironosița.

– Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm.

Dar nu era gata să o lase să se dea jos din pat.

– Plouă foarte tare. Nu ne aude nimeni din cauza ploii.

– Ești sigur? întrebă ea.

– Foarte, minți el, venind către ea.

– Ce urmează? întrebă ea.

Îi cuprinse sânii cu mâinile, îi strânse ușor și-și trecu iute limba printre sfârcurile ei.

– Will, țipă ea.

Nu bănuise niciodată ce femeie nerușinată se ascundea dincolo de fațada puritană, dar se consideră un bărbat foarte norocos.

Duminică seara se așezară la masă. Se uită la el.

– Ți-e foame?

– Mor de foame – mi-e poftă de tine.

O ținui cu privirea. La lumina lumânării, ochii lui negri ascundeau o promisiune voluptoasă, una care o fermeca. În după-amiaza aceasta, închisese ușa salonului și o sărutase cu o pasiune dezlănțuită. Era un bărbat cu dorințe puternice. Masculinitatea lui o incita și, deși nu știa încă foarte multe despre cum să-l aducă pe culmile plăcerii, jurase să învețe.

Intenționa să-l facă atât de fericit, încât să nu mai plece niciodată.

După supă, valetul le aduse felul doi. Will îi aruncă un zâmbet plin de senzualitate. Roși puțin, întrebându-se ce avea de gând să facă diseară. El mânca cu poftă, dar, de fiecare dată când o privea, ea se atingeau cu greu de mâncare, pentru că zâmbetul lui seducător o stârnea prea tare.

Când sosi desertul, el zâmbi privind prăjitura cu brânză.

— Știi că este preferata ta, zise ea.

El clătină din cap.

— Ba tu ești.

Abia mai putea respira. Se simțea inundată de un val de tandrețe. Ușor, ușor, sentimentele ei pentru el deveneau din ce în ce mai puternice. Se întreba adesea dacă și el simțea același lucru, dar nu voia să-l preseze. Voia ca el să-și declare primul iubirea. Amy recunoscuse că era probabil prea devreme pentru el. O dorea și folosea adesea cuvinte de alint în pat, dar nu trebuia să-i interpreteze pasiunea drept iubire.

Când valetul se retrase, Will își puse mâna peste a ei.

— M-am tot gândit la seara asta.

Simți cum obrazii îi iau foc.

— Roșești, zise el.

— La ce te-ai gândit? întrebă ea.

Se aplecă spre ea.

— Am făcut aproape totul, dar nu ne-am consumat căsătoria.

Se gândi la felul în care își strecurase membrul între picioarele ei. Mângâierea o copleșise. Amintindu-și plăcerea pe care o simțise, strânse din coapse.

— Știu că am făcut răvășagul, dar speram că vei vrea să mergem mai departe, zise el.

Îl privi fix.

— Și să uităm de răvășag?

— Vreau să fac dragoste cu tine fără nici o interdicție.

Voia mai mult decât plăcere fizică de la el și, dacă ceda acum, simțea că nu-și va mai deschide vreodată sufletul în fața ei.

— Să continuăm așa cum am căzut de acord, zise ea.

El oftă.

Îl dezamăgise și o parte din ea voia să-i dea ceea ce dorea, dar îi era teamă.

— De ce? întrebă el.

„Deoarece cred că mă îndrăgostesc de tine și vreau să mă iubești și tu.“ N-ar fi recunoscut asta. Dacă i-ar fi dezvăluit sentimentele și el nu ar fi spus nimic, știa că ar fi fost distrusă.

– Nu este vorba că nu vreau să ne consumăm căsătoria, zise ea. Dar am sentimentul că va dispărea tot romantismul dacă vom scurta perioada în care mă curtezi.

El se lăsă pe spate, dar nu spuse nimic.

– Will, știu că probabil tu nu înțelegi, dar este foarte important pentru mine. Înțelegea, cu siguranță.

El se juca cu furculița, dar nu o ridică de pe masă.

– Trebuie să vorbim.

Vocea lui sunase calm și resemnat. Ei începu să-i bată inima mai repede. Dădu deoparte farfuria cu prăjitura fără să se atingă de ea.

– Mănâncă-ți desertul.

Simțea că i se strânge stomacul.

– Nu mi-e foame.

Îi aruncă o privire misterioasă.

– Nici mie.

Ea simți furnicăături în ceafă. Will se ridică și îi trase scaunul în spate.

– Să mergem sus.

Îl luă de braț și tresări când mâna începu să-i tremure. Se plictisise deja de ea. În timp ce o conducea sus, părea supărat. Nu-i plăcea sentimentul că el controla relația. Fusesse de acord cu rămășagul, dar se săturase deja să o curteze. Căsătoria lor nu avea o bază solidă, iar ea voia din tot sufletul să-și găsească fericirea alături de el. Acum se temea că mariajul lor era pe marginea prăpastiei.

Era frustrat. Îi cerea prea mult să facă dragoste cu ea fără toate aceste piedici?

Fusesse de acord cu pariul, pentru că provocarea îl amuzase. Pentru ea nu era doar distracție. În seara asta, ea își recunoscuse teama că romantismul va dispărea dacă și-ar fi consumat căsătoria.

Știa că nu se căsătorise din dragoste. Înțelesese, desigur, că ea chiar își dorea dragoste atunci când spusese că trebuia să simtă ceva pentru el. Înțelegea prea bine femeile care aveau nevoie

de iubire. Foarte multe pretinseseră că voiau doar să se culce cu el și apoi începeau să se atașeze. Nu-i plăcea când femeile încercau să-l sufoce. Inevitabil, îl împingeau și pe el să facă același lucru.

Când ajunse la ușă, se uită la el.

– Bate când ești gata.

El clătină din cap.

– Vorbim acum.

Ceva licări în ochii ei. Apoi își ridică bărbia.

– Prea bine. Intră, te rog.

El o conduse către pat.

– Să ne așezăm pe margine.

– Stau unde doresc eu.

Când dădu să se îndepărteze, o prinse de braț.

– Fără jocuri în seara asta, Amy. Trebuie să vorbim.

O ridică pe saltea și se așeză lângă ea.

– Ești supărat pe mine, spuse ea.

– M-am simțit frustrat și nu mi-a plăcut când mi-ai zis că tot romantismul va dispărea dacă ne vom consuma căsătoria. Ți-am simțit reticența din pricina impresiei greșite că asta va da naștere unor sentimente de afecțiune între noi.

– Ferească Dumnezeu, zise ea.

– Sarcasmul nu te ajută, zise el.

Se uită la el.

– Dar să mă culc cu tine ne va ajuta?

– De ce continui să mă ispitești?

Buzele i se întinseră într-o linie subțire, apoi vorbi:

– Ce s-a întâmplat atunci când ai vânat o femeie și s-a lăsat în sfârșit prinsă?

– Ce legătură are asta cu căsătoria noastră?

– Răspunde la întrebare, zise ea.

– M-am culcat cu ea.

– Pentru cât timp, Will? Cât timp înainte să te plictisești și să cauți o altă provocare?

Șovăi și-i spuse adevărul.

– Cel mult două săptămâni.

Îi zâmbi rece.

– Întorci lucrurile împotriva mea, zise el. M-ai provocat cu pariul acela ca să-mi menții interesul.

—Nu, Will. Ți-am cerut să mă curtezi, pentru că am vrut să fac tot posibilul să avem o căsnicie fericită. Jurămintele pe care le-am făcut au însemnat ceva pentru mine și de aceea m-am hotărât să fac tot ce-mi stă în putință să te fac fericit. Dar mi-am dat seama și că trebuie să ne cunoaștem și asta este adevăratul motiv pentru care am vrut să mă curtezi.

El oftă.

—Recunosc că asta ne-a apropiat mai mult. Am vorbit foarte mult și nu sunt pe deplin sigur că nu mi-aș fi dat seama de importanța comunicării dacă nu am fi făcut asta. Înțeleg asta acum.

—Will, trebuie să te cunosc mai bine. Îmi plac sărutările și mângăierile tale, dar intimitatea se va ofili repede dacă nu există și sentimente între noi.

—Nu știu ce sunt capabil să simt, zise el. Toate celelalte relații ale mele au fost temporare și superficiale. Dar cu tine este altfel și totul a început în noaptea aceea când am rămas încuiați în pivnița cu vinuri. A fost pentru prima dată în viața mea când am simțit nevoia să ocrotesc pe cineva – pe tine. Mi-am făcut griji să nu răcești și nu mi-a plăcut să te văd atât de speriată. Nu am mai simțit niciodată asta pentru o femeie.

Îi văzu lacrimile din ochi și-și scoase batista. Ea o luă și-și tamponă ușor colțurile ochilor.

—Mulțumesc că mi-ai spus. Mă ajută.

O luă de mână.

—Abia începem să ne cunoaștem. Toate celelalte au fost pripite în căsnicia noastră, dar nu poți grăbi sentimentele să apară. Mi-ai spus ce ți-ai dorit dintotdeauna și merita să te căsătorești din dragoste. Dar nu putem schimba ce s-a întâmplat și nu vreau să te induc în eroare.

—Nu, asta ar fi greșit.

—Îți pot spune sincer că te plac. Îți pot spune la fel de sincer că sunt mândru că am o soție atât de elegantă și de talentată. Pot să-ți spun că îmi place să-mi petrec timpul cu tine pentru că ești deșteaptă și mă faci să râd. Și-ți pot spune sincer că te vreau. Este important pentru mine și cred că și pentru tine.

—Dacă vrei să punem capăt rămășagului, putem să facem asta, zise ea.

—Tu nu ai încredere în mine, iar asta este de înțeles dată fiind reputația mea, spuse el. De aceea ai insistat să mă îndrept.

Ea încuviință din cap.

—Cred că ai nevoie de o dovadă, zise Will. Și mai important de atât, cred că faptul că te curtez ne ajută să ne înțelegem unul pe celălalt.

—Vreau să avem o căsnicie fericită, zise ea. Nu vreau să ducem vieți separate și mă sperie că s-ar putea ca tu să nu simți la fel.

—Voi fi sincer cu tine. Am intrat în această căsătorie crezând că vom sfârși prin a avea vieți separate din cauza împrejurarilor și pentru că este la modă, zise el. Fratele meu a zis ceva și cred că avea dreptate. Împrejurările căsătoriei noastre nu contează. Ci ceea ce urmează după nuntă.

—Cred că fratele tău este foarte înțelept, zise ea.

—Îmi dau seama că nimeni nu se așteaptă să reușim și știi cât de mult iubesc provocările. Zâmbi ușor. Hai să le dovedim tuturor că se înșală.

—Vreau să îmi promiți ceva, zise ea.

—Ce anume?

—Promite-mi că-mi vei fi credincios.

Înghiți în sec.

—Promit să îți fiu credincios.

Își aruncă brațele în jurul lui. O simțea tremurând și știa că vor fi momente când se va simți ispitit. Dar i-ar fi dezonorat pe amândoi dacă ar fi eșuat. Erau uniți la bine și la rău.

Capitolul 11

Will se trezi a doua zi și-l găsi pe Poppet cocoțat pe pieptul lui.

—Lua-te-ar naiba!

Poppet începuse să miaune. La naiba. Probabil îi era foame. Pisica se ridică în fața lui și miorlăi de parcă i-ar fi cerut ceva.

Apoi își dădu seama că putea chema un servitor să-i aducă pisicii mâncarea în cameră.

Îl puse pe Poppet pe pat și se ridică să-și pună pe el pantalonii de noaptea trecută. Era abia ora opt.

— Trebuie să te întorci la culcare, îi spuse el pisicii. Știu că ești în pat, dar este al meu.

Își puse halatul pe el, apoi sună clopoțelul. După ce sosi valetul, Will îi dădu poruncile și se prăbuși în scaunul de piele. Apoi își aminti tot ceea ce se întâmplase noaptea trecută.

— La naiba, mormăi el.

Poppet miorlăi către el.

Will se îngrijoră în legătură cu implicațiile discuției lor. Fusese sincer în privința sentimentelor lui față de ea, dar acum se întreba dacă ea se aștepta ca el să se îndrăgostească de ea. Fusese îndrăgostit o dată sau de două ori, dar interesul lui față de femeii se baza numai pe pofte trupești. Nu era genul de bărbat care să aibă nevoie sau să vrea vreun fel de relație apropiată. Dumnezeu știa că-și evitase toți membrii familiei aproape întreaga viață.

Singura persoană căreia îi rămăsese alături era Bell. Nici măcar nu știa sigur dacă din alt motiv decât acela că-și văzuse prietenul murind cu zile în fața ochilor săi. Urmărind pisica dând din coadă, își dădu seama că toata viața salvase animale răătăcite. Și, de asemenea, îl salvase și pe Bell.

Era un gând impresionant. Își spuse în sinea lui că nu însemna nimic și îl alungă din minte. După ce termină de îmbrăcat, auzi bătând în ușa care făcea legătura cu camera lui Amy.

— Intră, Amy.

Valetul ieși din cameră, iar Will se simți ușor stingherit în preajma ei dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, dar se gândi că va trece.

— Ești gata pentru micul dejun?

— Da, astăzi merg la cumpărături cu Julianne.

— Așa este. Îi duci schițele croitoresei.

Ea încremeni o clipă, apoi zâmbi.

— Da, sper că îi vor plăcea lui *madame* DuPont.

I se păru un pic ciudată reacția ei inițială, dar alungă din minte gândul.

— Sunt sigur de asta.

În timp ce coborau scările împreună, se uită la ea.

— Din moment ce urmează să mă întâlnesc cu fratele meu, mergem cu brișca mea la Ashdown House. Apoi tu și Julianne vă puteți petrece ziua la cumpărături.

— Abia aștept. Nu am petrecut mult timp împreună în sezonul ăsta, dar acum suntem surori, zise Amy.

După micul dejun, merse ră la Ashdown House, iar Will o însoți înăuntru. Julianne îi întâmpină în foaiier.

— Amy, dacă ești gata, putem pleca acum.

Will o sărută pe Amy pe obraz.

— Distracție plăcută.

— Marc mi-ar spune să nu cheltui prea mult, spuse Julianne.

Will nu zise nimic. Îl deranja că avusese nevoie de averea lui Amy ca să-și plătească datoria, pentru că astăzi avea cu el un cec de douăzeci de mii de lire pentru fratele lui. Încercă să uite, dar înșelăciunea îl deranja foarte tare.

Amy îl luă de mână.

— Invită-ți prietenii la cină. Spune-i lui Fordham că voi servi friptură de vită și budincă Yorkshire.

El zâmbi.

— O să vină sigur când va auzi.

Îi făcu semn cu mâna și se îndreptă către biroul fratelui său. Două ore mai târziu, încheie întâlnirea cu Hawk. Nu erau probleme cu registrele de contabilitate, dar aștepta cu nerăbdare să se întâlnească cu lucrătorii și să vadă proprietatea.

După ce părăsi Ashdown House, merse cu brișca la clubul White. Îl găsi pe Bell în cafenea și se așează pe un scaun aflat în fața prietenului său.

— Mă bucur să te văd, zise el.

— Ei bine, cum este viața de om însurat? întrebă Bell.

— Mai bune decât m-așteptam.

Bell ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic.

Chelnerul îi aduse lui Will o ceașcă de cafea. Luă o gură apoi îl privi pe Bell.

— Unde este Fordham?

– Probabil că a leșinat pe undeva din cauza unei sticle în plus, răspunse Bell. Mai mult ca sigur a uitat că trebuia să ne întâlnim.

Will zâmbi și sorbi din cafea.

– Deci ce mai e nou în viața ta?

– Mai nimic. Am terminat-o cu amanta.

– Fără scandal, sper, zise Will.

– Desigur că ne-am certat, zise Bell. Obosisem să tot aud același acuzații că o ignoram și că mă așteptam să fie mereu acolo. Era teribil de plictisitor.

Will își puse ceașca pe masă.

– Ți-ai găsit pe altcineva?

– Mă cunoști prea bine.

Bell își termină cafeaua și puse ceașca goală deoparte. Când chelnerul se întoarse, Bell îi făcu semn să plece.

– Deci ești mulțumit de mireasa ta.

Will zâmbi.

– V-a invitat pe tine și pe Fordham la cină săptămâna asta. Dacă-l vezi pe Fordham, spune-i că intenționează să servească friptură de vită și budincă Yorkshire.

– Prea bine. Făcu o pauză. Apropo de invitații, Elise, amanta mea nouă, dă o petrecere privată mâine-seară. Vino și tu, zise el.

Will clătină din cap. Doamnele nu participau la petreceri date de curtezane.

– Nu, mulțumesc.

Bell pufni amuzat.

– Incredibil.

– Ce? întrebă Will.

– Refuzi pentru că ești însurat.

– Lua-te-ar naiba. Suntem proaspăt căsătoriți.

– Te vei plictisi curând, zise Bell.

Will se uită urât la prietenul său.

– Ai grijă, Bell. Este soția mea.

Bell trase adânc aer în piept.

– Corect. Îmi cer scuze.

– E în regulă, zise Will.

– Mă surprinzi, zise Bell. Nu vreau să te superi pe mine, dar nu ești cunoscut pentru relațiile lungi.

Will își plimbă degetul pe marginea ceștii.

— Este altceva când femeia respectivă este soția ta.

— Nu pot spune că înțeleg din moment ce nu am nici un fel de experiență în domeniu.

— Am o responsabilitate față de ea.

Se încruntă, gândindu-se încă o dată la cecul pe care i-l dăduse fratelui său în dimineața aceea. După discuția de noaptea trecută, înșelătoria îl obseda.

— Te cunosc, zise Bell. Ceva te deranjează.

— Tatăl ei m-a apostrofat când i-am cerut-o de soție în mod formal. I-am promis că nu-i voi face rău.

Will se uită la prietenul său.

— Hardwick a fost de acord doar pentru că ea ar fi fost distrusă dacă nu ne-am fi căsătorit.

— Nu ai vrut să o compromiți la petrecerea aceea cu jocuri de cărți.

— Știi că mai încercasem și am dat-o-n bară, zise el.

Atunci dăduse greș din cauza disperării. Acum se bucura că se întâmplase asta. Dacă ar fi compromis-o intenționat, ea și-ar fi dat seama iar tatăl ei ar fi vrut mai mult ca sigur să-l omoare. Căsătoria lor s-ar fi dovedit, într-adevăr, nefericită.

— Ea știe că ai pierdut o avere la jocuri?

Clătină din cap.

— Nu am vrut ca ea sau tatăl ei să știe.

Hawk plătise datoria ca să păstreze tăcerea. Will se uită la ceașca de cafea și se încruntă. Pusese mâna pe averea ei și-l plătise pe fratele său. Totul mersese în favoarea lui. Atunci de ce se simțea de parcă ar fi mâncat ceva stricat?

— Ce-i cu expresia asta posacă? întrebă Bell.

— I-am dat de dimineață cele douăzeci de mii de lire lui Hawk... din averea ei.

— Ai fi primit banii și dacă te-ai fi însurat cu ea în condiții normale, zise Bell.

— Aș minți dacă aș spune că n-am fost ușurat că ea avea cinci-zeci de mii. Nu știe că o mare parte din averea ei s-a dus pe datoria mea la jocuri.

– Să știi că nu ești primul bărbat care se căsătorește cu o moștenitoare.

– Ceea ce s-a întâmplat în pivnița de vinuri a fost un accident, spuse el puțin morocănos. Dacă află vreodată de datorie, va ajunge la concluzia că am vrut să o compromit.

– Ai plătit imediat și scandalul a fost înăbușit în fașă, zise Bell. Cum ar putea să afle?

– Ai dreptate, desigur.

– Este soția ta și te simți puțin vinovat, zise Bell.

– O parte din mine crede că ar trebui să-i spun.

Bell își dresе glasul.

– Am o povestioară care te-ar putea ajuta să iei o hotărâre. Acum cinci ani, am fost într-o sală de jocuri. Mai ții minte? Eram amândoi nevinovați și plini de îngâmfare.

– Mi-amintesc, zise Will. Am vărsat jumătate din seară după ce băusem prea mult coniac.

– Flirtai cu o fetișcană de la tavernă. Eu urmăream un joc cu miză mare. Jocul a continuat ore întregi, apoi am văzut un domn trișând. Apoi a pus mâna pe o sumă frumoșică.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Will.

– Domnul, al cărui nume nu-l voi spune, era prietenul răposatului meu tată. Bell dădu din cap. Nimeni altcineva nu văzuse nimic. Credeam că nu era bine să tac din gură, dar îl cunoșteam pe om. N-am avut destul curaj să-l acuz. N-am putut dormi deloc în noaptea aceea. Aveam o dilemă și nu știam ce să fac. În dimineața următoare m-am dus la tatăl meu și i-am spus ce văzusem, dar nu l-am identificat pe bărbat. Tata mi-a spus că, în asemenea împrejurări, sunt trei întrebări-cheie pe care trebuie să ți le pui înainte să dezvălui ceva. Este adevărat? Este un lucru bun? Este nevoie să faci asta?

– Și ce-ai făcut? întrebă Will.

– Știam că era adevărat. Iar în ceea ce privește calitatea gestului, am simțit că omul nu merita asta. Am simțit totuși nevoia să-i mărturisesc tatălui identitatea bărbatului respectiv. Mi-a spus că făcusem un lucru bun și de atunci nu a mai fost prieten cu bărbatul acela.

Will se gândi la cele trei întrebări.

— Ei bine, este adevărat că am jucat, dar nu ar fi bine să-i spun lui Amy. Cred că o mărturisire nu numai că nu este necesară, dar ar face mai mult rău decât bine.

— Deci te-ai hotărât, zise Bell. Acum nu te mai gânde la asta.

Amy se simți puțin tulburată când ea și Julianne intrară în magazinul lui *madame* DuPont.

Modista le primi cu o reverență elegantă.

— Bine ați venit în prăvălia mea.

— Știu că vrei să discuți cu *madame* DuPont, zise Julianne. Eu vreau să mă uit la bonete și la mărunțișuri.

Madame DuPont înclină din cap și se întoarse cu fața spre Amy.

— Ați adus ultimele schițe?

— Da, mulțumesc.

Amy o urmă pe croitoreasă la masa de lucru și întinse schițele noi.

— Pentru asta recomand satin roșu, iar finisajele din catifea roșie, chiar deasupra volanelor din dantelă.

— O clipă, zise *madame* DuPont. Cred că am o mătase care ar merge bine pentru schița asta.

Când modista reveni, aduse o bucată albastră de material și una roșie. Amy examinează țesăturile.

— O prefer pe cea roșie, cu catifeaua de aceeași culoare.

— Minunat, zise croitoreasa. Sunt de acord.

Amy îi arată următorul desen.

— Îmi imaginez un voal de dantelă aurie, funde de mătase și tul.

Amy îi arată altă schiță.

— Acesta este o rochie de bal din mătase de culoarea fildeşului cu margini din lamé auriu. Vă rog să remarcați că volanele sunt mai mici.

Îi mai arată femeii și alte schițe.

— Și ultima este mai diferită. Este din tafta cu mâneci lungi și dantelă în jurul încheieturilor. Am asortat-o cu un șal din mătase transparentă cu broderie și o voaletă neagră.

— Ultima este uimitoare, zise *madame*. Pot să recomand o fundă de mătase care să scoată în evidență talia înaltă?

— Este o sugestie minunată, zise Amy. Știu că ultima vă place. Sunteți interesată și de vreuna dintre celelalte?

— Le iau pe toate, zise *madame*. Privi în spatele ei, la Julianne apoi își întoarse privirea vicleană către Julianne. Aveți săculețul de mână. Voi acoperi punguța cu un șal când mă întorc.

După ce croitoreasa dispăru în spatele unei draperii, Amy era ca pe ghimpi. Se prefăcu preocupată de schițe, de parcă nu ar fi încheiat încă discuția cu *madame* DuPont. Nu după mult timp, *madame* ieși cu un șal acoperindu-i brațul. Amy privi peste umăr, dar Julianne cerceta o bonetă.

Amy își închise caietul cu schițe și-și luă săculețul. Desfăcu șnurul, iar *madame* îi puse punguța cu banii înăuntru. Lui Amy i se păru că monedele răsunară neobișnuit de tare, dar asta era cu siguranță doar din cauza emoției sale. Trase de șnur. Apoi își ridică privirea și o văzu pe Julianne stând în fața oglinzii și uitându-se la reflexia lui Amy.

Simți că i se strânge stomacul. Se strădui să ajungă în dreptul prietenei sale – acum sora ei.

— Îți vine bine boneta.

Julianne își privi din nou imaginea și oftă.

— Nu, nu cred că o voi cumpăra astăzi. Se întoarse. Ați terminat treaba?

— Da.

Madame făcu o reverență de rămas-bun. Sunetul clopoțelului de la magazin o făcu pe Amy să tresară.

— Uite și trăsura, zise Julianne, ridicând mâna înmănușată.

Când sosi, se urcară în ea.

— Mai vrei să mai vezi și alte magazine? întrebă Julianne.

— Nu, astăzi nu.

— Amy, ai grijă, monedele zornăie, zise Julianne.

Desigur că zornăiau. Amy privi pe fereastră. Nici măcar nu se gândise la reflexia în oglindă, dar fusese agitată, pentru că știa că ceea ce făcuse ar putea crea probleme.

— Știu că părinții tăi sunt înstăriți, zise Julianne și știu că zestrea ta a fost colosală. Deci nu pot să înțeleg de ce ai accepta bani pentru schițele tale când nu ai nevoie de ei.

— Bunicul meu era negustor. Nu cred că este nimic greșit în a primi bani pentru muncă cinstită.

Julianne se întoarce spre ea.

— Atunci de ce încerci să ascunzi asta?

— Pentru că știu ce părere are lumea bună despre negustorie.

— Will știe?

Amy tresări.

— Nu, șopti ea.

Julianne îi atinse brațul.

— Spune-mi de ce ai luat banii.

Strânse șnurul săculețului.

— Inițial m-am înțeles cu *madame* DuPont în ziua aceea în care schițele mele au fost expuse la tine acasă. Am făcut asta și din lăcomie, dar m-am și gândit că ar trebui să fiu plătită pentru munca mea. Ai dreptate. Știam că trebuie să păstrez secretul. Părinți mei nu dezvăluie niciodată sursa averii lor pentru că provine din negustoria bunicului.

— Amy, știi că voi ține discuția noastră secretă, dar sunt îngrijorată. Îl înșeli pe Will.

Se uită la Julianne.

— Știu atât de puține despre soțul meu. Iar reputația lui nu este deloc liniștitoare. Este un crai și am început să mă îngrijorez că ar putea fi și un pierde-vară. Cum să-i spun asta? Ar însemna să-l acuz. Dar, dacă aș descoperi că ne-a adus la sapă de lemn, am avea probleme serioase. Așa că m-am hotărât să economisesc, în caz că vom avea vreodată nevoie de bani.

Julianne se încruntă.

— Amy, dacă s-ar întâmpla ceva groaznic, te-ai putea duce la tatăl tău sau la soțul meu pentru ajutor.

Ea clătină din cap.

— Părinții mei au fost deja nevoiți să suporte rușinea nunții mele. Nu mai vreau să-și facă griji vreodată. Știa că probabil ceilalți vecini cleveteau despre căsătoria ei cu un crai. Dacă i-aș cere vreodată ajutor soțului tău, aș crea resentimente între frați.

— Amy, dacă te-ar fi văzut altcineva astăzi, poți să fii sigură că zvonul s-ar fi răspândit. Atunci i-ai fi umilit pe soțul tău, pe părinții tăi și toată familia lui Will. Merită banii riscul acesta?

— Vreau să-mi iau o măsură de siguranță. Doar până mă asigur că s-a cumintit și pot să am încredere în el.

Julianne se uită la ea.

— Amy, dacă află vreodată că l-ai înșelat, nu va mai avea încredere în tine.

— Jur că imediat ce simt că avem o căsnicie solidă, voi renunța la bani.

Se întreba dacă va putea vreodată să aibă încredere în el.

Trăsura opri în fața casei.

— Nu te încurajez în această înșelăciune, zise Julianne. Dar monedele acelea zornăie, iar ceilalți vor observa. Ce explicații vei da când noi facem toate cumpărăturile pe credit?

— Îmi pare rău că te implic în asta. Prefer să rămân acasă acum, zise Amy.

— Will te așteaptă la Ashdown House. Vrei să îi trimit un mesaj? Întrebă Julianne.

— Nu. Lasă-mă să duc punguța înăuntru, apoi voi merge cu tine.

Intră în casă și urcă scările, detestând sunetul monedelor zornăitoare. Odată ajunsă în camera ei, ascunse punguța în cu-făr. Pe viitor, o va ruga pe *madame* DuPont să o plătească numai cu bancnote. Închizând cufărul, Amy se întreba dacă luase decizia corectă. Avea să o ia încet, fiecare zi pe rând, și să aibă mai multă grijă pe viitor.

Will stătea în salon cu bunica.

— Amy nu este scoțiană, spuse el, ridicând vocea. Este doar roșcată.

Bunica îi atinse mâna.

— Ai putea să porți o fustă scoțiană.

El râse.

— Nu. Nu voi fi văzut niciodată în fustă, zise el tare.

— O, Doamne! zise contesa văduvă. Bunica are o obsesie cu scoțienii.

Hawk intră în salon.

— Dumnezeuule mare, încă mai crede că Amy este scoțiană?

Will râse.

— Da.

— Am auzit voci în hol, zise Hawk. Cred că Julianne și Amy s-au întors.

Când Amy intră în salon, Will și Hawk se ridicară. Atitudinea reținută a lui Amy îl uimi. Se gândea că va fi fericită după o zi la cumpărături.

— Julianne s-a dus s-o hrănească pe Emma și mi-a spus să vin în salon, zise Amy.

Will se duse către ea și o sărută pe obraz. Apoi o luă de mână și o conduse la canapea.

Patience, Hope și Harmony se strecurară în salon. Petreceau atât de mult timp la Ashdown House încât Will se întreba de ce nu se mutau acolo.

— William, te porți foarte familiar cu soția ta, spuse Patience așezându-se în fața lor.

— Se numește afecțiune, zise Hawk.

Will îi făcu cu ochiul lui Amy.

— Șocant, nu-i așa? Ca tinerii însurăței să fie apropiați.

Ea roși și se uită la mâinile lor strânse.

— Sunt proaspăt căsătoriți, zise Hope. Will, păcat că nu ați fost în luna de miere.

— O amânăm până la vară. Will se uită la Amy. Mergem acasă?

— O, dar trebuie să rămâneți la cină, zise contesa.

El nu dorea să-și petreacă seara cu familia lui și bănuia că o tulbura ceva pe Amy. Will știa că rudele lui își vor vârfi nasul în căsnicia lor. Patience îl criticase deja pentru că își exprimase liber afecțiunea față de Amy.

Amy se aplecă spre el.

— Lasă-mă să vorbesc cu mama ta, șopti ea. Apoi se așeză lângă contesă. Vă mulțumesc că ne-ați invitat la cină. Sper că veți ierta un cuplu de tineri căsătoriți pentru că își doresc să petreacă timp singuri.

— Desigur, draga mea. Doar că îmi place să fie toată familia aici. De aceea fetele mele vin atât de des. M-am simțit foarte singură după moartea soțului meu. Asta a fost acum mulți ani, dar când ești bătrân, nu știi din ce motiv, timpul pare că trece mult mai repede.

Amy îi mângâie mâna.

— Voi veni curând în vizită. Eu și Will am început căsnicia invers, așa că acum încercăm să ne cunoaștem.

—Mă bucur, draga mea. Oftă. William, se pare că te-ai însurat cu o fată foarte drăguță. Acum plecați în luna voastră de miere.

Amy o vizită pe contesa în ziua următoare, așa cum promisese. Patience, Hope și Harmony veniseră și ele. Bunica sforăia încet lângă Amy. Așa cum era obiceiul, doamnele se apucară de cusut în timp ce stăteau de vorbă. Julianne li se alătură câteva minute, apoi plecă să îi dea de mâncare Emmei.

Lui Amy contesa i se păru o femeie destul de timidă, ușor influențabilă de către ficele ei și mai ales de Patience. Observă că Patience critica cusătura lui Harmony, care ei i se părea excepțională, dar își păstră părerile pentru ea.

—Sunt sigură că lucrul lui Amy este perfect, spuse Hope. Doar face schițe de rochii.

—Nu există perfecțiune, spuse Amy, și nu pot fi obiectivă în legătură cu lucrul meu.

—Schițele tale sunt renumite, spuse Patience. Trebuie să fii mândră de realizările tale.

Își aținti privirea asupra lucrului.

—De fapt, William este mândru de schițele mele.

—Nu e drăguț? întrebă Patience răutăcios. Nu ești de acord, Hope?

Amy își ridică privirea, uimită de sarcasmul lui Patience.

Hope strâmbă din buze.

—Într-adevăr. Sunt sigură că nu speră să câștige nimic de pe urma complimentelor făcute soției.

Toate trei surorile izbucniră în râs.

Amy se înroși la față. Își păstră privirea asupra lucrului și nu spuse nimic, dar insinuările lor îi displăceau profund. Era clar că doar o tachinau, dar dincolo de cuvintele lor se ascundea părerea lor că el nu făcea complimente sincere.

—Amy, îmi pare rău. Nu am vrut să te rănim, spuse Patience. Doar că noi îl cunoaștem pe fratele nostru. Este un seducător și nu se dă înapoi de la nimic ca să obțină ceea ce-și dorește.

Nu putea să nu fie de acord cu ele. Părea că farmecul lui era natural, iar firea lui iubitoare de distracții avea ceva irezistibil. Rămășagul lor era un prim exemplu. Dar ea nu-l cunoștea aproape deloc.

—Ar fi bine să-i tratezi complimentele cu precauție, zise Hope.

—Nu are astâmpăr și nu poate sta nicăieri prea mult timp, dar poate că tu îl vei îmblânzi, zise Harmony.

Amy împunse pânza cu acul. Îi venea să se scuze ca să poată pleca, dar îi promisese ceva lui Will și nu voia să încalce promisiunea.

—Mi-am dat seama că uneori doar credem că știm pe cineva, când, de fapt, nu este așa. Este adevărat că nu îl cunosc pe Will de mult timp. Dar este soțul meu și i-am spus că mereu va fi pe primul loc. Am jurat, de asemenea, să-l apăr dacă-l va critica cineva de față cu mine.

Cele trei surori schimbă priviri pline de uimire. Patience își dresе glasul.

—Amy, noi îl iubim pe fratele nostru, dar știm că și-a câștigat pe bună dreptate reputația diabolică. Sperăm că tu îl vei schimba. Nu am putut să nu observăm că ești un pic fermecată de Will. Voiam doar să ne asigurăm că îl înțelegeți.

—Dacă voi credeți că el este incapabil să fie sincer, atunci nu pot decât să cred că voi nu-l cunoașteți pe fratele vostru deloc, zise Amy. Și n-am să vă îngădui să-l criticați de față cu mine. Vă rog să mă scuzați.

Se ridică și-l văzu pe Hawk închizând ușa.

—Amy, te rog să ieși loc.

—Poate ar trebui să vă lăsăm singuri, zise Patience.

—Ia loc, Patience pentru că asta are mare legătură cu tine.

—Chiar trebuie să plec, zise Patience strângându-și lucrul.

—Patience, convoc o ședință de familie ad-hoc, zise Hawk.

Amy observă expresia uluită de pe fața lui Patience.

—N-am făcut nimic greșit, Hawk.

—Stăteam afară și am auzit fiecare cuvânt, zise Hawk. Îmi este rușine cu toate cele trei surori ale mele în acest moment.

Amy își acoperi gura cu mâna, amintindu-și de avertizarea lui Will. O parte din ea își dorea să nu fi spus nimic, și totuși nu s-ar fi putut ierta dacă nu l-ar fi apărât.

—Doar o tachinau, zise contesa.

Hawk se uită la mama lui.

—A fost nepolitic, mamă. Suntem o familie, iar asta înseamnă că trebuie să ne susținem reciproc, zise Hawk. Nu puteam

să stau deoparte și să le ascult pe surorile mele spunându-i lui Amy că mariajul cu fratele nostru nu are nici o șansă. Patience, tu le influențezi pe Hope și pe Harmony. Nu caut să le scuz, dar tu ești cea care dă tonul, iar ele te-au urmat întotdeauna. Will este fratele nostru. El și Amy s-au căsătorit de curând și acum își încep viața împreună. Ceea ce vă cer tuturor este să lăsați critica deoparte și să îi susțineți pe Amy și pe Will. Suntem o familie mare, continuă Hawk. Toți avem personalități și interese diferite. Dar ar trebui să fim uniți și să ne gândim la lucrurile bune din viața noastră, nu la cele negative.

Patience oftă.

–Ai dreptate, Marc. Amy, te rog să mă ierți. Îl iubim pe Will foarte mult, dar câteodată îi vezi pe ceilalți doar dintr-o perspectivă cunoscută. Te rog să nu iei asta ca pe o insultă, dar am auzit că erai una dintre fetele fără pețitori. M-așteptam să fii o femeie timidă, sperioasă, care nu știe să vorbească și care nu are coloană vertebrală. Dar ești exact opusul.

Amy nu-și dăduse seama până atunci cât de mult se schimbă într-un timp atât de scurt, dar preluase controlul asupra vieții ei, chiar și atunci când avuseseră loc întâmplări pe care nu le putea controla. Se uită la Patience.

–Mi-am dorit dintotdeauna o familie numeroasă. Am fost atât de impresionată când mi-ai împrumutat rochia ta de mireasă. Nu am avut frați sau surori și am sperat că ne putem apropia odată cu trecerea timpului.

–Cred că Will este foarte norocos că s-a însurat cu tine, zise Hope. S-a schimbat în bine. Acum că s-a căsătorit cu tine, va renunța la visele lui de a călători. Înainte să intri în viața lui, era hotărât să plece în Elveția, dar întreaga familie a fost de acord că trebuia înceteze. Ne temeam că va sta ani mulți, așa cum s-a mai întâmplat.

Patience oftă.

–A vrut să plece, iar noi am insistat ca Hawk să nu-i mai dea alocația trimestrială. Will a fost furios, dar trebuia să-și găsească un serviciu.

Amy se strădui să-și ascundă reacția, dar era de-a dreptul alarmată. Nu era de mirare că el se împotriviase ca familia lui

să intervină în viața lor. Dar de ce nu-i spusese adevărul despre măsurile pe care ei le luaseră ca să-l țină acasă?

Capitolul 12

Amy își petrecu întreaga zi supraveghind pregătirile pentru cina din seara aceea. Bellingham și Fordham aveau să ia cina cu ei, iar Amy voia ca totul să fie perfect. Servitoarele lustruiseră fiecare suprafață până când totul lucea de curățenie. Acum pregăteau mâncarea, iar Amy mai trebuia doar să se îmbrace. Fusesse un moment în acea după-amiază când Will râsese, spunându-i că prietenii lui burlaci nu vor observa, dar ea era de neclintit.

Amy ar fi vrut să vorbească cu Will despre cele spuse de familia lui, dar se hotărî să mai aștepte o zi ca să nu-i strice dispoziția. O îngrijora faptul că el nu-i spusese nimic despre asta, dar probabil că lui i se păruse ceva lipsit de importanță. Când vorbea despre trecut, spunea adesea că erau treburi încheiate și nu mai putea schimba nimic. Nu era genul de om care să privească înapoi. Dar cu siguranță călătoria însemnase foarte mult pentru el.

În seara aceea, Anna o convinse pe Amy să poarte rochia din mătase de culoarea jadului cu răscroiala adâncă. Când Anna îi termină de aranjat părul, se auzi o bătaie în ușă.

— Mulțumesc, Anna. Asta e tot, zise Amy și apoi îl chemă pe Will.

El deschise ușa și intră cu mâinile la spate.

— Rămâi la măsuța de toaletă.

— De ce?

Se uită la ea în oglindă.

— Închide ochii.

— De ce?

— Fă-o. Și nu trage cu ochiul.

Închise ochii. Ajunse lângă ea. Îl simți punându-i un colier în jurul gâtului. Fixă încuietoarea cu degetele.

–Acum îi poți deschide, zise el.

Icni când văzu colierul strălucitor de smarald.

–Vai, este minunat, dar de unde și când...?

–Atunci când tu ai fost la cumpărături cu Julianne, iar eu am mers la clubul White să mă întâlnesc cu Bell. Mi-am dat seama că nu îți făcusem nici un cadou de nuntă. Din moment ce tu nu te-ai plâns, m-am gândit că ar trebui să-ți iau ceva extravagant. A, da, și mai este o pereche de cercei care se potrivesc cu colierul. Dar te voi lăsa pe tine să ți-i pui.

–Cred că Anna a știut de surpriză, zise Amy.

El zâmbi.

–Și văd că te-a convins să porți rochia asta.

Amy își puse cerceii.

–Will, sunt superbi. Se întoarse către el. Mulțumesc.

O luă de mâini și o ajută să se ridice.

–Mă bucur că îți plac. Știi că m-ai surprins atunci? Ai fost la cumpărături și te-ai întors cu mâna goală.

Continuă să zâmbească, deși simți că i se strânge stomacul. Nici ea, și nici Julianne nu-și cumpăraseră nimic pentru că Amy se dăduse de gol din neatenție. Vina era insuportabilă și, pentru o clipă, se simți tentată să mărturisească, dar nu în seara aceasta, când prietenii lui veneau la cină. Voia ca seara să fie perfectă.

–Mi-ar fi plăcut să-mi dai voie să mai invit două doamne la masă ca să fim la egalitate, zise Amy. Am prietene care ar fi încântate să îi cunoască pe Bellingham și pe Fordham.

–Nu am nici o îndoială că prietenele tale ar fi încântate, dar prietenii mei burlaci ar recunoaște imediat o întâlnire aranjată. O sărută îndelung. Îți dai seama că mai sunt doar șapte zile până când unul din noi va câștiga rămasăgaul?

–N-am găsit nici un spion, dar nici nu am stat despărțiți decât în acea zi în care am fost la modistă, zise ea. Și atunci când am vizitat-o pe mama ta.

Îi spuse lui Will ce se petrecuse, mai puțin ce vorbiseră despre călătoriile lui. El îi mulțumi că îl apăraseră și recunoscă că Hawk avea dreptate cu privire la surorile lui. Apoi se arătă impresionat de felul în care o pusese la punct pe Patience.

Pe chipul lui cu ochi negri se așternu o expresie gânditoare.

— Pe legea mea, ai dreptate. Ne-am petrecut fiecare seară împreună, *fără* să luăm desertul.

Ea râse și atinse iar colierul. El zâmbi.

— Mă întreb cine va câștiga.

— S-ar putea să fie egalitate. Eram sigură atunci când ai sugerat pariul că vei da greș, dar ai dovedit că poți fi foarte romantic, zise ea. Flori, poezii și bijuterii. Iar cea mai frumoasă parte au fost discuțiile noastre.

Îi cuprinse fața cu palmele lui calde și o privi fix. Un sentiment profund, amețitor îi inundă sufletul. Afecțiunea crescuse din ce în ce mai mult în ultimele două săptămâni. Deși își spusese că era prea devreme, își dădu seama că inima nu ține cont de diviziunile timpului.

Dacă i-ar fi făcut curte înainte de căsătorie, în mod tradițional, nu ar fi petrecut atât de mult timp împreună. Nu ar fi discutat cu orele la lumina lumânării și nici nu s-ar fi atins în zonele cele mai intime. Ar fi trebuit, în mod normal, să fie atenți la ce-și spuneau, pentru că ar fi fost însoțiți, într-un salon. Nu ar fi putut vorbi liber despre lucrurile care contau. Dar, căsătoriți fiind, le fusese îngăduit să facă asta. Deși aveau o căsătorie încheiată de nevoie, fuseseră de acord să-și respecte jurămintele.

Așa cum spusese Will, nimeni nu se aștepta ca ei să reușească. Nu-i va uita niciodată cuvintele. „Să le dovedim că s-au înșelat.”

Își asculta inima și recunoscuse adevărul. Se îndrăgostise de el.

— La ce te gândești? întrebă el.

Voia să-i spună, să-i mărturisească dragostea sa, dar trebuia să aștepte momentul potrivit. În seara asta îi făcuse un cadou. Poate că era rândul ei. Își puse mâna pe pieptul lui și-i simți inima bătând.

— Vreau să-ți fac un cadou diseară.

— Ce anume?

— Vreau să te las să câștigi răămășagul, zise ea.

— Poftim? întrebă uimit.

— Vreau să câștigi. În seara asta vreau să fac dragoste cu tine fără bariere sau reguli, zise ea.

— Mulțumesc.

O sărută blând întâi, apoi plin de pasiune. Gura îi era fierbinte iar sărutul plin de dorință și extrem de erotic. Își coborî mâinile pe spatele ei și-i mângâie posteriorul. Când o strânse în brațe, îi simți mădularul întărit. Când încheie sărutul, ochii îi erau întunecați de pasiune.

– Tocmai mi-am dat seama că amâni iarăși să-mi faci pe plac.

– Da?

– Mi-ai făcut un cadou, dar trebuie să aștept să plece prietenii mei ca să pot deschide ambalajul.

Îl pocni în joacă.

– Ești atât de rău.

– Cred că am stabilit deja asta, zise el.

Își netezi gulerul.

– De fapt nu prea mai ești.

Îi ridică mâinile cu palmele-n sus și-i sărută încheieturile.

– Continui să mă surprinzi și să mă uimești.

– Și tu la fel, șopti ea.

– Am face bine să coborâm, pentru că patul acela mă tentează și vreau să facem dragoste pe îndelete, zise el.

Îl luă de braț și inspiră mirosul lui unic, masculin. Inima îi tresălta și își dădu seama că bucuria îi inunda sufletul.

– Cina a fost delicioasă, doamnă Darcett, spuse Fordham, îndepărtându-și o buclă blondă de pe frunte. Trebuie să recunosc că încă mi se pare foarte ciudat. N-am crezut niciodată că Diavolul ăsta se va însura, dar zâmbești. Bănuiesc că-ți dă de furcă.

Amy râse.

– De fapt, de multe ori este exact invers.

– O, nu, zise Fordham. Deci este o mică vulpe șireată, nu?

Will îi făcu cu ochiul.

– Soția mea a reușit să mă surprindă aproape zilnic.

– Lasă pe seama lui Will să-și găsească cea mai bună soție – până și într-o pivniță de vinuri, zise Fordham.

Bellingham clătină din cap.

– Fordham, încearcă să fii cuviincios.

Bărbatul tresări.

– Îmi pare rău, doamnă Darcett.

– Nu-ți face griji. Nu m-am supărat.

— Este, cu siguranță, o căsnicie deosebită, zise Will. Ia aminte, nu mai vreau să calc vreodată într-o pivniță de vinuri. A fost îngrozitor de frig acolo. Totuși, vinul a fost excelent.

Bell inspiră adânc.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei profita de colecția rafinată a lui Boswood. Câți soldați ai dat gata?

— Unul. Will se uită spre Amy. Așa vorbim noi despre sticlele golite. Am dat gata foarte multe de-a lungul anilor.

— Apropo de vin, să vă umplu paharele, zise Bell, ridicând o sticlă de vin roșu. Apoi ridică paharul. Pentru domnul și doamna Darcett. Vă doresc să fiți fericiți.

Amy era fascinată de Bell. Era înalt și musculos precum soțul ei. Avea părul negru, ca și Will, dar mai scurt.

— Milord, ai călătorit mulți ani alături de soțul meu.

Își întoarse privirea de un albastru intens către ea.

— Da, am rătăcit pe continent timp de patru ani. A fost o adevărată aventură.

— Am fost și eu cu ei, dar familia m-a chemat acasă după numai șase luni. Dădusem de necaz.

— Tu ești o pacoste oricum, zise Will râzând.

— Adevărat, dar poate într-o zi voi întâlni o femeie dornică să mă ia de soț. Zâmbi către Amy. Ai cumva prietene singure pe care nu le deranjează un bărbat cu cizme tocite și fără bani?

— De ce cred că ai da înapoi dacă m-aș oferi să-ți fac cunoștință cu prietenele mele?

Îi plăcea Fordham. Era fermecător, dar modest.

— Cred că Darcett ți-a spus adevărul despre mine. Acum am încurcat-o. N-o să mă lași să mă apropiu de prietenele tale. Fordham se aplecă peste masă. Probabil că nu ar trebui să faci asta, dacă mai vrei să-ți fie prietene.

Se uită spre Will, râzând.

— Așa este?

— Mă tem că da, admise el.

Își întoarse atenția către Bellingham.

— Domnule, probabil că îl cunoști foarte bine pe Will.

— Da, îmi este ca un frate, recunosc Bell. Mi-a cerut să-l însoțesc într-o călătorie după un moment foarte dificil al vieții

mele. Bănuiesc că ți-a spus că mi-am pierdut toată familia din cauza bolii...

— Da, așa este.

Amy îl admira pentru că spunea lucrurilor pe nume. Oamenii preferau adesea să îngroape experiențele dureroase decât să le înfrunte. Bell luă o gură de vin.

— Călătoriile noastre s-au dovedit fascinante și m-au ajutat să-mi vindec suferința.

Șocul și durerea probabil că fuseseră groaznice. Slavă Domnului că Will fusese acolo să-și ajute prietenul.

— Plănuiești să mai pleci în călătorie? întrebă Amy.

— Mă gândeam să merg în Elveția, dar îmi este greu să găsesc însoțitorul potrivit, zise Bell. Condițiile sunt adesea prea grele, și nu toată lumea poate să râdă și să se descurce așa cum făcea soțul tău. Este destul de talentat. Știai că poate să facă un ceai și să fiarbă un ou?

Amy zâmbi.

— Da, mi-a spus că a învățat să facă asta de nevoie.

Își dădu seama că Will dorise să plece în călătorie cu Bellingham. Își dorise să scape de familia lui așa cum făcuse și în copilărie. Dar de ce? De ce anume fugea?

— Te-ai gândit să te însori de când te-ai întors în Anglia? întrebă Amy.

— De ce? Ai prietene potrivite? întrebă Bell.

— Chiar am, zise ea.

— Șocant, zise Bell. Gazda își invită de obicei prietenele și se asigură că le întâlnesc fie că vreau sau nu.

Amy rânji.

— Ca să fiu sinceră, am vrut să fim număr egal la masă, dar Will a insistat că nici unul din voi nu va aprecia eforturile mele de a vă găsi pe cineva.

— Dacă prietenele tale au tați cu buzunarele pline, s-ar putea să îmi dau brusc seama că sunt îndrăgostit, zise Fordham.

Amy râse. Când își îndreptă atenția spre soțul ei, îl văzu schimbând priviri cu Bell. Poate că gluma lui Fordham li se păruse de prost gust.

După ce vafele erau gata, Will îi aruncă o privire mistuitoare lui Amy.

— E timpul pentru desert.

Simți cum se îmbujorează, auzind aluzia la gluma lor intimă. Se întrebă dacă va asocia întotdeauna dragostea cu mâncarea.

— Doamnă Darcett, înțeleg că aveți o carieră, zise Fordham.

— Nu este o carieră, zise Will. Lui Amy îi place să deseneze rochii elegante.

— O croitoreasă din Londra face rochii după schițele mele, zise Amy. Mă consult cu ea în ceea ce privește materialele și accesorii.

Fordham se încruntă.

— Mie asta mi se pare o carieră.

— Așa își petrece ea timpul liber, zise Will. Amy este talentată și-i place să deseneze.

Bell se uită la Amy.

— Nu-l lua în seamă pe prietenul nostru nătărău. El nu știe diferența dintre negustorie și distracție.

Încercă să rămână cât se poate de liniștită și își spuse să nu se alarmeze pentru moment. Nu trebuia să se gândească la înșelăciune în fața lui Will pentru că ar fi fost posibil să se dea de gol din greșeală.

— Amy, mai vrei vin? întrebă Will.

— Nu, mulțumesc, zise ea.

Will mai turnă vin pentru el și prietenii lui. Îi dădu lui Fordham un pahar.

— Te asigur că soția mea nu se ocupă cu negustoria.

— Îmi cer scuze, doamnă Darcett, zise Fordham. Nu m-am gândit. Bineînțeles că nu te-ai ocupa cu negustoria.

— Nu m-am supărat.

Se gândi la momentul acela când Julianne îi spusese să aibă grijă pentru că monedele zornăiau. Amintirea o făcu să se rușineze, dar nu trebuia să se gândească acum la asta. Cel mai bun lucru era să schimbe subiectul, dar încremeni, așa cum făcea întotdeauna când devenea agitată.

Din fericire, Bell îl întrebă pe Will despre postul lui de administrator, iar cei trei discutară subiectul pentru scurt timp. Apoi Will își îndreptă atenția către ea.

— Îmi cer scuze, draga mea. Ne-am luat cu vorba. Ne ierți?

— Nu am ce să iert. Nu știu nimic despre postul tău, dar sunt mai mult decât fericită să ascult, zise ea.

Tocmai sunase ca una dintre acele domnișoare prostuțe care au tărațe în loc de creier.

— Ești blândă cu noi, doamnă Darcett, zise Bell. Îl privi pe Will. Ești un bărbat norocos. Este una la o mie.

— Și eu sunt de aceeași părere, admise Will.

— Amândoi mă faceți să roșesc, zise Amy.

Nu se putea bucura de complimentul lor când știa că nu-i spunea adevărul soțului ei.

Will rânji.

— Roșești foarte des, draga mea.

— Sunt sigur că asta e din cauza ta, Darcett, zise Fordham.

Will îi făcu cu ochiul. Ea își coborî privirea știind că el va crede că se simțea rușinată.

Valeții aduseră deserturile: nuci, bomboane, fructe și prăjitură cu brânză.

— Ah, știam eu că soția mea va servi prăjitură cu brânză în seara asta, zise Will.

Se părea că și lui Bell și lui Fordham le plăcea prăjitura cu brânză. Amy luă doar câteva înghițituri. Își simțea inima grea, când ar fi trebuit să fie bucuroasă că Will se dovedise a fi un soț minunat. Indiferent cât se străduia, nu putea să nu se mai gândească la afirmația lui Will. „Te asigur că soția mea nu se ocupă cu negustoria.”

De-acum trebuia să refuze banii pentru schițele ei. Avea să-l lase pe Will să câștige rămășagul în seara asta, dovedind astfel că are încredere în el. Nu putea să trăiască în minciună pentru că asta le-ar fi distrus relația care mergea din ce în ce mai bine. Data viitoare când îi va duce schițele lui *madame* DuPont îi va spune că nu mai dorește bani. Nu trebuia să-i explice motivele. Pe *madame* DuPont o interesa doar profitul. Dar dacă ar fi refuzat schițele?

Când domnii își terminară desertul, Will luă sticla de vin de Porto din dulap.

— Amy, putem să luăm vinul în salon, dacă dorești.

— Nu, nu vă grăbiți. Trebuie să termin o broderie.

Când se ridică, și prietenii lui Will făcură la fel.

—Bucurați-vă de vinul de Porto, zise ea.

Will o însoți până la ușă. Era mândru să aibă o soție atât de înțeleaptă și de înțeleghătoare. Îi impresiionase pe prietenii lui și avea darul să-i atragă pe ceilalți în discuție. Îi plăcea că nu era deloc vanitoasă. Mult prea multe femei din trecutul lui îi cereau practic să le facă complimente. Spre deosebire de ele, Amy își concentra atenția asupra celorlalți.

Atinse ușor pietrele prețioase de la gât, făcându-l să zâmbescă. Intenționase să aștepte până la final să-i dea smaraldele, dar își dorise ca ea să le poarte la cină.

—Ai fost minunată în seara asta, îi șopti el. Îi luă mâna și i-o sărută. N-am să întârzii prea mult.

După ce plecă, se întoarse la masă și le umplu paharele prietenilor săi. Îl uimise mai devreme când îl anunțase că-l lasă să câștige rămășagul. Gândindu-se că va face dragoste cu ea, își simțea mădularul întărindu-se. Cu greu își putu reține un rânjel, gândindu-se cum să o tachineze. Se arătase furioasă când el insistase că trebuia să rămână în pat cu el în următoarele șapte zile.

—Ești al naibii de norocos, îi zise Fordham când Will le dădu băuturile.

—Așa este, recunosc el.

Bell luă o gură de vin.

—Este desăvârșită, deșteaptă și unică. Dar oricum tu ai reușit mereu să ieși învingător, într-un fel sau altul. În cazul de față, te-ai însurat cu o învingătoare.

—Păcat că nu are surori, zise Fordham.

—Are prietene, spuse Will.

—Poftim? Cred că sufăr de nebunie temporară. Sunt sigur că dorința de căsătorie va trece imediat ce părăsesc cuibușorul ăsta de însurăței, zise Fordham.

Will pufni. Fordham își scoase ceasul.

—Domnilor, trebuie să mă întâlnesc cu amanta mea. Sunt sigur că ne vom vedea la club.

După ce plecă, Bell își arcui sprâncenele.

—Vii cu mine afară să fumăm o țigară de foi?

—Merg cu tine.

După ce ieșiră pe ușă, Bell scoase o cutie și-i oferī lui Will un trabuc.

— Nu, mulțumesc.

Nu voia să se ducă în patul lui Amy mirosind a fum.

Bell își aprinse țigara cu foi și trase în piept.

— Ești altfel cu ea.

— Așa este. Evit obiceiurile vulgare în prezența ei.

Bell scoase un inel de fum.

— Nu asta am vrut să spun.

Își dădu seama.

— S-au petrecut diverse lucruri. Ne-am adaptat.

— Uite o diferență. Ai folosit cuvântul „noi” nu „eu”.

— Este soția mea.

Bell scutură scrumul.

— Ești amorezat.

— Spune-mi să mă duc naibii dinainte, zise Will.

— Lasă-mă să ghicesc. Îmi recomanzi să mă căsătoresc.

— Ești unicul supraviețuitor. Poate că tu trebuie să duci mai departe numele familiei.

Bell stinse trabucul.

— Nu cred în ceea ce trebuie să se întâmple. Există numai simțurile: văz, miros, auz și pipăit. Dacă mai există și altceva, este mort demult pentru mine.

Will se uită fix la luna plină.

— Mai există și altceva. Se uită către Bell. Ești viu dintr-un motiv.

Amy încercă să se concentreze asupra broderiei de pe micuța rochie pentru Emma, dar conștiința nu-i dădea pace. Îi spusese lui Julianne că banii pe care-i luase pentru schițele ei erau doar o măsură de siguranță. Atunci, i se păruse înțelept să aștepte până când Will va dovedi că nu este un pierde-vară, dar de fapt ea era cea care își periclita căsătoria.

Când Amy se căsătorise cu Will, avusese multe motive să nu aibă încredere în el. Dar după discuția de la cină, nu se mai putea păcăli. Nu el era cel care trădase încrederea în această căsnicie. Păstrase secretă implicarea ei în negustorie, iar apoi își asumase un risc care o pusese în alertă pe Julianne. Chiar și după

ce cumnata ei îi atrăsese atenția, Amy insistase că avea nevoie de mai mult timp.

Iar faptul că el nu știa nu îmbunătățea deloc lucrurile.

Știuse din ziua în care acceptase oferta lui *madame* DuPont că nu era bine ce făcea. Era gata să refuze, până când croitoreasa îi oferise cinci șilingi pentru fiecare schiță. Amy crezuse dintotdeauna că atitudinea celor din înalta societate față de negustorie era ipocrită, așa că se convinsese că avea tot dreptul să accepte bani. Dar era o ipocrizie să disprețuiești bunele maniere.

Julianne avea dreptate. Dacă cineva ar fi prins-o acceptând monedele, bârfa s-ar fi împrăștiat și i-ar fi umilit și pe membrii familiei ei și pe rudele lui Will.

Acum avea o dilemă. Trecuse demult timpul când trebuia să recunoască că acceptase bani pentru schițele ei. Dacă i-ar fi spus acum, el ar fi vrut să știe de ce. Îl înșelase deja și nu putea să înrăutățească lucrurile și mai tare mințind. Dar dacă i-ar fi spus adevărul, nu i-ar fi păsat de scuzele ei. Singura ei scuză – că ascunsese banii în caz că el ar fi pierdut averea la jocuri de noroc – l-ar fi insultat și ar fi distrus legătura pe care încercaseră să o stabilească.

I se făcu rău de rușine. Își trădase soțul și o implicase și pe Julianne în asta. Amy nu mai voia banii, dar nu avea de ales decât să-i lase pe fundul cufărului până când Will va pleca, iar ea îi va putea duce înapoi lui *madame* DuPont.

– Amy? zise Will.

Tresări și, întorcându-se, îi zări pe Will și pe Bell intrând în salon. Will râse.

– Erai adâncită în gânduri.

– Vă rog, intrați, zise ea, ridicându-se.

Bell dădu din cap.

– Am venit să-ți mulțumesc pentru cina excelentă, dar nu vă mai deranjez. Pe data viitoare. Făcu o plecăciune și se retrase.

Will traversă camera și se așeză lângă ea.

– Pari un pic tulburată.

– N-am nimic, zise ea.

O privea cu o expresie blajină.

– Draga mea, vrei să te răzgândești? Dacă nu ești pregătită, nu insist.

Era atât de bun cu ea, încât simți o durere în piept. Nu-l merita, dar trebuia să-și alunge vina în cele mai îndepărtate colțuri ale minții și să se concentreze asupra lui.

– Will, nu m-am răzgândit.

O ajută să se ridice. Apoi o însoți sus. Își spunea că era în interesul amândurora să păstreze secretul. Relația lor era încă într-un echilibru precar. Nu va spune niciodată nimic despre înșelăciunea ei pentru că prefera să ia totul asupra ei decât să-l rănească trezindu-i suspiciuni cu privire la motivele pentru care omisese să-i spună adevărul.

Când ajunse la ușa ei, o privi.

– Vreau să-ți lași părul despletit în seara asta.

Ea dădu din cap. Când închise ușa, își simți stomacul strângându-se. În tot acest timp, ea se prefăcuse că era persoana cea mai corectă din această căsătorie, dar el nu o dezamăgise niciodată. Se purtase onorabil de când rămăseseră încuiați în pivnița de vinuri. Nu-și evitase responsabilitățile nici măcar o dată. Fusesse de acord să o curteze și-și ținuse învoiala. Se dusesse la club doar atunci când ea sugerase să meargă la cumpărături. În mod ironic, ea era cea care îl dezamăgise. Iar cu ajutorul lui Dumnezeu, el nu avea să știe niciodată.

Capitolul 13

Auzind bătaia în ușă, Amy se ridică din pat.

– Intră.

Will păși înăuntru, purtând halatul și pantalonii. Ținea o sticlă și două pahare.

– Ai rămas cu colierul la gât. Mă bucur.

– Ce este asta? întrebă ea.

– Un lichior pe care l-am descoperit în Italia.

Îl puse pe noptieră. Apoi trase cuverturile până la marginea patului. Apoi o ridică și o așeză pe saltea, făcând-o să râdă. Turnă

cam două degete din lichiorul de culoarea chihlimbarului în pahare și-i întinse și ei unul.

— Pentru desert, zise el, atingându-și paharul de al ei.

Ea râse. Apoi mirosi băutura.

— Este tare?

— Puțin, dar este foarte dulce. Și are gust de migdale.

Luă o gură.

— Da, este puțin cam tare, dar este foarte bun.

Își scoase halatul și se așeză lângă ea pe saltea.

— Știam c-o să-ți placă. Are și o poveste.

Ea sorbi din nou.

— Spune-mi-o.

— Un artist italian voia să picteze Madonna și și-a ales un model. Se părea că era o văduvă săracă, dar ea a dorit să-i facă pictorului un cadou pentru onoarea pe care acesta i-o făcuse. Povestea spune că văduva a făcut un preparat secret care conținea coniac.

Când o sărută, îi simți gustul lichiorului pe buze și pe limbă. Mai luă o gură din paharul ei.

— Este atât de dulce, încât este un păcat.

El sorbi din nou și zâmbi.

— Vreau să te pictez.

— Pictezi?

Ochii îi erau plini de veselie.

— Este un fel de a spune. Îți arăt imediat. Își ridică bărbia. Mai ia o gură.

Ea făcu întocmai.

— Înțeleg planul tău. Crezi că dacă mă ameteșc puțin, nu voi mai fi agitată.

— Recunosc că s-ar putea dovedi util, dar eu mă gândeam la altceva.

— Dacă vrei să mă pictezi, nu ai nici vopsea, nici pânză și nici șevalet.

Își trecu degetul prin lichior apoi îi pictă buza de jos.

— O, zise ea, râzând.

Ochii lui luceau răutăcios.

— Ai terminat cu paharul tău?

— Nu.

Râse.

— Glumesc.

— Am răbdare.

Se aplecă spre ea și-i linse buza.

— Mmm, ce dulce ești.

— Ce surpriză, zise ea.

O, era puțin amețită.

Se întinse și-i desfăcu cordonul cămășii de noapte.

Mai luă o gură de lichior și-i dădu paharul. El puse paharele pe masă.

— Ghici la ce mă gândesc?

— La pictură?

— De fapt, mă gândeam să te dezbrac.

— Dar credeam că voiai să mă pictezi, zise ea.

— Vreau să te pictez goală. Îi făcu cu ochiul. Vrei să fii modelul meu?

— Cu siguranță. Voi fi Madonna ta.

— Madonna a mai fost pictată. Eu mă gândeam la Amy.

— Ce nume îi vei pune picturii? întrebă ea.

Îi scoase acele din păr.

— Mireasa răvășită.

Puse acele pe masă. Apoi își trecu degetele prin buclele ei și le aranjă astfel încât să-i plutească peste sâni.

Ea trase adânc aer în piept și expiră încet. El se ridică și-și scoase pantalonii și indispensabilii. Era stârnit, iar asta făcea ca dorința să-i fiarbă sângele în vene. Corpul lui ca o sculptură era tare ca piatra. Întinse mâna și-i atinse pieptul fierbinte. Când își coborî mâna spre membrul lui, el începu să inspire puternic. Își strânse mâna în jurul lui și strânse ușor. Închise o clipă ochii, și când îi deschise, îi luceau.

Îi prinse cămașa de noapte și o scoase peste cap. Apoi îi spuse să se întindă pe pernă. Se așeză lângă ea și luă unul dintre paharele cu lichior. Își înmuie degetele și-i pictă buzele, loburile urechilor și-i improșcă gâtul. Apoi îi linse buzele. Începu să respire mai repede. Îi gustă lobii urechilor și o mușcă ușor.

— O, zise ea.

— Nu-ți place?

— M-ai surprins.

— Nu-i nimic. Trebuie să-mi spui dacă fac ceva ce nu-ți place. Și la fel dacă fac ceva care îți place, zise el.

Inspiră și expiră încet. Își înclină capul și o mușcă ușor de gât. Apoi își puse mâna pe abdomenul ei.

— Să nu te sperii. O să torn puțin pe tine.

Dumnezeule mare! Nu s-ar fi gândit niciodată că va face așa ceva.

Picură lichior între sânii ei și pe burtă. Apoi puse iar paharul pe noptieră. Apoi îngenunche între picioarele ei și începu să o mângâie cu limba. În tot acest timp, ea tremură puțin.

— Ridică-te, șopti el, cu glas răgușit.

Făcu întocmai. Luă paharul și-i pictă sfârcurile din belșug. Apoi luă o gură și puse paharul pe noptieră. O sărută cu lăcomie, iar ea gustă dulceața limbii lui. Îi cuprinse sânii cu mâinile. Ea își puse brațele pe umerii lui, iar când el se aplecă să-i sărute sânii, își arcui gâtul, lăsându-și părul să-i cadă pe spate în timp ce se lăsa cuprinsă de dorință. Scoase un sunet ascuțit. Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule! Ardea toată.

Când își ridică ușor capul, ea îi privi corpul și văzu că membrul era țeapăn. El se întinse pe spate și o trase peste el. Degetele lui îi pieptănau iarăși părul, iar ea își lăsă buclele să-i mângâie ușor pieptul. Privirea lui era din ce în ce mai arzătoare pe măsură ce ea cobora pe pieptul lui. Îl săruta din când în când pe pielea încinsă. Când părul ei îi mângâie membrul, șuieră. O rostogoli pe spate și o sărută pasional.

— Ridică-ți picioarele pe pat, zise el.

Apoi își strecură mâinile mari sub posteriorul ei și o înălță puțin. O privi printre genele dese. Apoi, uitându-se la ea, își vârî două degete în gură. Privirea lui ar fi putut să o ardă de vie.

Îi mângâie pliurile și împinse ușor un deget înăuntru.

— Ești udă.

Ea inspiră, istovită. El mai strecură un deget și începu să le miște încet.

— Te ajut să te relaxezi. Dacă simți vreo neplăcere, trebuie să-mi spui.

Ea respira repede.

— Îmi place.

Nu-și mai mișcă degetele.

— Strânge-mi degetele.

Se uită la el, nedumerită.

— Încordează-ți mușchii interiori, șopti el.

Făcu întocmai și-și mușcă buza datorită senzației minunate.

— Din nou, zise el.

Scânci.

— Îți place?

— Da, șopti ea și-i strânse iarăși degetele.

— Nu te opri, zise el.

Apoi alunecă de pe pat. Când îi lovi ușor mugurele cu limba, ea țipă. El scoase un râset viclean, dar nu se opri. Degetele lui executau o mișcare de du-te-vino, întinzându-i canalul strâmt, și apoi valurile de plăcere o inundară. Will o pătrunse în timp ce contracțiile ritmice continuau. Apoi, un sunet de durere îi scăpă din gât. Se opri și o privi, cuprinzându-i chipul în palme.

— Dulcea mea Amy. Îi sărută lacrimile de pe obraz. Am încercat să nu te rănesc.

Unghiile ei se înfipseră în spatele lui. Rămase nemișcat. Era atât de strâmtă și, Doamne, era atât de bine. Dar nu voia să se miște pentru că simțea încordarea din trupul ei. O sărută pe buze.

— Fata mea dulce.

Ea deschise ochii.

— Îmi pare rău că te doare, zise el.

Ea oftă după câteva clipe.

— E mai bine când nu sunt atât de încordată.

Se mișcă puțin înlăuntrul ei.

— Te-a durut?

— Nu, zise ea, zâmbind.

Se mișca cât putea de încet, privind-o în ochi în tot acest timp. Pe chipul ei se întipărise uimirea.

— Înfășoară-ți picioarele în jurul meu.

Când făcu asta, el șuieră simțindu-i picioarele suple, catifelate mângâindu-l.

— Ador picioarele tale, zise el.

Se aplecă să o sărute din nou, dar începu să-și piardă controlul. Will strânse din dinți, încercând să se concentreze pe un ritm lent, dar simțea presiunea acumulându-se încet, încet. Sunetele ei îl înnebuniseră. Începu brusc să se miște mai

repede. Respira puternic, lăsându-se pradă senzațiilor erotice. Ea îl cuprinse cu brațele. Rămase nemișcat și împinse mai tare. Apoi ea îl strânse cu coapsele. Îl cuprinseră spasmele erotice, iar el se lăsă pradă plăcerii în timp ce sămânța i se vărsa în ea. Apoi palpitațiile continuă, dându-i cele mai puternice senzații pe care le simțise vreodată. Când termină, se prăbuși peste ea, complet epuizat.

Somnul îl biruise.

Era greu, dar nu voia să-l dea la o parte. Era încă înlăuntrul ei, iar ei îi plăcea senzația aceasta, chiar dacă o durea puțin. Se uita fix la genele lui negre. Soțul ei puternic și musculos părea puțin vulnerabil în somn.

O făcuse să se simtă frumoasă și dorită. Un val de afecțiune îi inunda inima. În timp ce el continua să doarmă, îndrăzni să mărturisească: „Te iubesc“.

Încercase atât de mult să fie blând cu ea, dar nevoia îl copleșise. Îl privise în tot acest timp, concentrându-se pe ceea ce simțea el. Păruase să fi fost într-un fel de frenezie spre sfârșit, mișcându-se din ce în ce mai repede. Apoi își vărsase sămânța, iar ea îl simțise zvâcnind.

Zâmbind, dădu la o parte o șuviță din părul lui negru. El deschise ochii. Pentru o clipă, păru debusolat. Îi sărută obrazul catifelat, dându-și seama că probabil se bărbierise în seara aceea. Soțul ei era foarte atent.

Se ridică pe coate și-și dresă glasul.

— Cred că te strivesc.

Avea o voce somnoroasă.

— Îmi place să te țin în brațe, zise ea.

Se rostogoli pe spate și o privi.

— Ești bine?

— Da, mai mult decât bine.

— Îmi cer scuze că n-am fost atent.

— Ba ai fost, zise ea.

— Trebuie să am grijă de tine.

— Will?

Se ridică din pat, se uită la cearșafuri și tresări. Ea văzu petele de sânge și încercă să-l liniștească.

— Sunt bine, Will.

O înveli.

— Vin imediat.

Îl privea cum se îndrepta spre urcior și castron. N-avea nici un pic de decență.

Will turnă apă în castron. Când începu să se spele, ea privi într-o parte. Câteva minute mai târziu, el se îndreptă spre pat cu o cârpă umedă și un prosop. Dădu cuverturile deoparte. Dându-și seama ce voia să facă, încercă să se împotrivească, dar el îi puse degetul pe buze.

— Lasă-mă să am grijă de tine.

Își simți fața arzând când el îi acoperi părțile intime cu bucata de pânză.

— Probabil că în noaptea asta ar trebui să dorm în patul meu până îți revii, zise el.

— Mi-ar plăcea să stai cu mine.

— Este prea tentant să zic nu. Stinse lumânările, se vâri în pat și se așeză cu fața spre ea. Dacă devin prea drăgăstos în timpul nopții, trebuie să mă oprești. Ai nevoie de odihnă.

Ideea că s-ar fi putut trezi în mijlocul nopții ca să facă dragoste cu ea o uimi. Bănuia că mai avea multe de învățat despre soțul ei.

— Toți bărbații sunt la fel de dornici ca tine?

— Probabil, zise el căscând. Hai să ne ghemuim.

— Poftim?

— Întoarce-te cu spatele la mine, zise el.

— Unde este cămașa mea de noapte?

— Dormim goi, zise el trăgând-o la piept și cuprinzându-i sânii cu mâna.

— Îmi place, zise ea.

— Și mie. Acum dormi, șopti el.

Respirația lui profundă era singurul zgomot din cameră.

— Te iubesc, șopti ea.

Trezindu-se, o șocase și trebui să-i explice cum stăteau lucrurile cu erecțiile matinale.

— Glumești.

Stătea pe o parte cu cearșaful tras peste sâni, iar părul ei roșu era răsfirat pe toată perna.

— Așa este, zise el. Bărbații au erecții pe parcursul întregii zile, inclusiv eu.

— Nu te cred.

— Este evident, mai ales că pantalonii strâmți sunt la modă.

— Eu nu mă holbez la mădularele bărbaților, zise ea șocată.

Izbucni în râs. Ea strâmbă din nas.

— Mătușa Hester avea dreptate. Bărbații sunt niște animale.

Smulse cearșafurile de pe ea.

— Grrr, mârâi el, năpustindu-se asupra ei.

— Wiiiill!

— Te-am prins în capcană, iar acum ești micul meu dejun.

Ea râse și încercă să-l îndepărteze.

— Nu mă crezi, nu? zise el.

— Nu.

— Din moment ce te-ai declarat învinsă, trebuie să mai stai în pat cu mine încă șase zile.

— Poftim? Nu! Ți-am cedat rămășagul ca pe un dar. Nu e același lucru cu a fi învins.

Văzându-i expresia indignată, zâmbi și dădu încet din cap.

— Asta nu făcea parte din reguli.

— Tocmai ai pierdut rămășagul, zise ea. Am mai câștigat trei săptămâni în care să-mi faci curte. S-a terminat cu distracția pentru tine.

La naiba. Părea serioasă.

— Hai să facem un compromis, zise el.

Ea închise ochii.

— Plănuisem să te curtez în continuare. Apropo, ți-am spus cât de ispititor arăți cu nimic altceva pe tine în afară de colierul de smarald?

— Nu asta înseamnă să faci curte. Asta e doar dorință, zise ea.

Era pe punctul să spună că dorința era motivul pentru care îi făcea curte, dar probabil că astfel ar fi făcut-o să-l alunge din pat.

— Mai sunt încă multe lucruri de învățat despre celălalt, zise el. Trebuie să recunoști că ne și distrăm.

— Nu stau în patul acesta șase zile, zise ea.

El oftă.

— Chiar voiam să fac asta.

– Will, fii practic. Nu putem mânca în pat.

– Ba da.

Se opri înainte să spună că făcuse asta de multe ori. Chiar și cea mai mică aluzie la fostele lui iubiri i-ar aduce o bilă neagră definitivă. În plus, nici una nu fusese specială. Așa cum spusese Bell, Amy era una la o mie.

– Dacă rămânem în patul acesta, știu că nu o să vorbești, zise ea.

Își înclină capul și-i sărută sfârcul.

– Pot vorbi în timp ce facem dragoste.

– Will, e vorba de lucruri practice – o baie, cearșafuri curate și barba ta care te face să arăți ca un pirat.

– O, zise el. Sunt o brută egoistă. Probabil că trebuie să-ți revii.

– Din ce? întrebă ea.

Simți un firicel de speranță.

– M-am gândit că te doare un pic, dat fiind că azi-noapte a fost prima dată pentru tine.

Ea se încruntă.

– Nu mă doare. Mai degrabă îmi dă un sentiment plăcut.

– Amy? întrebă el.

– Fac un compromis, zise ea. Încă trei săptămâni în care să-mi faci curte.

El mormăi ceva.

– Mai am o condiție, spuse ea.

– Mă torturezi, zise el.

– Îmi pare foarte rău, dar îți cer să faci dragoste cu mine în fiecare seară.

Râse și se întoarse pe spate, luând-o cu el.

– Este timpul pentru ora de călărie.

– Dar nu avem armăsar, zise ea.

– Ba da, spuse el. Lasă-te pe spate, dragostea mea. O să-ți placă.

Îi desfăcu petalele și-și cufundă două degete în ea.

– Ești udă.

– O, Doamne!

– Așază-te deasupra mea, zise el.

Făcu întocmai și se lăsă ușor în jos până când mădularul lui se împlântă cu totul.

— Îmi place.

— Vino mai aproape, zise el și călărește.

Se mișca încet.

— O!

— Îți place?

Vocea lui suna răgușit.

— Da.

La început fu stângace, apoi se lăsă pradă senzațiilor. Îi cuprinse sânii cu mâinile și îi sărută sfărcurile pe rând. Se simțea din ce în ce mai bine. Îi cuprinse șoldurile cu mâinile. Colierul de smarald îi tresălta la gât în timp ce se mișca.

— Îmi place să-ți urmăresc sânii în timp ce călărești, zise el.

Cuvintele lui ar fi trebuit să o șocheze, dar felul în care le rostise scoase la suprafață dorința din ea. Apoi simți că se apropia momentul. Când plăcerea se revărsă asupra ei, asemenea unei cascade, Amy țipă. Începu să se zvârcolească. Senzațiile puternice îi istoveau corpul. Rămase nemișcată în timp ce mușchii ei interiori continuau să se contracte. Apoi se prăbuși pe pieptul lui.

Se rostogoliră, iar ea își dădu seama că corpurile lor erau încă unite. De data asta, se împingea în ea fără rezerve. Îi cuprinse gâtul cu mâinile, iar el nu-și dezlipi privirea întunecată dintr-a ei.

— Ești a mea, zise el.

— Da.

El o posedă, iar ea își dorea asta. Îl voia în întregime. Era *soțul ei. Bărbatul ei. Sufletul ei.*

Mușchii tari ai brațelor puternice se încordau pe măsură ce iuțea ritmul. Respira repede, iar ei îi plăcea să se uite la el. Era un om robust, în floarea tinereții, puternic. Se întreba dacă va înceta vreodată să se minuneze că acest bărbat frumos o dorea.

Își dezveli dinții, împingând din ce în ce mai repede.

Își înfășură picioarele în jurul lui și strânse.

— Dumnezeule, zise el, șuierând.

Apoi împinse până când eliberarea veni, iar ea îl simți zvâcnind înăuntru. Când se prăbuși peste ea, îi mângâie firele de păr umede de pe ceafă și, deși era greu, se bucură să-i simtă trupul aproape.

– Îmi pare rău, mormăi el și se rostogoli pe spate.
Apoi o mângâie pe obraz și închise ochii.

După două ore, făcură o plimbare lungă prin pădure. Trebuia să discute ceva cu ea. Nu știa de ce nu se gândise la asta mai devreme. Bănuia că din cauza faptului că amânaseră consumarea căsătoriei. Dar se gândi că ar fi mai bine să vorbească înainte să fie prea târziu, dacă nu era deja. O duse la leagănul vechi care nu se afla departe de căsuța din copac.

– Te dau eu în leagăn, zise el.

Ea zâmbi în timp ce el o dădea din ce în ce mai tare. În cele din urmă, încetini.

– Amy, mi-am dat seama de ceva puțin prea târziu.

Îl privi curioasă.

– Ce este, Will?

– Ei bine, știi că dacă faci dragoste, apar și consecințe, zise el.

– Da, știu, zise ea.

– Nu am discutat niciodată despre copii, spuse el.

Ea ridică din umeri.

– Am presupus că vor apărea. Îți faci griji că va semăna cu părinții mei?

– Nu, zise el. Doar că nu am luat nici o măsură de precauție.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, încruntându-se.

Nu știa că existau măsuri de precauție. El se așeză pe vine lângă leagăn.

– Înțelegi ce se întâmplă când mi se revarsă sămânța, nu?

– Da, zise ea.

Expiră puternic.

– Ei bine, m-aș fi putut retrage ca să nu te las însărcinată.

Zâmbetul ei păli. Privi în direcția opusă, boneta acoperindu-i o parte din chip.

– M-am întrebat dintotdeauna cum se descurcau curtezanele.

El bănuia că se gândea la femeile din trecutul său.

– Este o prostie ca doamnelor să nu le fie îngăduit să știe lucrurile de bază despre viață, mai ales când este vorba despre corpurile voastre.

– Pari aproape furios din cauza asta, zise ea.

Nu voia să-i spună despre unele dintre cele mai urâte lucruri la care asistase la școală și în străinătate. Tinere însărcinate, care nu mai aveau cum să-și câștige existența în timp ce ticăloșii care le lăsaseră însărcinate erau liberi ca pasărea cerului. Era norocos că Hawk îl învățase să folosească „scrisoarele franțuzești” ca să se ferească de boli și sarcină.

Will o ajută să se ridice și o luă de mână.

— Vreau să știi că ai de ales — sau, mai degrabă, avem de ales. A fost o prostie din partea mea să nu mă gândesc. Noaptea trecută eram mai îngrijorat să nu te rănesc.

Se uită la el.

— Știam că nu mă vei răni, Will.

— Știi că au mai fost și alte femei în viața mea și știi că n-au existat niciodată relații serioase. Ideea este că eram îngrijorat pentru că nu mă mai făcusem niciodată dragoste cu o femeie neprihănită. Nu știam la ce să mă aștept.

— Te-ai descurcat foarte bine.

El zâmbi puțin.

— Alegerea este a ta. Vrei să lași lucrurile să decurgă natural sau nu vrei încă o familie?

— Tu vrei ceva anume? întrebă ea.

— Din moment ce încă încercăm să ne cunoaștem, poate ar fi bine să fim doar noi un timp.

— Sunt de acord, zise ea. Chiar și dacă am avea o bonă, un copil necesită foarte multă atenție, mai ales cu alimentația.

Îndreptându-se către casă, o ținea de mână.

— Prietenii mei sunt foarte impresionați de tine.

— Și mie îmi plac, zise ea. Au caractere foarte diferite. Fordham este un fel de prinț fermecător, deși nici pe departe la fel de frumos sau deștept ca tine.

— Poate să fie cam încet la minte, dar este un prieten loial.

Ea oftă.

— Bell, pe de altă parte, este un mister. Este manierat și stăpânește arta conversației. Dar simt că ascunde o parte din el, de parcă nu ar vrea ca oamenii să se apropie prea tare.

— Așa este, zise Will. Dar destul despre prietenii mei burlaci. Mai avem trei săptămâni în care să te curtez.

— Deci despre ce ar trebui să vorbim astăzi? întrebă ea.

– Cred că ar trebui să ieșim la plimbare cu trăsura atunci când iese toată lumea bună, zise el. Vreau să mă laud cu soția mea elegantă.

Ea nu dorise să iasă în lume atât de devreme. De fapt, ar fi vrut să rămână în căsuța lor idilică. Desigur că existaseră probleme, dar reușiseră să le rezolve. Iar acum că se hotărâse să nu mai primească bani pentru schițele ei, se simțea mult mai bine. De fapt, vina pentru ceea ce făcuse îi stricase bucuria de a crea schițe pentru rochii. Pe măsură ce zilele treceau, spera că senzația neplăcută va dispărea, dar acum voia să-și concetreză toată atenția asupra lui Will.

Era mândru și voia să se laude cu ea în fața lumii. Desigur, era încântată că el era atât de mândru. De fapt era uimită, după toți anii aceia în care nu o invitasă nimeni la dans, crezând că este prea anostă, prea înaltă și prea timidă ca să atragă atenția oricui, cu atât mai mult unui bărbat chipeș ca soțul ei.

Will o făcea să se simtă atrăgătoare și dorită. Învățase să scape de inhibiții când era singură cu el, și simțea că merita să fie iubită. Dar, deși era un iubit atent, nu-și exprimase niciodată direct sentimentele față de ea. Își propuse să aibă răbdare. El îi mărturisise că nu era sigur că putea să simtă ceva, dar trebuia să aibă încredere că, în timp, va ajunge să o iubească. Și totuși îi era greu să-i ascundă ce simțea ea. Își găsea curajul să șoptească adevărul sufletului ei numai atunci când era sigură că el dormea. Dar acum, conducea cu îndemânare brișca pe străzile aglomerate și zgomotoase ale Londrei, iar ea simțea că trecea din universul ei secret în lumea de afară. Se simți tulburată. Presupunând că nunta lor diminuase scandalul, ea știa în același timp că existau oameni care aveau să se zgâiască și să bârfească. Existau mulți oameni cinici și cruzi în înalta societate, care se bucurau de iscarea controverselor.

– Amy, nu ai de ce să fii tulburată. Vreau să văd zâmbetul acela dulce și promit că te voi face să râzi astăzi. Vom merge până la Rotten Row. Mă îndoiesc că oamenii vor arăta cu degetul și se vor holba la noi pentru că am rămas întâmplător încuiați într-o pivniță cu vinuri – sau că am fost furați de țigani, dacă preferi.

Râse. Apoi oftă.

–Ai dreptate. Dacă mă văd timorată, vor presupune ce este mai rău.

–De fapt, parcul este cel mai bun loc unde să ne facem apariția ca soț și soție. Eu trebuie doar să-mi duc mâna la pălărie în semn de salut, iar tu poți să faci cu mâna. Am ajuns.

Intră pe alee și-i făcu cu ochiul.

–Vai, toată lumea se uită la noi. El privi într-o parte, spre ea. Mi se văd cornițele?

–Nu, îmi pare foarte rău. Cred că le-ai uitat acasă, zise ea. El îi zâmbi.

–Cu siguranță coada bifurcată fâșâie în spatele meu.

Ea se uită în spate.

–Of, cred că ai pierdut-o pe drum.

–La naiba, toată reputația mea proastă s-a făcut fărâme, zise el.

Ea râse și-i făcu cu mâna lui Lady Wallingham, care se holba la ei.

–Bănuiesc că ea crede că ar trebui să ne ascundem mutrele indecente la țară, zise Will.

–Îmi place să fiu indecentă cu tine la țară, zise ea rânjind.

–Asta ar putea să fie o călătorie foarte scurtă, până la urmă, zise el.

–Am un soț foarte viril, zise ea.

–Sunt atât de tentat să te sărut în fața tuturor, dar probabil că ne-am confrunța cu Inchiziția la Ashdown House dacă aş face asta.

Se aplecă spre el.

–O, uite-i pe Georgette și pe Beau.

Le făcu semn cu mâna, plină de entuziasm.

Will opri lângă brișca lui Beau și arătă în față.

–Urmează-mă.

Georgette îi făcu cu mâna lui Amy.

–O, e radioasă, și sunt sigură că Beau este încântat, zise Amy.

Will ieși de pe alee și sări jos din brișcă, apoi îi întinse mâna lui Amy. Se prefăcu că era gata s-o scape, făcând-o să râdă. Un grup de doamne care erau în trecere își puseră monoclurile ca să vadă mai bine.

Când Beau opri brișca, Amy sări pe vârfuri în timp ce Beau o ajuta pe Georgette să coboare.

Amy se grăbi să ajungă la prietena ei și-și strânse mâinile.

– Felicitări ție și lui Beau. Mi-a fost dor de tine.

– O, Doamne, am vrut să-ți scriu, dar știi cum e mama și păreriile ei despre buna-cuviință, zise Georgette. Nu pot să înțeleg de ce ea crede că tinerii proaspăt căsătoriți nu ar trebui deranjați cu scrisori.

– Julianne mi-a spus că mama ta ți-a interzis să-mi scrii. Când te-ai întors de la mătușa ta? întrebă Amy.

– Ieri, deși aș fi venit mult mai devreme. Câinele de vânătoare al mătușii Marianne înfulecase o tavă cu biscuiți și i-a dat afară în pantofii mamei.

Beau râse.

– Nu am auzit niciodată așa un țipăt.

– Nervii mamei tot nu s-au liniștit. Stă în pat, iar tata se ascunde în biblioteca lui. Totul a revenit la normal, zise Georgette râzând. Dar uită-te la tine, Amy. Ai obrajii îmbujorați și pari foarte fericită.

– Sunt, zise ea, când Will o luă de mână. Dar când va fi nunta?

– Peste două săptămâni, zise Beau. Anunțul a fost făcut duminica trecută, deci mai avem două săptămâni și ne vom căsători. Apoi ne vom retrage la țară și vom locui cu familia mea.

– Eugenia va fi domnișoara mea de onoare, zise Georgette. Sper că veți veni la nuntă.

– Bineînțeles, spuse Amy. Mă bucur foarte tare pentru voi doi.

Beau îl întrebă pe Will ceva despre brișca sa. Cei doi se duseră să analizeze roțile.

– Dumnezeule mare, zise Georgette. Beau poate vorbi ore întregi despre osii. Eu mă prefac fascinată de dragul lui. Dar nu contează. Plimbă-te un pic cu mine și spune-mi despre tine.

– Cel mai probabil, te voi uimi, zise Amy. Știi că eram sceptică cu privire la această căsătorie și pe bună dreptate. A fost atât de ciudat la început, pentru că știam foarte puține unul despre celălalt. Dar începem să ne cunoaștem și sunt cu adevărat fericită.

– Mă bucur, zise Georgette. Și cum ar putea să nu te iubească? Zâmbetul lui Amy păli.

– Încă lucrăm la relația noastră.

- Ești îndrăgostită de el? întrebă Georgette.
- Amy își duse mâna la bonetă și privi spre alee.
- Nu i-am spus încă.
- El pare topit după tine, spuse Georgette.
- Mi-a spus că este mândru de mine, zise ea.

Era mult mai mult decât sperase ea, dar nu se apropia deloc de visul ei despre căsătorie.

— Asta este foarte liniștitor, zise Georgette.

— Ei bine, nu există nici un dubiu în privința ta și a lui Beau, zise Amy, vorbind iarăși despre prietena ei. Acum spune-mi tot despre planurile voastre pentru nuntă și pentru luna de miere.

Georgette îi povesti despre rochia pe care *madame* DuPont o făcea și-i spuse că ea și Beau vor pleca în luna de miere în Țara Lacurilor, în Scoția.

Toată fericirea lui Amy dispăru încet, încet. Își dădu seama că își dorea să nu se fi arătat atât de bucuroasă pentru căsnicia ei, fiindcă se simțea caraghios. Fusese încântată de cum decurseseră lucrurile, dar, comparând situația cu a lui Georgette, își dădu seama că era încântată de o căsătorie încheiată de nevoie. Se mulțumise cu a doua alegere, până când auzise veștile lui Georgette.

— Mă bucur că te-am văzut astăzi, zise Amy.

— Lady Wallingham plănuiește un bal în cinstea logodnei noastre, zise Georgette. Trebuie să vii.

— Desigur.

Lui Amy i se strânse stomacul la gândul că va apărea la un bal public. Își spunea că totul va fi bine și, bineînțeles, nu putea să o dezamăgească pe Georgette, dar se părea că momentele idilice petrecute alături de Will se apropiau de sfârșit.

Se întorseră și porniră înapoi spre brișcă. Amy îi făcu cu mâna lui Beau în timp ce Georgette se îndepărta.

— Vrei să ne plimbăm? întrebă Will.

— Nu, mă doare puțin capul.

Inventase durerea de cap pentru că toată bucuria ei se făcuse nevăzută asemenea unui balon de săpun.

— Sper că ești bine, zise Will.

— E doar o durere de cap, zise ea.

— Te duc acasă să te odihnești.

Pe drumul înapoi spre casă, își spuse să fie fericită de felul în care avansaseră lucrurile în căsătoria ei, și să nu compare situația cu aceea a prietenei sale. Fusesse, de fapt, foarte fericită până când Georgette spusese acele cuvinte care o treziseră la realitate. „Și cum ar putea să nu te iubească?”

Soțul ei n-o iubea. O plăcea. Era mândru de ea. Îi plăcea să-și petreacă timpul cu ea. Și o dorea. Iar ea își spunea că era suficient, că era mult mai mult decât așteptase de la căsătoria asta. Ar fi putut să fie mult mai rău de-atât. De fapt, nu sperase niciodată că visele ei se vor împlini, chiar și înainte să plece cu Georgette la Londra. Singurii doi bărbați care se arătaseră interesați de ea se aflau la polul opus: un preot și un diavol. În mod ironic, aveau un singur lucru în comun: nici unul nu o iubea.

Inspirând adânc, își jură să alunge invidia aceasta prostescă și să-și întoarcă atenția asupra scopului ei comun și al lui Will. Le vor dovedi tuturor că se înșelaseră în privința lor. Toți vor vedea cât de încântați erau unul de celălalt. Nimeni nu va uita că el era craiul cel mai rău din Londra, iar ea cea pe care nu o invita nimeni la dans, niciodată. Dar nu vor vedea lucrul la care se așteptaseră, fără nici un dubiu: un cuplu cu vieți separate.

Se duse în acea după-amiază în camera ei să se odihnească și, la puțin timp după aceea, descoperi de ce se simțea atât de indispusă. Era exact acea perioadă din lună. Ar fi trebuit să-și dea seama, dar își spusese că durerea de spate era din cauza faptului că făcuse dragoste. Știa, în mod obișnuit, când se întâmpla asta, dar uitase complet, cu toată agitația din viața ei. Bău un pic de ceai din coajă de salcie, ceea ce-i dădu o senzație de somnolență și-i mai ușură din dureri.

Poppet îl urmă pe Will în cameră.

— Amy, te mai doare capul? întrebă el.

Pisoiiul sări pe pat și se așeză pe pernă, lângă Amy.

— Este acea perioadă din lună, zise ea.

— Ah. Se așeză pe marginea saltelei. Sper că nu este prea neplăcut.

Asta era o altă dovadă a experienței lui vaste cu femeile. Atitudinea lui blândă o enervă și mai tare.

— Nu mă simt bine, izbucni ea, și da, este foarte neplăcut.

El tresări.

– Pot să-ți aduc ceva? Sau să te mângâi pe spate?

– Nu, mulțumesc, șopti ea.

Avea o stare îngrozitoare. El se ridică.

– Încearcă să te odihnești.

Reuși să ațipească. Auzind ușa deschizându-se, se trezi și-și dădu seama că în cameră se făcuse mult mai întuneric. Will intra cu o lumânare.

– Te-ai trezit. Te simți mai bine?

– Ceaiul pe care mi l-a făcut Anna m-a ajutat să dorm, zise ea.

– Nu vreau să te deranjez, zise el. Mă duc la club și te las să te odihnești. O sărută pe obraz. Culcă-te. Vin mâine să văd ce faci.

După ce plecă, se simți prost pentru că o dureau spatele și era nervoasă. Arătase că avea încredere în el, dar asta era mult mai ușor când el era acasă cu ea. Acum era plecat, și îi era dor de el. Își dorea ca lumea de afară să dispară și să fie numai ei doi, alături de servitori și de Poppet, desigur. Dar cel mai mult își dorea ca Will să vină acasă și să vorbească cu ea.

Will nu putuse să nu observe că Amy nu fusese ea însăși în ultima săptămână. Se închisese în ea și vorbise foarte puțin. Nu fusese niciodată vorbăreță, dar nici tăcută. Will se sătură repede de acest comportament ciudat pentru că i se părea că semăna prea mult cu nefericirea.

Vineri dimineața i se alătură la micul dejun și părea să fie din nou ea însăși. Puse ziarul deoparte.

– Luni încep lucrul. Voi luca la Ashdown House în majoritatea timpului, atunci când nu voi inspecta proprietatea.

Ea puse deoparte pâinea prăjită.

– Mi-aș fi dorit să avem mai mult timp pentru noi.

Îi mângâie mâna.

– Vom vorbi în continuare seara. Apropo, am primit o invitație la un bal organizat peste o săptămână de Lady Wallingham. Îmi pare rău că am pierdut-o, dar am trimis ieri un răspuns afirmativ.

– Georgette mi-a spus despre asta în parc. Este în cinstea nunții ei cu Beau, zise Amy.

El se încruntă.

– Am presupus că vrei să mergi la balul dat în cinstea prietenei tale.

– Bineînțeles, zise ea, fără pic de entuziasm.

Will era pe cale să izbucnească, dar exact atunci intră un valet să strângă vasele.

El se ridică.

– Amy, vino, te rog, cu mine în salon.

Ea oftă și îl însoți. Odată ajunși acolo, se așază cu ea pe canapea.

– Amy, ce s-a întâmplat? Înțeleg că zilele astea nu te-ai simțit bine, dar bănuiesc că ți-ai revenit din moment ce ai coborât la micul dejun. Ceea ce nu înțeleg este de ce ești atât de irascibilă în privința balului dat în cinstea prietenei tale.

Se uită la mâinile ei încleștate.

– Prefer să nu-ți spun pentru că nu ar trebui să gândesc așa și ar fi trebuit să renunț la ideea asta demult. Voi face asta de îndată și nu te voi mai deranja.

– Insist, zise el, pentru că ești indispusă din ziua în care ne-am întâlnit cu Beau și prietena ta în parc. Te-ai certat cu Georgette?

– Nu.

– Atunci spune-mi ce s-a întâmplat pentru că e limpede că ești supărată.

– Am fost ranchiunoasă fără un motiv anume și am invidiat o prietenă dragă. Sunt conștientă că nu trebuie să o invidiez.

El se încruntă.

– Atunci, de ce ai făcut asta? Îți este prietenă bună.

– Câteodată, ți se poate părea că viețile celorlalți sunt mult mai ușoare. Câteodată, prietena ta primește ceea ce tu îți dorești mai mult decât orice. Nu o invidiezi pentru ce a primit, ci doar că tu nu poți avea lucrul respectiv. De asta am fost indispusă și îmi e rușine să recunosc.

El clătină din cap.

– Nu înțeleg; astea sunt exemple generale.

– Ți-ai dorit vreodată ceva foarte tare, dar circumstanțele au fost împotriva ta?

Se gândi la ziua în care fratele lui îi spusese că nu-i va da alocația trimestrială ca să nu mai plece în călătorii.

– Da.

—Georgette a făcut o remarcă nepăsătoare. Trebuia să fie un compliment. Nu și-a dat seama că m-a rănit și vreau să las lucrurile așa.

—Nu vei rezolva problema asta până nu vorbești cu ea.

—Nu există nici o soluție, Will. Pur și simplu mi s-a reamintit că nu voi avea niciodată ce are ea. Eram foarte mulțumită până când a făcut ea această remarcă și nu voi mai găsi din nou această mulțumire. Trebuie să accept lucrurile așa cum sunt, nu cum aş dori să fie.

—Ești nefericită pentru că lucrul acesta lipsește din viața ta. Spune-mi de ce ai nevoie, și-ți voi da, zise el.

—Nu poți dărui ceea ce nu ai, zise ea. Te rog să mă scuzi. Vreau să le scriu părinților o scrisoare.

Will merse să călărească pentru că era supărat din pricina lui Amy. Sperase că o plimbare îi va limpezi gândurile, ca să-și dea seama ce anume își dorea soția lui atât de tare, iar el nu-i putea dărui.

Când se întoarse acasă, după două ore, mergând obosit pe cărarea spre căsuța lor, se gândi că așa erau femeile. La naiba, o va face să-i spună despre ce era vorba. Ea era cea care insistase mereu să vorbească, iar acum voia brusc să se retragă în liniște. Era îngrozitor.

Intră direct în foaier, lăsând fără îndoială praf pe podea. Will se hotărî să o înfrunte și să-i spună că era timpul să termine cu asta. Păși pe podeaua de marmură și intră în salon, unde auzi voci. Amy primise vizita a trei dintre prietenele ei: Eugenia, Cecile și Bernice. Se uitau la schițele lui Amy.

—Îmi cer scuze, zise Will. Nu voiam să vă întrerup.

Doamnele se ridicară și făcură o reverență.

—Noi tocmai ne pregăteam de plecare, zise Lady Eugenia.

Cecile și Bernice îl priveau cu teamă vădită. Ele chiar credeau că era un diavol.

—Amy, așteptăm cu nerăbdare să mergem la cumpărături cu tine săptămâna viitoare, zise Lady Eugenia.

După ce plecară cele trei doamne, Will i se alătură lui Amy pe canapea.

– Sper că prietenele tale nu au plecat pentru că s-au speriat de mine.

– Nu, voiau doar să stabilim o dată pentru cumpărături, zise ea. Vor sfatul meu în materie de modă.

El dădu din cap.

– Am fost să călăresc pentru că eram iritat și voiam să văd dacă pot să-mi dau seama ce anume simțai că îți lipsește astfel încât s-o invidiezi pe prietena ta. Spuneai că eu nu-ți pot dărui ceea ce nu am. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama pentru că eu credeam că este ceva tangibil. Apoi mi-am amintit de noaptea în care ne-am certat și mi-am dat seama că îmi spuseseși în ziua în care ne-am căsătorit. Voiai o iubire de basm.

– Nu are importanță, zise ea. Am lăsat invidia să-mi întunece judecata. Nu iese niciodată nimic bun dacă te compari cu ceilalți. Știu asta, dar sunt om și am reacționat cu ostilitate.

– În noaptea în care ne-am certat ți-am spus sincer ce simt pentru tine, dar se pare că ești nefericită din cauza circumstanțelor căsătoriei noastre. Ai fost de acord să le arătăm celorlalți că suntem fericiți. Și amândoi am promis să rămânem fideli unul altuia.

– Will, am vorbit serios când am spus lucrurile acelea și cred că știi că eram fericită și încântată – iar apoi am vorbit cu George și m-am lăsat copleșită de invidie.

– A spus ceva care te-a tulburat?

Amy tăcu o clipă.

– N-a știut că spusese ei mă vor răni.

– Ce ți-a zis?

Amy își încleștă mâinile.

– A fost unul dintre acele comentarii sincere pe care oamenii le fac adesea, dar care sunt menite să-l încurajeze pe celălalt. Nu mă așteptam ca sentimentele mele să iasă la suprafață așa cum s-a întâmplat. M-a surprins și pe mine.

– Ce ți-a spus? Întrebă el din nou.

Amy tăcu. El la fel. Deși de obicei avea o replică pregătită, încercă să aștepte ca ea să-și formuleze răspunsul. Amy își umezi buzele.

– A zis „Și cum ar putea să nu te iubească?” Izbucni într-un râs lipsit de bucurie. Vezi, nu era nimic, iar eu sunt atât de sensibilă,

încât am interpretat mai mult decât era cazul. Nu am reușit să te fac fericit.

El simți o strânsoare în piept. Nu-i plăcea senzația.

— Amândoi am știut că această căsătorie este o provocare, zise el. Ne-am făcut jurăminte. Credeam că ne-am înțeles.

— Când am fost în parc, ai observat că eram tulburată. Nu voiam ca timpul petrecut împreună să se termine atât de repede. Am simțit și încă simt că relația noastră este la început și este vulnerabilă. Nu am vrut să ies în societate, dar nu a fost atât de dificil când am fost la Rotten Row. Am fost, desigur, încântată să o revăd pe Georgette. I-am spus că eram cu adevărat fericită pentru că noi doi începeam să ne cunoaștem. Apoi mi-am dat seama că nu era deloc ceva special, când i-am împărtășit asta lui Georgette. Aș fi vrut să fie mai entuziasmată. Nu voiam să aud că felul în care decurge căsătoria noastră este *încurajator*. Voiam să-mi spună că se bucură pentru mine. M-am gândit la fericirea mea din perspectiva ei și mi-am dat seama că realitatea era departe de visul meu din copilărie.

Este prietena mea și am invidiat-o pentru că ea a avut timp să-și comande rochia de mireasă. Am invidiat-o pentru că va avea o lună de miere prelungită și pentru că știu că Beau este îndrăgostit de ea. Am invidiat-o pentru că totul a decurs atât de ușor pentru ea, pe când eu am întâmpinat dintotdeauna greutate, mai puțin cu schițele de rochii.

Din cauza asta n-am avut așteptări prea mari toată viața. M-am gândit chiar să mă căsătoresc cu domnul Crawford deși mi se părea prea critic, pentru că părinții mei păreau să-l placă. Eram foarte aproape să mă căsătoresc cu un om pentru că era rezonabil și mă gândeam că așa o să le fac pe plac părinților mei. Dacă nu ar fi fost sfatul lui Georgette, aș fi făcut această greșală.

— Dar ai făcut o greșală mult mai mare măritându-te cu mine, zise el.

— Will, poate am crezut asta când am fost compromiși, dar părerea mea despre tine s-a schimbat foarte mult de atunci. M-am așteptat la ce era mai rău, dar tu ai respectat fiecare înțelegere. Eu sunt cea care are îndoieli. Eu sunt cea care a insistat să dovedești că te porți cum trebuie, dar eu nu mi-am respectat angajamentul să fac această căsătorie să funcționeze. Ai avut dreptate

când ai spus că am probleme pentru că nu am încredere în tine. Știu că asta e o problemă și voi încerca să-mi depășesc temerile. Probabil că voi eșua, și nu doar o dată, dar sper că vei avea răbdare cu mine.

—Voi încerca, dar nu pot să-ți promit că nu voi fi exasperat și furios din cauza neîncrederii tale. Gândește-te și invers, Amy, cum te-ai simți tu dacă eu nu aș avea încredere în tine.

Ea tresări. Desigur că nu avea de unde să știe că îl dezamăgise și-și demonstrase ipocrizia încă o dată. Îi cuprinse mâinile mari.

—Mă gândesc că, dacă mă aștept ca tu să ai încredere în mine, ar trebui și eu să fac la fel.

—Amy, nu putem sta în casă pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu fluturile va trebui să iasă din cocon. Îți înțeleg îngrijorarea date fiind circumstanțele căsătoriei noastre, dar ascunzându-ne, doar vom înrăutăți lucrurile. Și totuși, dacă te trezești într-o companie în care te simți stingheră, indiferent din ce motiv, trebuie să mă cauți și te voi lua de acolo. Nu există nici un motiv pentru care să suportăm părerile celor cruzi și malițioși și știm că există destui în înalta societate.

Capitolul 14

Amy era puțin agitată când Will o escortă în foaierul domnului și doamnei Wallingham. Aceasta era primul eveniment la care participau ca un cuplu. Evită să privească pe cineva direct în ochi, pentru că se temea că toți ceilalți se holbau la ei. Orice fel de scandal atrăgea lumea bună precum mierea albinelor.

În seara aceasta purta o rochie din voal cu rămurele albastre peste o dublură de mătase albă. Corsajul și volanele erau bordate cu frunze galbene din satin. Pe cap purta o cunună din trandafiri din mătase. Se temuse că trandafirii nu vor arăta bine în părul ei roșu, dar Will îi spusese că arăta la fel de bine ca atunci când avea părul despletit. Voia ca el să fie mându de ea în seara aceea. Simțise întotdeauna că-i lipsise ceva, din cauza aspectului ei banal.

Will o făcea să se simtă dorită în intimitate, dar își dorea să fie frumoasă pentru el în seara aceasta.

Spre deosebire de ea, Will părea liniștit în timp ce o conducea în sus pe scări. Îi făcu cu mâna cuiva și trecu pe lângă ceilalți oaspeți. Arăta, desigur, nemaipomenit în haina și în pantalonii lui negri. Amy era conștientă că ceilalți șușoteau. Nu se uita la ei. Înaintând printre oaspeți, o salutară și pe Lady Wallingham.

— Nu e drăguț? Cât de norocoasă ești, domnișoară Hardwick, că te-ai căsătorit cu domnul Darcett, căci este un bărbat frumos și tânăr.

Amy auzi și cuvintele nerostite. „Ce păcat că a fost forțat să se însoare cu o femeie atât de simplă.”

Will o privi fix pe Amy.

— Te înșeli, Lady Wallingham. Eu sunt cel norocos, pentru că domnișoara Hardwick a acceptat să devină doamna Darcett.

— Ah, da. Ce nesăbuiță din partea mea să uit. Bineînțeles că acum este doamna Darcett, zise Lady Wallingham. Acum, draga mea, trebuie să vii să o saluți pe Eugenia.

Când Amy ajunse la Eugenia, prietena ei îi strânse mâna.

— Mă bucur enorm că ai venit.

Înainte să intre în salon, Will încetini.

— Amy?

Se uită la el.

El îi prinse privirea și o ținu captivă. Ea simți cum o cuprindeau fiorii. Will nu spuse nimic, dar se vedea un sentiment nou în ochii săi. Căută cuvântul și-și dădu seama că era tanderețe.

Amy își ținu răsuflarea, întrebându-se dacă era posibil ca el să simtă mai mult decât o afecțiune tandră pentru ea. Se avertiza să nu-și facă speranțe prea mari, pentru că nu voia să riște ca apoi să-și frângă sufletul.

Nu la mult timp după aceea, Lady Wallingham se apropie de ei.

— Acum, doamnă Darcett, trebuie să mai ieși, să nu stai numai lipită de soțul dumitale. Nu se obișnuiește.

Cuvintele lipsite de sens fură urmate de un râset prostesc.

— Dar eu sunt obraznic și nu am auzit de nici o regulă pe care să nu vreau să o încalc, îi replică Will. Așa că, pentru moment, o voi ține pe soția mea lipită de mine.

Când Amy se uită la Will, văzu că el avea acea privire fierbinte pe care ea o cunoștea atât de bine. El își puse palma pe curbura spatelui, iar pe ea o bucură gestul posesiv. O făcea, într-adevăr, să se simtă iubită.

— Arăți minunat în seara aceasta, zise el, aplecându-se spre ea.

Amy simți că-i tresaltă inima. Aprobarea lui însemna totul pentru ea.

— Dansezi? întrebă el, aplecându-se puțin.

Ea zâmbi.

— Mulțumesc.

În timp ce se apropiau de ringul de dans, muzicienii cântau primele acorduri ale unui vals. Ea se apropie de urechea lui.

— Nu am mai dansat așa ceva.

— Eu voi conduce, iar nu tu trebuie decât să mă urmezi.

Începu muzica iar el o învârti iar și iar. Nu-și lua privirea de la ea, iar Amy se întreba dacă putea vedea dragostea strălucind în ochii ei. În minte, auzea numai „un-doi-trei, un-doi-trei“.

Amy privi peste umăr.

— Will, privește. Bunica își mișcă mâna pe ritmul muzicii.

— Bănuiesc că este suficient de tare încât să o poată auzi, zise el.

— Mi-ar plăcea să fie un pic mai bine, ca să poți dansa cu ea.

— Cred că putem aranja asta, doamnă Darcett.

O luă de mână și o conduse pe marginea ringului de dans. Amy îi zâmbi puțin lui Will când observă că ceilalți remarcau faptul că ei părăsiseră ringul de dans așa de repede. Dar, într-o clipă, oamenii aceia cinici vor fi martorii unui gest special, care îi va face să nu-l mai numească Diavol cel puțin pentru o vreme.

Se duse la bunica lui și făcu o plecăciune. Apoi întinse mâna. Ea afișă un zâmbet larg și blând în timp ce el o ajuta să se ridice. Apoi îi așeză piciorușele încălțate cu pantofi de bal pe vârful pantofilor lui. Vocile din salon se domoliră ușor-ușor, în timp ce toți se adunau în jurul lor să-l vadă pe Will dansând cu bunica lui. Patience veni lângă Amy și-i dădu o batistă. Ea își tamponă colțurile ochilor.

Când muzica se sfârși, Will o însoți pe bunică, încet, către scaunul ei. În pauza care urmă înainte ca muzicienii să începă melodia următoare, bunica urlă către Amy:

— Ești scoțiană, draga mea?

Amy și toți ceilalți izbucniră în râs. Le salută pe surorile lui Will și pe contesă. Câteva minute mai târziu, se apropie și Will.

— Ies în grădină cu Bell. Zice că vrea să discute ceva cu mine. Revin curând.

— Nu te grăbi. Nu ți-ai văzut prietenii de mult.

— Asta aș putea să spun și eu despre tine. Apoi se aplecă spre ea. Nu stăm mult. Dansul mi-a făcut poftă de tine.

Simți că i se tăie răsuflarea auzindu-l.

— Atunci să nu întârzii prea mult, șopti ea.

Îi aruncă un zâmbet viclean, apoi ieși cu pași mari din sala de bal.

Era răcoare în grădina din spate. În pomi fuseseră agățate felinare, dar se părea că Bell era singurul musafir care îndrăznise să înfrunte aerul rece.

Bell scoase o țigară de foi.

— Vrei?

Will clătină din cap.

— Nu, mulțumesc.

Bell își aprinse țigara de la unul dintre felinare.

— Căsătoria te înmoaie de tot.

— De fapt, mă întărește.

Bell pufni.

Will se uită spre cerul plin de fum de horn. Putea totuși să descifreze semiluna și stele.

— Hunter este aici în seara asta, zise Bell.

— Poftim? Will încremeni.

Bel trase aer în piept și scoase un norișor de fum.

— Cheltuiește din plin în tot orașul. I-am auzit pe ceilalți la club vorbind despre câștigurile lui la club în seara aceea și despre pierderile tale. Majoritatea cred că ai compromis-o intenționat pe soția ta în pivnița aceea de vinuri și te-ai însurat cu ea pentru averea ei.

— Pot să creadă ce vor. Și eu, și soția mea știm adevărul.

— Ea nu știe despre datoria ta la jocurile de noroc, zise Bell. Ai de ales. Ori nu spui nimic sperând că nu va descoperi nicio dată adevărul, ori mărturisești.

Amy l-ar disprețui pentru înșelăciunea asta. Ar fi trebuit să-i mărturisească totul, dar i se păruse că era mai bine să-l ascundă asta. Atunci credea că șansele ca Amy să afle erau neglijabile. Acum riscul era iminent, asemenea unei furtuni care se apropia. Will știa că bârfitorii erau cu ochii pe ei și așteptau ca el să facă un pas greșit. Le dăduse destule motive, dar nu se mai simțea bărbatul care se distra pe seama reputației sale de Diavol.

Dacă i-ar spune lui Amy, ar răni-o. Se luptase cu îndoiala în privința lui, dar îi promisese să aibă încredere în el. Se străduiseră foarte mult să facă mariajul să meargă, dar înșelăciunea lui ar fi putut strica tot. Ar fi vrut să mai aștepte, dar știa că ar fi fost o cruzime s-o lase să afle de la altcineva.

— Trebuie să-i spun.

— Explică-i împrejurările, zise Bell. Jocul de noroc nu a avut nimic de-a face cu ea. Tu doar voiai bani pentru călătorii.

— Da, și apoi am încercat să o compromit la balul dat de Lady Broughton și soțul ei. Își va da seama că îi vânam averea.

Acum risca să piardă mai mult decât averea, pentru că ea nu va mai avea deloc încredere în el după ce va afla adevărul.

Amy stătea de vorbă cu Georgette și Beau despre planurile lor.

— Voi vorbi și cu Will, dar poate ne veți vizita la vară.

— Pare o idee minunată, zise Beau.

— Sunt de acord, spuse Georgette. Amy, tu și domnul Darcett veți trăi în continuare în căsuța aceea?

— Sinceră să fiu, nu am discutat despre asta. Lui Will îi convine și este și confortabil. Cred că m-am atașat destul de tare de ea din moment ce este prima noastră casă.

— Noi vom locui cu părinții lui Beau, zise Georgette.

— Este o casă enormă, și vom avea propriile apartamente, spuse Beau.

Amy se întreba dacă Georgette nu ar fi preferat să locuiască în casa ei, dar desigur că nu avea să abordeze subiectul acesta de față cu Beau. Dar își dădu seama că Georgette se va sătura de intervențiile lui Lady Wallingham și va insista să aibă propriul cămin.

Remarcând tivul rochiei lui Amy, Georgette se încruntă.

— Una dintre frunzele din mătase s-a desfăcut. Mai bine ai coase-o înainte să cadă.

— Ai dreptate, zise Amy.

Se scuză și se duse în camera de toaletă a doamnelor. O femeie care-i părea cunoscută, cu părul șaten și o față lungă ce amintea de o vulpe i se alătură când urcă scările.

— Nu mă mai țineți minte, zise ea. Sunteți doamna Darcett.

— Îmi cer scuze că nu-mi amintesc numele dumneavoastră, dar îmi păreți cunoscută.

— Lady Hunter, fostă Caroline Fielding, zise ea.

— A, da, zise Amy.

Își aminti povestea conform căreia Caroline îl vânase pe Hunter ani buni. Hunter stătuse deoparte până când apăruse un rival.

— Aș vrea să vorbesc ceva cu dumneavoastră, dacă sunteți de acord.

Amy se încruntă. Minte ei îi transmise un avertisment. De ce voia să vorbească cu ea între patru ochi această femeie pe care abia o cunoștea? Apoi se gândi că poate femeia dorea o schiță pentru o rochie.

— Lady Hunter, dacă este legat de modă, vă pot sugera un magazin.

Lady Hunter își umezi buzele și se aplecă spre ea.

— Are legătură cu o datorie la jocurile de noroc. Sunt îngrijorată. Știu ce înseamnă să fii soția cuiva însurat cu jocurile de noroc.

Lui Amy, Lady Hunter i se păru mai mult decât ciudată.

— Vă înșelați, Lady Hunter. Vă rog să mă iertați, dar mă grăbesc.

O luă înainte pe scări, bucurându-se că scăpase de femeia bizară.

Intrând în camera de toaletă a doamnelor, recunoscă că s-ar fi alarmat dacă Will nu și-ar fi petrecut fiecare seară acasă, cu ea. O servitoare îi aduse repede ac și ață și prinse frunza la loc.

Apoi Amy se duse la urcior să se spele pe mâini. În timp ce se ștergea, Amy își dădu seama că era nedreaptă și ipocrită. Nu el era cel care înșela în căsătoria aceasta. De fapt, încă o mai deranja că ea era cea care nu-i spusese adevărul. De fiecare

dată când trecea pe lângă cufăr se gândea la punguța plină din el și la faptul că o ascunsese. În curând trebuia să recunoască. Nu va fi prea plăcut, dar își va asuma toată responsabilitatea și-i va spune că terminase cu asta. Trebuia doar să găsească momentul potrivit.

După câteva minute, Amy coborî scările și-l găsi pe Will în salonul mare uitându-se în sus, spre ea. Îi zâmbi, iar ea simți că o doare sufletul. Încetini pe măsură ce se simțea inundată de emoțiile amestecate. O întâmpină la baza scărilor și o luă de mâini.

— Ce face Bell în seara asta? întrebă ea.

— La fel ca întotdeauna. Își fumează țigările de foi și spune cât mai multe în cât mai puține cuvinte, zise Will.

Amy râse.

— Chiar pare un om înțelept.

Will se aplecă spre ea.

— Te superi dacă plecăm mai devreme?

— Deloc, zise ea. Ne luăm rămas-bun de la Georgette și de la Beau. Apoi o salutăm și pe Lady Wallingham și plecăm.

Se plimbară prin mulțime și-i găsiră pe Georgette și pe Beau. Amy o îmbrățișă pe prietena sa.

— Aștept nunta ta cu nerăbdare și știu că vei fi fericită.

Georgette o îmbrățișă.

— Mă bucur pentru tine, Amy, și mă tem că nu am spus asta cum trebuie ultima dată când ne-am întâlnit. Abia aștept să vă vizitez pe tine și pe soțul tău la vară. Ochii lui Georgette se umplură de lacrimi. Mă îndoiesc că se aștepta vreuna din noi să se căsătorească până la sfârșitul sezonului. Mi-a fost dor de tine, dar știu că vom fi prietene întotdeauna.

— Cred că ne vom trimite multe scrisori, zise Amy. Vei fi mereu sora mea.

Apoi ea și Will își luară rămas-bun. Făcuseră doar câțiva pași când Lady Wallingham apăru lângă ei.

— Doar nu plecați deja. Este abia miezul nopții.

— Măine am planuri de dimineață, zise Will. Mulțumesc, doamnă, ne-am simțit foarte bine.

În timp ce Will o conducea pe Amy afară din sala de bal, pe scări ea se bucura că scăpase de mulțimea de oameni. Își aminti

de femeia aceea ciudată, Lady Hunter, dar se hotărî să nu spună nimic până nu ajungeau la trăsură. Erau mai mulți invitați pe scări, iar lui Amy i se păru înțelept să fie atentă la ce spunea într-un loc în care ceilalți ar fi putut să tragă cu urechea.

După ce-și luă paltonul și șalul, merseă la trăsura care-i aștepta. Deși aerul nopții era rece, chipul i se înfierbântă în timp ce se gândea la cum va face dragoste cu Will. Se simțea întotdeauna aproape de el după aceea, când stăteau îmbrățișați. Iubea, de asemenea, și latura lui jucăușă în pat. Știa să o facă să râdă și cum să o subjuge cu atingerea lui.

Îi dădu mâna, ajutând-o să urce în trăsură, apoi o urmă și bătu ușor în acoperiș. Apoi îi cuprinse umerii cu brațele și o sărută pe obraz. Mersul cu trăsura o făcu să ațipească puțin, iar gândurile îi zburară departe. Jurase să aibă încredere în el și să nu-și compare viața cu a altora. De acum înainte, trebuia să se concetreze pe aspectele pozitive ale căsătoriei ei cu Will și erau multe. Nu i-ar fi dorit nimănui să fie alături de cineva complet străin. Dar obstacolele construiau tăria de caracter.

— Îți este îndeajuns de cald? întrebă el.

— Da, datorită căldurii corpului tău.

O sărută îndelung.

— O, am uitat să-ți spun ceva. Am vorbit cu Georgette și cu Beau în seara asta să ne viziteze la vară. Le-am spus că trebuie să vorbesc întâi cu tine, dar au fost de acord.

— Nu am nimic de obiectat. Sunt bine-veniți, zise Will.

— Eram sigură că vei fi de accord, altfel nu le-aș fi spus de la bun început, zise Amy. Deci vezi, știu câte ceva despre tine acum.

El chicoti.

— Sunt sigur că vom afla și mai multe în săptămânile și lunile viitoare, zise el.

— Mi-a mai trecut ceva prin minte în seara asta, zise Amy. Căsuța trebuia să fie o locuință provizorie, dacă-mi amintesc eu bine. Ca să fiu sinceră, mi se pare confortabilă mai ales că suntem proaspăt căsătoriți. Și sunt destul de atașată de ea din moment ce este prima noastră casă. Și este convenabilă și pentru tine.

O sărută pe buze.

— Sunt de acord cu tot ce spui.

*

După ce ajunseră acasă și se dezbrăcară, Will o conduse pe Amy sus. Când ajunseră la ușă, ea se încruntă.

— Era să uit un incident foarte ciudat din seara asta. Îl cunoști pe Lord Hunter?

El se strădui să nu pară șocat. Observă că Amy nu era supărată. Părea un pic curioasă, dar nimic mai mult. Un strop de sudoare rece i se scurse pe gât.

— Da, îl cunosc. De ce întrebi?

— Soția lui a încercat să mă rețină pe scări. Cred că femeia suferă de vreo boală mentală, pentru că mi s-a părut foarte încordată. A folosit, de asemenea, un termen pe care nu l-am mai auzit: „soția cuiva însurat cu jocurile de noroc”. Bănuiesc că soțul ei este un jucător înrăit și asta a afectat-o foarte tare. Dar mi se pare foarte ciudat să oprești pe cineva care îți este practic străin.

Îi deschise ușa.

— Lord Hunter este un jucător înrăit? întrebă ea.

— Da, zise el.

Amy deschisese subiectul, iar el știa că trebuia să-i spună, dar nu era pregătit. Se simțea asemenea unui Diavol pentru că nu spunea nimic, dar se temea că o va pierde. Avea nevoie de timp să se gândească cum să-i explice ceea ce se întâmplase.

— Îmi pare rău pentru ea, dar intenționez să nu mă amestec, zise Amy. Îmi pare mai mult decât ciudată.

Will expiră încet.

— Ar fi fără îndoială cel mai bine, zise el. Simți un junghi în capul pieptului. Lasă-mă să te ajut să te dezbraci, zise el, pășind în spatele ei.

Îl privi peste umăr și-i zâmbi. După ce o lăsă în combinezon, îi scoase acele din păr. Îi plăcea să-l vadă căzându-i pe umeri. Apoi îi desfăcu corsetul și-i dădu jos cămășuța.

Ea îi desfăcu lavaliera.

— Îmi place să te dezbrac, zise ea.

— Și mie îmi place să mă dezbraci, zise el, în timp ce ea îl ajuta să-și dea jos haina.

Îi aruncă o privire senzuală în timp ce îi desfăcea nasturii de la pantalonii. Când degetele îi atinseră ușor membrul întărit, îi zâmbi printre gene. El își scoase cămașa pe cap. Când rămase complet gol, ardea în întregime.

În momentul acesta, avea nevoie de ea. O ridică pe pat și se așeză în dreptul coapselor ei. Apoi o trase astfel încât să stea în șezut și-o sărută pasional. Simțea o nevoie adâncă să fie cât mai aproape de ea. În seara asta nu mai putea să se abțină pentru că undeva, în mintea lui, exista teama că ar putea s-o piardă pentru că o mințise. O împinse ușor pe pernă și începu să o sărute pe frunte, apoi coborî în jos pe obraz, pe gâtul ei lung și grațios până ajunse în dreptul sânilor.

Voia să îi venereze fiecare parte a corpului cu limba și cu gura. Sărutând-o ușor, îi mângâie talia moale și mătăsoasă și șoldurile. Apoi îi ridică picioarele foarte lungi pe umerii săi și o atinse în zona intimă la început încet, apoi din ce în ce mai repede. Sunetul respirației ei sacadate și pliurile umede îl făceau să o dorească și mai tare. O dorea. Dorea să o aibă în toate felurile și nu numai în seara asta, ci pentru tot restul vieții, cu voia lui Dumnezeu.

Will își strecură două degete înăuntru, acolo unde era fierbinte și îngustă. Dorința lui crescuse în timp ce-i privea pliurile umede și-i mângâia mugurele dulci. Acum se zvârcolea în pat, părul ei roșu încălcându-se în jurul ei. Trebuia să-i spună adevărul, să găsească un mod de a scăpa de secretul groaznic. Dumnezeu știa că nu-i va spune niciodată că avusese nevoie de averea ei. Amy era puternică, dar avea și o latură sensibilă, iar el ar muri dacă ar răni-o – să-i trădeze încrederea și să-și bată joc de relația lor. Nu se mai putea stăpâni.

– Am nevoie de tine acum, zise el.

Îl cuprinse cu brațele, iar el o pătrunse cu totul. Apoi își înclină capul și se năpusti cu limba în gura ei, mișcând-o neobosit. Apoi începu să se miște în ea, ca într-un dans căruia corpul ei îi răspundea. Nu-și putea lua ochii de la ea. Adesea era plin de energie, dar în seara aceasta nu voia să se grăbească, își dorea ca amândoi să se bucure de asta, nu doar el. Întinse mâna și mângâie mugurele sensibil, urmărind-o cum ajunge pe

culmile plăcerii, cu părul împrăștiat pe pernă. Nici el nu mai avea mult. Când presiunea deveni insuportabilă, cedă instinctului de a împinge mai repede. Erau doar ei și trupurile lor, și plăcerea incredibilă pe care ea i-o provoca. Pe măsură ce senzațiile erotice îl copleșiră, se cufundă cu totul, în timp ce membrul lui zvâcnea la nesfârșit. Când se prăbuși, își dădu seama că uitase să se retragă. Dar nu mai avea ce face acum. În timp ce aștepta, auzi vocea lui Amy.

— Te iubesc, Will.

Era într-o stare între somn și trezie. Nu se făcuse încă zi. În cameră se simțea încă mirosul crud al dragostei lor. Membrul lui era tare ca piatra, așezat pe posteriorul ei mic și frumos. Sâni ei îi umpleau mâna. Îi atinse sfârcul cu degetele, iar ea scoase iar sunetul tipic.

— Will? șopti ea.

Se rostogoli peste ea.

— Te doresc din nou.

Își înfășură mâinile și picioarele în jurul lui. El o pătrunse, simțind-o fierbinte și umedă. Se mișca înainte și înapoi, oprindu-se să îi sărute buzele și sâni. Judecând după sunetele scoase de ea, îi plăcea foarte tare. Înțelegea destul de multe despre anatomia unei femei ca să-și dea seama că nu așa o va aduce la extaz. Așa că-și întinse mâna între picioarele ei să-i mângâie mugurele. Ea se zvârcolea sub el, arcuindu-și spatele, iar el se simțea atât de bine în ea pentru că i se potrivea ca o mânășă. Pe măsură ce senzațiile plăcute deveneau mai intense, începu să-și piardă controlul. Apoi ea țipă, găsindu-și eliberarea. Pe măsură ce mușchii i se contractau în jurul lui, ajunse și el la extaz și o privi în ochi uluit, în timp ce senzațiile erotice îi copleșeau pe amândoi. Privind-o, își dădu brusc seama de ceva. Simți un val de sentimente inundându-l. Când amândoi se simțiră vlăguți, o rostogoli ușor pe o parte, cu trupurile încă unite, și îi cuprinse obrazul cu palma.

— Amy, te iubesc.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Și eu te iubesc, Will.

În ziua următoare, Will ducea un coș pentru picnic pe care o rugase pe bucătăreasă să îl pregătească. Amy ducea o pătură și-l ținea de mână în timp ce mergeau pe cărarea mărginită de copaci. Razele soarelui străluceau printre frunzele verzi, iar sufletul îi era plin de bucurie.

Dimineața devreme, când Will se dăduse jos din pat, ea îi mulțumise lui Dumnezeu în gând pentru darul minunat al iubirii. În ziua în care Will o ceruse de soție, ea fusese copleșită de teamă și dezamăgire. Crezuse că toate visurile ei despre un soț iubitor pieriseră pentru totdeauna. Dar avusese loc un miracol. N-avea să uite niciodată expresia de admirație de pe chipul lui când îi spusese că o iubește.

Amy știa că în anii următori vor exista și neînțelegeri. Își amintea de momentele în care părinții ei se certau. Nu făcuseră niciodată asta de față cu ea, dar își dădea seama după îmbujorarea din obrajii mamei sale și după expresia încrâncenată a tatălui ei. Dar mereu se împăcau în mai puțin de o zi. Dragostea lor învinsese orice obstacol. Acum Amy credea că dragostea ei și a lui Will îi va ajuta în momentele de cumpănă.

Singurul vâl de umbră era aruncat de minciuna legată de schițele ei, dar știa ce trebuie să facă, chiar dacă asta însemna să renunțe la șansa ca din schițele ei să iasă rochii uimitoare. Mâine se va ocupa de asta. Deși o parte din ea ar fi vrut să păstreze secretul. El nu avea cum să afle decât dacă-i spunea ea. Dar cum ar fi putut să trăiască în minciună? Ar fi putut să-i spună doar o parte din adevăr. *Madame DuPont* refuza să facă afaceri cu ea dacă nu era de acord să primească bani. Era modul croitoresei să se asigure că va avea exclusivitate pentru schițele lui Amy. Ea știa că trebuia să-i mărturisească tot, dar, dacă i-ar fi spus că se temuse că el va juca banii și vor rămâne săraci, l-ar fi rănit. Nu voia să strice acest început fericit. Și-ar aminti de minciuna ei în anii care vor veni, ori de câte ori se va îmbufna pentru o greșală minoră făcută de el.

– Uite și căsuța din copac, zise Will. Mă gândeam să sărbătorim acolo unde am petrecut primele zile ale căsătoriei.

Ea zâmbi.

– Sunt de acord.

Când ajunseră, Will o ajută să întindă pătura. Apoi puse coșul de picnic pe ea și se așezară. Îi cuprinse fața cu mâinile lui mari și calde.

– Te iubesc, doamnă Darcett.

Apoi o sărută ușor.

– Nu știam că va fi așa. Aseară, când făceam dragoste mă gândeam cât de mult am nevoie de tine, apoi m-au copleșit sentimentele. Nu am mai trăit niciodată așa ceva.

– Nu credeam că va fi posibil să ne îndrăgostim și sunt entuziasmată, zise ea.

El își coborî privirea.

– Te iubesc, dar nu te merit.

– Will, te rog, nu spune asta.

El înghiți în sec.

– Am făcut lucruri rele. Am fost egoist și i-am tratat pe ceilalți cu trufie.

– Toți am greșit, zise ea. Nu poți schimba trecutul, dar poți trage învățămintele. Și eu am făcut greșeli, zise ea. I-am rănit pe ceilalți.

– Nu intenționat, spuse el. Dar nu voi mai vorbi despre trecutul meu desfrânat. Astăzi sărbătorim.

Deschise coșul pentru picnic și scoase două pahare .

– Ține-le, te rog, până deschid eu sticla.

Turnă vin în pahare, iar ea îi întinse unul. Will își ciocni paharul de al ei.

– Pentru dragoste.

– Pentru dragoste, zise ea.

Sorbi o gură de vin, apoi scoase farfuriile. Mâncară felii de șuncă, pui, brânză și pâine. El mănca cu poftă, în timp ce ea mai mult ciuguli. Amy își dădu seama că dragostea o făcea să-i dispară senzația de foame.

Când terminară, strânse farfuriile, iar el umplu paharele.

– Măine încep lucrul ca administrator. Nu prea vreau să te las singură, zise el.

– Te voi aștepta cu o cină bună și prăjitură cu brânză la desert.

El zâmbi.

– Te prefer pe tine în locul prăjiturii.

Ea râse.

– Poate vreau să te îndulcesc întâi.

– Nu cred că voi putea să aștept până după cină, zise el. Apoi zâmbetul îi pieri. Tocmai mi-am dat seama că am fost nesocotit azi-noapte. Am fost de acord să mai așteptăm până facem copii, dar cred că te-am lăsat însărcinată.

– Will, dacă se întâmplă asta, știu că amândoi îl vom iubi. În ziua aceea când l-ai prins pe Peter, te priveam de pe scări și mi te-am imaginat cu propriul fiu într-o zi, zise ea.

– Serios? întrebă el.

– Da. Știu că vei fi un tată bun, zise ea.

El trase adânc aer în piept.

– Vreau să mă asigur că toți copiii noștri vor primi aceeași atenție.

Fiind cel mai mic din familie, probabil se simțise neglijat uneori. Ea se întrebese de câte ori fugise și dăduse de necaz din cauza asta. Amy era sigură că familia lui îi voia binele – problemele făceau parte din statutul de mezin.

– Will, mi-ai spus că l-ai urât pe tatăl tău pentru că l-a gonit pe fratele tău. Ai avut probleme cu tatăl tău?

– A fost alegerea lui Hawk să plece. Apoi tata și-a îndreptat toată atenția asupra mea. Nu mai făcuse asta niciodată. Mi-a plăcut la început, apoi nu-l mai puteam suferi. Mă observase numai pentru că fratele meu plecase. M-am simțit vinovat după moartea lui. Apoi mi-am petrecut toate verile cu Bell.

– După ce ai terminat școala, ai plecat în călătorie cu Bell, zise ea și nu te-ai întors decât după patru ani.

Will o ținui cu privirea.

– Ce insinuezi?

– În ziua în care am vizitat-o pe mama ta, surorile tale mi-au spus că fratele tău a luat măsuri ca să nu mai pleci. Se temeau că nu te vei mai întoarce niciodată.

– Au reușit, zise el. Și au reușit și să intervină în viețile noastre. Știam că asta se va întâmpla.

– Ți-am spus că tu vei fi întotdeauna pe primul loc și că te voi apăra, zise ea. Și asta am și făcut. Le-am spus că nu par să te cunoască foarte bine dacă sunt de părere că nu ai pic de caracter.

Și fratele tău ți-a luat apărarea, zise ea. Și surorile tale au recunoscut că au greșit.

– Dacă tu crezi că se vor schimba, vei fi dezamăgită, zise el.

– Asta credeau și ele despre tine, zise ea, și le-am spus că se înșală. Mi-ai dovedit că ești un om bun.

El smulse un pumn de iarbă, dar nu spuse nimic.

– Will, într-un fel ai fugit de familia ta de mic copil, zise ea.

– Poftim? E ridicol, zise el.

– Înțeleg de ce te-ai supărat când au luat măsuri dure ca să rămâi acasă, spuse ea. Dar mă gândesc că, dacă ai fi plecat, nu te-ai mai fi întors.

El își încleștă maxilarul.

– Lasă-mă să ghicesc. Tu crezi că ar trebui să-mi accept familia.

– De fapt, cred că ei ar trebui să te accepte, zise Amy.

El păru uimit.

– Cred că oamenii își formează păreri despre ceilalți și-i etichetează. Este foarte ușor să lași etichetele acelea să devină o parte a identității tale. Când ceilalți mi-au spus că sunt fata pe care nu o invită nimeni la dans, am acceptat pur și simplu. Apoi, când m-am gândit că acesta va fi ultimul meu sezon, m-am hotărât să scap de eticheta asta. Așa că mi-am însușit alta și eram mândră să fiu numită o doamnă foarte elegantă. Dar eu nu sunt așa în adâncul sufletului. Toți ne asumăm diferite etichete și le lăsăm să ne definească. Patience se vede drept sora mai mare. Simte că este datoria ei să critice, dar ea de fapt nu este așa. Adevăratei Patience îi pasă că mama ei este singură, și-și petrece timpul cu ea la fel ca Hope și Harmony. În copilărie, ai fost obraznic ca să atragi atenția și ți-ai asumat rolul de băiat rău. Ai lăsat asta să te definească ani de-a rândul, dar asta nu este Will pe care îl cunosc eu. Acesta din urmă dansează cu bunica lui și mă face să râd. Nu m-a abandonat când am fost compromiși. Cel pe care îl știu eu îmi citește poezii și plănuiește momente ca acesta de acum. Te iubesc, Will, pentru cine ești tu de fapt.

O lăsa în jos pe pătură și o sărută.

– Sunt lucruri pe care trebuie să ți le spun, dar nu astăzi. Astăzi vreau doar să te iubesc.

Îi dădu deoparte şuvița neagră care îi cădea pe sprânceană.
 -Trecutul nu mai contează. Te iubesc pentru cel care ești
 astăzi.

În ziua următoare, când Will se îndepărtă călare spre Ash-down House, îi făcu cu mâna. După aceea, Will urma să inspecteze podurile de pe proprietate. Imediat ce el plecă, se grăbi să urce scările. Își pusese schițele și punga cu monedele într-o cutie de piele. Așezase batiste peste ele ca măsură de precauție și voia să-i restituie banii lui *madame* DuPont. Nu-i mai putea ține ascunși în casă. Nu mai putea suporta prezența lor. După ce îi va înapoia, îi va mărturi totul lui Will. Îi va explica cum îndoielile și temerile ei o făcuseră să procedeze greșit, dar nu mai putea să trăiască așa.

Teama îi făcu pielea de găină, și o voce interioară o avertiză să nu-și strice fericirea. Trebuia să îi spună în curând, dar el tocmai îi spusese că o iubește. Ce mai contau câteva săptămâni?

Se gândi cu încântare la momentul în care el o privise în ochi și-i spusese că o iubește. Voia să țină cu dinții de fericirea ei. Va găsi momentul potrivit când să-i spună lui Will. Dar nu acum când tocmai îi declaraseră dragostea.

După jumătate de oră, Amy intră în magazinul lui *madame* DuPont.

Croitoreasa îi ieși în întâmpinare.

-Doamnă Darcett, sper că mi-ați mai adus schițe.

-Da, dar mai întâi vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Este vreun loc mai retras?

Croitoreasa dădu din cap.

-Pe aici, zise ea, făcând semn cu mâna.

Amy o urmă într-un salon retras.

-Vă pot oferi un ceai? întrebă modista.

-Nu, mulțumesc.

Scoase schițele.

-Înainte să vă uitați peste ele, mai am ceva pentru dumneavoastră. Scoase punga și i-o întinse croitoresei. Nu pot s-o păstrez.

Madame DuPont îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Soțul dumneavoastră nu este de acord și nu vreți să aveți secrete.

— Îi plac schițele mele, dar nu știe nimic de bani. Știu că ați vrut să mă plătiți ca să vă asigurați că îmi voi respecta partea de înțelegere, dar nu pot să fac asta.

— Înțeleg, spuse *madame DuPont*.

— Mai vreți schițele? Știu că este în interesul dumneavoastră să mă plătiți ca să vă asigurați că le primiți la timp.

— Dacă refuz, le veți duce unuia dintre rivalii mei. Aș fi naivă să refuz.

Amy se încruntă.

— De asta ați insistat să mă plătiți?

Croitoreasa zâmbi.

— Exact. Era felul meu să mă asigur că nu le veți duce concurenței.

— Iată schițele.

Amy o urmă pe modistă înapoi în magazin ca să se uite peste materiale și accesorii pentru modele. Pe când intrau din hol, Amy își ridică privirea și le văzu pe *Patience* și pe *Julianne* în magazin.

— Nu știam că vei fi aici.

— Ai fi putut veni cu noi, zise *Julianne* cu precauție.

— I-am adus schițele lui *madame DuPont*.

Amy le așeză pe o tejghea.

— Uite una care s-ar putea să-ți placă, cu bordură de catifea.

Madame DuPont o urmă pe *Patience* într-o cabină de probă cu o rochie nouă. Imediat ce dispărură, *Julianne* se întoarse spre Amy.

— Credeam că ai terminat cu asta.

— Astăzi i-am dat banii înapoi.

O îmbrățișă.

— Mă simt atât de prost că te-am pus la mijloc și nu mai suportam să trec pe lângă cufăr, știind că banii sunt colo. Mi-am învățat lecția despre ce înseamnă să-i minți pe cei pe care-i iubești.

Julianne zâmbi.

— Îl iubești pe Will?

– Da, și el mă iubește. Simți furnicături pe brațe. Deși nimeni nu se aștepta la asta, căsătoria noastră de conveniență este o poveste de dragoste.

Julianne o îmbrățișă cu entuziasm.

– Mă bucur pentru tine. Nimeni nu merită mai mult decât tine să fie fericită.

– Mă simt eliberată acum că am scăpat de monedele acelea. Mai rămâne doar să-i spun adevărul.

– Singurul lucru îngrozitor pe care l-ai făcut a fost să-i ascunzi adevărul. Concentrează-te pe asta, zise Julianne.

– Singurul lucru care mă mai tulbură este că i-ar putea părea dificil să mai aibă încredere în mine.

– Poate, dar în timp s-ar putea să-și recapete încrederea în tine, zise Julianne.

– Mulțumesc, zise Amy.

– Mă bucur că ești aici, zise Julianne. Am nevoie de sfatul tău pentru dantela aceasta galbenă. Puse dantela pe o bucată verde de satin. Ce părere ai?

Amy clătină din cap.

– Dantela are prea multe volănașe pentru satin.

Plimbându-se prin magazin, Amy o sfătuiește pe Julianne în legătură cu un alt material care se potrivea cu dantela.

– Roșul este o culoare foarte potrivită pentru părul tău închis la culoare. Uite cum dantela albă pune în evidență satinul roșu.

– Da. Sunt atât de norocoasă să am o soră care-mi dă sfaturi legate de modă, zise Julianne.

Amy se gândea că era foarte norocoasă să aibă frați și surori, pe lângă mica ei familie. Dar mai ales era norocoasă să aibă un soț care o iubea.

După-amiaza următoare, Amy răsfoia revistele de modă când majordomul anunță sosirea lui Lady Hunter. Amy se încruntă și era gata să-i spună majordomului să o refuze invocând scuza politicoasă că nu era acasă, dar insistența femeii arăta că Lady Hunter nu va pleca până când nu se va bucura de toată atenția lui Amy.

– Prea bine, condu-o înăuntru, te rog.

Amy se ridică când intră Lady Hunter.

– Luați loc, vă rog.

După ce luă un scaun, Amy trecu la subiect.

– Lady Hunter, este a doua oară când mă căutați, deși nu ne cunoaștem. Ce doriți să faceți?

Spre uimirea lui Amy, femeia încercă să-i ofere bani.

– Nu, nu vreau banii dumneavoastră, zise Amy. De ce ați face una ca asta?

– Nu trebuie să vă prefaceți de față cu mine. Știu că soțul meu a avut de câștigat de pe urma voastră, zise Lady Hunter.

Amy crezu că femeia nu era în toate mințile.

– Lady Hunter, cred că ar trebui să plecați.

– Știu că Darcett s-a însurat cu dumneavoastră la scurt timp după ce soțul meu a câștigat douăzeci de mii de lire la club, spuse Lady Hunter. M-am gândit că aveți nevoie de bani.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți.

Amy se ridică.

– Vă rog să plecați.

– Știam eu, spuse Lady Hunter. Nu aveți habar. V-a luat de soție după ce a pierdut douăzeci de mii de lire jucând cu soțul meu.

Așezându-se, Amy apucă brațele scaunului.

– Cred că glumiți.

Lady Hunter clătină din cap și scoase o bucată de hârtie.

– Am găsit semnătura domnului Darcett pe biroul soțului meu.

Dumnezeule mare. Era scrisul lui Will.

– Îmi pare rău, spuse Lady Hunter.

Amy se strădui să o privească în ochi.

– Vă implor să nu mai spuneți nimănui nimic despre asta.

– Înțeleg. Credeți-mă, vă înțeleg, spuse Lady Hunter.

Amy se stăpâni până când Lady Hunter plecă, iar apoi fugi sus în dormitorul ei. Refuză să se lasă pradă lacrimilor.

– Împachetează-mi toate lucrurile cât poți de repede, îi zise ea Annei, chemând-o în camera sa.

Servitoarea pufni.

– Doamnă, sigur...

– Fă-o! țipă ea.

Tremura toată când se așeză la birou ca să le scrie o scrisoare părinților ei. Scrise repede și nu dădu nici o explicație. Dar, pe măsură ce scria, încetini brusc și puse tocul deoparte.

Se înșelaseră reciproc. Oare o minciună era mai mare decât cealaltă? Un păcat era mai grav decât altul? Și ea avusese secrete față de soțul ei. Se însurase cu ea pentru banii ei ca să-și poată plăti datoria la jocuri.

Știa că era adevărat și o durea cumplit. Îi spusese că o iubește. Se aplecă și începu să plângă. De ce ar minți-o cu privire la sentimentele lui? Sau nu o mințise? Nu mai putea să-și dea seama dacă spusele lui erau adevărate sau mințea. Făcu o grimasă, simțindu-se de parcă ar fi fost înjunghiată cu un pumnal.

Ce vor face mai departe?

Primul ei instinct fusese să fugă, dar desigur că nu putea să facă asta. Trebuia să îl confrunte și să-i spună și ceea ce făcuse ea.

Will intră în casă cu un buchet de flori la spate.

– Doamna Darcett este în salon? îl întrebă el pe majordom.

– Nu, domnule. A stat sus aproape toată ziua.

Se încruntă și urcă scările, întrebându-se dacă se simțea bine. Când bătu la ușă, auzi un freamăt înăuntru. Când răspunse, el rămase fără grai. Avea fața palidă și ochii umflați.

– Intră, Will.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Când încercă să o ia de mână, se retrase.

– M-a vizitat astăzi Lady Hunter.

El simți că-i amorțește ceafa.

– Ai aflat?

Ea se duse la birou și luă o bucată mică de hârtie. Will simți că i se face greață. Era semnătura lui.

– Nu ți-am spus pentru că știam că vei crede că m-am însurat cu tine pentru banii tăi.

– Și nu e așa?

– Știi că am încercat să fac în așa fel încât să nu ne căsătorim după ce am fost prinși în pivniță.

– Și totuși nu mi-ai spus că ai plătit o avere – din banii mei – ca să-ți acoperi datoria la jocuri.

– Nu, pentru că a trebuit să ne căsătorim și nu am vrut să mai provoc și alte suferințe.

– Trebuie să-ți mărturisesc și eu ceva, Will.

– Nu mă părăsi, spuse el.

– Îți mai amintești de noaptea în care prietenii tăi au luat cina cu noi? Și discuția despre negustorie? Am mințit prin omisiune. Am primit bani pentru schițele mele și vrei să știi de ce? Inițial, am vrut să am bani puși deoparte, pentru cazul în care nu mă căsătoream, apoi, când am aflat că trebuie să ne căsătorim, i-am ascuns de tine. Și asta pentru că m-am temut că vei juca jocuri de noroc și ne vei sărăci.

– Mi se face rău, zise el.

– Și mie, Will.

– Am vrut să-ți spun, pentru că nu voiam să auzi din altă parte, zise el. Doar așteptam momentul potrivit.

– Momentul potrivit ar fi fost atunci când m-ai cerut de soție, spuse ea.

El pufni.

– Și când aveai de gând să-mi spui de banii luați pentru schițe? spuse el, furios.

Ea îi zâmbi amar.

– Voiam să aștept momentul potrivit. Nici măcar nu eram sigură că ar fi trebuit să-ți spun, pentru că m-ai fi întrebat de ce am făcut-o. Știam că ne vom certa dacă ți-aș fi spus că nu avusesem încredere în tine. Dată fiind reputația ta, aveam toate motivele să nu am încredere în tine.

– Ai stat liniștită la masă când Fordham a menționat de negustorie, spuse el. Nici măcar n-ai clipit. Și mai rău, ai avut încredere că modista îți va păstra secretul, dar nu ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui adevărul. Dacă s-ar fi aflat, m-ai fi făcut de răs și pe mine, și familiile noastre.

– I-am dat croitoresei banii înapoi pentru că mă simțeam vinovată, zise ea. Dar cum rămâne cu jocul de noroc, Will? Câți oameni știi? Ceilalți cred că m-ai compromis intenționat în pivniță ca să-ți poți plăti datoria?

El tresări.

Ea se întoarse și se duse către scaunul de la birou ~~NA~~ NE AȘOZA.

– Nu pot îndura umilința. Cum să țin capul drept când toți mă bârfesc? Tuturor le va fi milă de mine. Nu sunt destul de puternică să înfrunt iarăși un scandal.

Îngenunche în fața ei și o luă de mână.

– Amy, putem să trecem peste asta. Am mai întâmpinat dificultăți și le-am depășit.

Îl privi și trase adânc aer în piept.

– Dumnezeuule. Tocmai mi-am dat seama că în scara aceea când ai încercat să mă ademenești în camera de muzică întunecată, voiai de fapt să mă compromiți.

Inima lui bătea să-i spargă pieptul.

– Amy, ți-am spus că eram un om egoist. M-am simțit îngrozitor după aceea, iar tu m-ai iertat.

– Nu știam că făcuseși asta pentru că voiai averea mea, ți-pă ea. Cred că ai fost entuziasmat atunci când am rămas blocați în pivniță.

– Știi că am încercat să fac în așa fel încât să ieșim de acolo, spuse el.

Lacrimile îi șiroiau pe față.

– Doar te-ai prefăcut atunci? Ai încercat doar ca să nu-mi dau eu seama cum stăteau lucrurile de fapt?

– Nu. Îți jur.

Dumnezeule, mergea din ce în ce mai rău.

– Amy, te iubesc. Vom trece și peste asta așa cum am mai făcut și înainte.

Își șterse fața cu o batistă.

– Problema este că nu pot avea încredere în tine și îndrăznesc să spun că nici tu nu poți să ai încredere în mine. Amândoi am făcut o promisiune, dar în tot acest timp ne-am înșelat reciproc. Cum ne-am putea împăca fără să avem încredere unul în celălalt? Este imposibil.

– Știi că sunt alt om datorită ție.

– Chiar ești, Will?

– Știi că da, și știu că și tu ești mai puternică grație relației noastre. Suntem căsătoriți pentru tot restul vieții. Știu că nu va fi ușor, dar am ajuns până aici. Nu vreau să renunț.

– Îmi pare rău, Will. Cred că ar fi mai bine să pleci.

– Nu te pot lăsa așa, zise el.

– Will, vreau să le scriu părinților mei și să aranjez să mă duc acasă.

– Nu! Își încleștă palmele ca să nu vadă că îi tremurau. Nu te las să pleci!

Ea clătină din cap.

– Cred că o căsătorie care nu este bazată pe încredere nu poate dura. Nu ne-a fost niciodată menit să fim împreună. Căsătoria noastră a pornit de la un accident. Îmi pare rău, Will, dar nu cred că putem să trecem peste atâta minciună și neîncredere.

Nu. Refuza să o lase să plece.

– Ești soția mea. Ne-am făcut jurăminte. Mă voi revanșa dacă îmi vei da ocazia, spuse el.

– S-au întâmplat prea multe lucruri rele.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

– Le voi scrie mâine părinților mei și mă voi pregăti să mă întorc acasă. Vom duce vieți separate, exact așa cum ți-ai imaginat. Poți pleca în călătorii cu prietenii tăi, iar eu voi trăi liniștită la țară.

Will se plimba de colo-colo prin cameră, încercând să-și dea seama cum și-ar putea salva căsnicia. Nu voia să o piardă pe Amy. După toate întâmplările prin care trecuseră, refuza să se dea bătut acum, dar nu știa ce să facă. Dumnezeu, era în stare să-și petreacă fiecare zi din viață venerând pământul pe care ea călca dacă i-ar mai fi dat o șansă.

Respira din greu și-i era greu să gândească, dar trebuia să facă asta.

Will se lăsă pe marginea patului. Când se auzi un mieunat cunoscut. Se uită pe pernă și-l văzu pe Poppet mișcându-și coada. Animalul se apropie și se frecă de brațul lui.

– Nu mă simt bine acum, Poppet, zise el.

Pisica mieună. Will o luă în poală și o mângâie. Se gândi la ziua în care mersese cu Amy la picnic. Se simțise ca un flăcăiandru la prima întâlnire. Apoi ea îi spusese că el își asumase identitatea de băiat rău la o vârstă fragedă și aceasta ajunsese să-i definească personalitatea. Știa că avea dreptate. În toți acei ani își asumase rolul de moștenitor de rezervă aventurier și-și înăbușise resentimentul față de tatăl său. Nu-și dorise să vadă durerea familiei după moartea tatălui și făcuse tot ce-i stătuse în putință să păstreze distanța. Amy avusese dreptate. Fugise de familia lui ani de-a rândul. Dacă Hawk nu i-ar fi sistat alocația trimestrială, Will știa că probabil nu s-ar mai fi întors niciodată acasă.

Nu-și apreciasse niciodată familia pentru că nu voia să se apropie cineva prea mult de el. Ani de-a rândul se plimbaser pe continent și avusese nenumărate legături cu diverse femei. Și de fiecare dată când una dintre ele începea să-și arate afecțiunea, se îndepărta fără un dram de remușcare pentru felul în care se purtase cu ele. Făcuse asta pentru că nu voia să sufere.

Blestemat să-i fie sufletul! După ce o ceruse pe Amy de soție, plănuise să ducă vieți separate. Ea nu știa că el intenționase să o abandoneze ca să poată călători. Dar, după ce se căsătoriseră, ea insistase să se cunoască reciproc, pentru că voia mai mult de la el decât un partener de pat. Se îndrăgostise de ea, iar acum sufletul îl durea îngrozitor.

– Nu pot să fac asta singur, Poppet, zise el.

Avea nevoie de un sfat. Era obligat să treacă peste mândrie, dar avea să facă tot posibilul să-și recâștige soția. O așeză pe Poppet pe pat. Ea începu să miaune, dar o ignoră și se duse la urcior. Turnă apă rece în vas și se stropi pe față. Apoi ieși din cameră, coborî scările și puse un valet să-i aducă brișca.

Se îndreptă spre Ashdown House și-și dădu seama că-și uitase pălăria doar atunci când Jones, majordomul cel mofturos, îl privi cu aversiune.

– Fratele meu este acasă? întrebă el.

– Da, domnule. Este cu ceilalți în salon.

Dumnezeule mare, va trebui să înfrunte toată familia! Will se târî prin holul imens și-l văzu pe Peter privindu-l de sus de pe palier.

– Nici măcar să nu-ți treacă prin cap să aluneci pe balustradă, mârâi el.

Peter râse și fugi. Will urcă scările și deschise ușa de la salonul mamei sale. Erau cu siguranță toți acolo, inclusiv mătușa Hester. Făcură cu toții ochii mari.

Hawk stătea în fața căminului și se încruntă.

– Will, avem o întâlnire de familie, dar nu am vrut să vă deranjăm pe tine și pe Amy. Este vorba doar de Peter.

Mătușa Hester își îndreptă pana albă, înaltă din turbanul ei mov și urât.

– Peter a făcut iarăși pipi pe trandafiri.

– Hester, o apostrofă contesa. Nu folosim un astfel de limbaj.

Hester pufni. Bunica îl privi cu îngrijorare și-i făcu semn să stea pe canapea. Se așază lângă ea, iar bătrâna întinse mâna să-l mângâie.

– Ce s-a întâmplat? țipă ea.

Încercă să-și controleze respirația.

– Am nevoie de ajutor.

Hawk rămase mut de uimire.

– Will, știi că vom face tot ce putem, dar trebuie să ne spui ce s-a întâmplat.

La început, mândria îl împiedică să vorbească, dar își dădu seama că asta nu avea să-i aducă nimic bun. Trase aer în piept.

– Chiar am fost un diavol.

Le povesti totul, inclusiv planul lui de a o compromite. Se gândi că aveau să-l dojenească, dar toți icniră de uimire.

– Ea este cea care mi-a spus că toată viața am fugit de familia mea. Nu mi-am dat seama de asta. Am ținut în mine toate resentimentele și mi-am văzut de viața mea egoistă. Dumnezeule, plănuisem chiar să o părăsesc ca să pot călători. Credeam că vom duce vieți separate, dar ea a insistat să o curtez. Nu m-a lăsat să o tratez cu dispreț. Îmi plăcea de ea, dar puțin câte puțin a început să-mi pese. Apoi m-am îndrăgostit de ea. Crede că nu mai poate exista încredere între noi, dar eu nu vreau să renunț la ea, spuse

Will. Și ar trebui să știți că se simte umilită și nu mai poate ieși în societate. Toți cred că m-am însurat cu ea pentru averea ei. Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi. Nu știu ce să fac.

– Will, noi suntem oameni cu influență, zise Patience. Toți din camera asta vor nega astfel de zvonuri. Toți știm că ați rămas încuiați din întâmplare și te-ai însurat cu ea ca să eviți scandalul.

Will își ridică bărbia.

– E posibil?

– Mai mult decât atât, zise Hawk. Știu că Boswood ar băga mâna în foc pentru tine. Prietenii tăi pot la fel de bine să nege bârfele. Nu pot să cred că voi trei ați pus la cale o schemă atât de stupidă ca să-i vânați averea.

– A văzut dincolo de aparențe, zise Will. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mi-a spus exact ce credea despre mine din primul moment când am întâlnit-o; și nu era nimic bun.

Julianne se ridică cu copilul în brațe.

– Patience, vrei, te rog, să o duci pe Emma Rose dădacei și roag-o să nu-i lase pe băieți să scalpeze puținul păr pe care îl are. Marc, vrei, te rog, să chemi trăsura până îmi iau eu șalul?

Apoi Julianne îi zâmbi lui Will.

– Mă duc să o aduc pe fata noastră.

El oftă.

– Probabil că va refuza.

Julianne clătină din cap.

– Nu va face asta.

După ce Julianne plecă, Will se plimbă de colo-colo prin încăpere, uitându-se tot timpul la ceas. Se mai auzeau discuții, dar el nu le dădea atenție. Era nervos și agitat. Așa că se plimba în continuare. După jumătate de oră, speranțele lui se năruiră. Julianne păruse încrezătoare, dar Will se temea că Amy era încăpățânată. Se lăsă brusc pe un scaun, dar nu putea să stea liniștit, așa că se ridică și începu iar să se plimbe.

Mai trecu jumătate de oră și ușa se deschise. Se întoarse și-i văzu pe prietenii lui care arătau uluiți. Hawk se încruntă la amândoi și le spuse să ia loc.

– Când va sosi Amy, amândoi veți spune că sunteți responsabili pentru planul acela de a o compromite, zise Hawk. Apoi voi doi

veți nega toate bârfele conform cărora Will s-ar fi însurat cu Amy pentru banii ei.

– Hawk, nu da vina pe ei. Și eu am fost de acord, zise Will.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, zise Hawk. Îmi cer scuze pentru limbaj, mamă. Hope, dă-i mamei sărurile.

– O, Doamne, zise contesa în timp ce Hope îi întindea sticluta. Bell se încruntă spre Will.

– Soția ta știe de datoria ta la jocuri?

– Desigur, zise Hester. De ce crezi că v-am chemat aici?

Buzele lui Bell se arcuiră ușor.

– Probabil că sunteți mătușa Hester cea groaznică.

– Așa este, zise ea, privindu-l. Dacă aș avea cu patruzeci de ani mai puțin, ți-aș pune pirostriile într-o săptămână. Pe vremea mea, chiar știam cum să prind în plasă un bărbat.

– Hester, chiar trebuie să spui astfel de lucruri? zise contesa.

Will se uită la ceas. Mai trecuseră încă patruzeci și cinci de minute. Se duse la fereastră și-și încleștă maxilarul. „Doamne, știu că nu te interesează să închei vreun un târg, dar jur că voi ingenunchea și voi implora dacă mi-o trimiți aici.”

După o vreme, niște pași ușori se îndreptară spre el.

– Will, stai jos și bea o ceașcă cu ceai, zise Harmony.

El clătină din cap, pentru că nu voia să vadă cineva durerea de pe chipul său.

Will nu mai știa cât timp trecuse, dar i se părea enorm de mult. Vocile celor din jur se auzeau destul de tare, dar nu se putea concentra asupra lor. Era tot ce putea face ca să-și păstreze calmul.

Fratele lui se duse la el și-și puse mâna pe umărul său.

– Dacă asta nu merge, găsim o altă soluție, zise el. Rezistă.

Will știa că totul era pierdut.

– Mulțumesc, dar vrea să se întoarcă acasă. Va fi acum ori niciodată, și mă tem să nu fie cea din urmă.

– Primăvara trecută am crezut că am pierdut-o pe Julianne pentru totdeauna. Nu renunța, Will.

Ceasul bătu ora exactă. Făcu o grimasă, încercând din răspuneri să se controleze, să nu i se citească pe chip nefericirea. Apoi

se auziră voci dincolo de ușa. Nu putea să se uite, pentru că nu putea suporta să i se năruiască toate speranțele.

Ușa se deschise și toți exclamară în cor.

— Ți-am zis eu că o s-o aduc, zise Julianne.

Will trase adânc aer în piept și se întoarse cu fața spre ea. Chipul lui Amy era puțin palid și avea ochii roșii. Toți ceilalți vorbeau, dar el nu înțelegea nimic. Voia să se ducă la ea și să o liniștească. Dar dacă ar fi făcut asta, ea l-ar fi putut respinge.

Apoi își aminti de înțelegerea făcută și știu că va trebui să facă un sacrificiu. Toate vocile din cameră se auziră din ce în ce mai încet, pe măsură ce înainta către Amy.

— Am făcut un târg cu Dumnezeu. Nu credeam că va asculta un Diavol ca mine, dar mi te-a trimis, așa cum l-am rugat. Acum va trebui să-mi țin cuvântul, chiar dacă voi renunța la mândrie și la demnitate.

Se lăsă în genunchi și o luă de mână. Toți rămaseră muți de uimire. Will trase adânc aer în piept.

— Te iubesc și nu vreau să trăiesc fără tine. Dacă-mi mai dai o șansă, jur că-ți voi citi poezii, te voi duce la picnicuri și-ți voi spune că te iubesc de șase ori pe zi. Am să-l las chiar și pe Laurence să doarmă cu noi.

Ochii ei se umplură de lacrimi, în timp ce se auziră icnetele asistenței.

Will se uită peste umăr.

— Laurence este o pernă.

— Continuă, Will, pufni Hester.

Își întoarse privirea rugătoare către Amy.

— Îmi pare rău că ți-am trădat încrederea. E adevărat că am încercat să te compromit, dar ai fost prea deșteaptă ca să cazi pradă planului meu prostesc. Iar apoi, după ce ne-am căsătorit, nu ți-am spus pentru că țineam la tine și știam că te-aș fi rănit.

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe față.

— Eu nu ți-am spus despre banii câștigați pentru schițe pentru că avusesesi o reputație proastă și m-am temut că ne-ai putea sărăci din pricina jocurilor de noroc. Dar am greșit. Ar fi trebuit să fiu sinceră de la început.

El înghiți în sec, pentru că nu-și putea controla emoțiile.

– Te rog nu mă părăsi, șopti el. Te iubesc și nu vreau să trăiesc fără tine.

– Ești soțul meu și am făcut un jurământ sacru. Și eu am greșit, zise ea. Dar cred că amândoi am fost speriați când ne-am căsătorit și am făcut alegeri proaste. Te iubesc și-ți promit că de acum înainte voi fi mereu sinceră cu tine.

Dumnezeule mare, îl primea înapoi.

– Amy, și eu îți jur că voi fi sincer. Mai mult decât atât, îți dăruiesc viața și dragostea mea, dacă mă primești.

– Da, pentru că nu vreau să trăiesc fără tine, zise ea.

Se auziră ovații în tot salonul. Will se ridică și se aplecă să o sărute.

– Vino să-mi fi alături și să fii iubita mea, îi șopti el.